

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bize Geri Dön

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
CORINNE MICHAELS

On sekiz yaşında, bir daha dönmek üzere
Willow Creek Vadisi'ni terk etmişim.
Genç, korkak ve aptaldım. Tüm bunların karşılığı olarak
hayatımın aşkı olan Grayson Parkerson'ı kaybetmişim.

On dört yıl sonra gerçekleşen bir kaza, iyileşmem için
beni eve geri döndürdü.

Tanıştığımız, âşık olduğumuz ve beraber bir gelecek planladığımız yere.
Şu anda bekâr bir baba olarak kızıyla yaşadığı yere.

Park Inn'de birlikte çalışmak, bağ kurmamız için bize yeni bir şans vermişti.
Onu küçük kızıyla birlikte görmek, bana ait olduğu günlere özlem
duymama sebep oluyordu. O muhteşem mavi-yeşil gözlerine bir kez
bakmak bile buradan hiç ayrılmamışım gibi hissetmem için yeterliydi.
Tek bir öpücük dünyamı altüst etti ve birlikte geçirdiğimiz tek bir gece,
onun kollarına ait olduğum gerçeğini anlamamı sağladı.

Artık eskiden olduğum; Grayson'ın varlıklı ailesinden korkan ve
küçük kasabamızdan kaçmak isteyen o kız değildim.

Artık burada, birlikte yeni bir hayat kurabileceğimize
inanmaya başlamıştım.

Ama korumaya aldığı kalbini ve güvenini kazanmak
hiç de kolay olmayacaktı.

*Onu, ilk aşkına ikinci bir şans vermeye
nasıl ikna edecektim?*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

@ /pukkayayınları

Çeviren: Elif Gultekin

PUKKA
YAYINLARI

Bize Geri Dön

CORINNE MICHAELS

Bize Geri Dön

Orijinal Adı: Return to Us

Corinne Michaels

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Elif Gültekin

Editör: Tuğba Atıcı Coşar

Redaksiyon: Dila Öz zm

Düzeltili: Damla Çağlı

Son Okuma: Gülsena Karaca

Orijinal Kapak Tasarımı: Sommer Stein

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Haziran 2024

Düzenleme

ISBN: 978-625-98247-2-7

Ny.Ozlem

Sertifika No: 73186

Copyright © 2021 by Corinne Michaels

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.

No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA

Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.

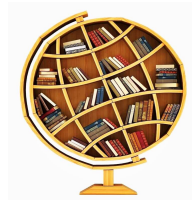
Nurhan İş Merkezi No:28-30A

Bayrampaşa/İstanbul

Sertifika No: 47617

Bize Geri Dön

CORINNE MICHAELS

Çeviren: Elif Gültekin

Carrie Ann Ryan ve Chelle Bliss'e. Siz olmasaydınız bu kitap asla yazılamazdı. Arkadaşlığımıza ve beraber kitap yazarak geçirdiğimiz sabahlara duyduğum minnettarlığı anlatacak kelime yok. Teşekkür ederim.

Bir

JESSICA

Eğitimini aldığımız *o sesin*, kokpitten yükselmesiyle göğsüm sıkıştı. Hayatımdaki her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum. Eğitim kısmı kolaydı, zor olan gerçeğiydi.

Uçakta bir sorun vardı.

Ahizeyi kaldırıp pilotu dinledim. “Motor arızası. Acil iniş yapacağız. Zor olacak, Jessica. Hazırlıklı ol.”

Elliot’a cevap vermedim. Bunun yerine sadece hayatta kalma moduna geçtim. Uçakta tek bir yolcu vardı ve ikimizin de güvende olduğuna emin olmam gerekiyordu. Ayrıca kendisi ünlü biriydi. Eğer öleceksem de en azından Jacob Arrowood ile birlikte ölmüş olacaktım.

Jacob, ona doğru yaklaşırken, “Ne oluyor?” diye sordu.

Bir şekilde sesimi sakın tutmayı başardım. “Motor arızası oluştu. Acil iniş yapacağız. Destek pozisyonuna geçmenizi ve sakın kalmaya çalışmanızı istiyorum.”

Gülmek istedim çünkü içten içe hiç de sakın değildim. Yine de aldığım eğitimi uygulamaya geçirmezsem ölecektik. Elliot ve

Jose'in, uçağı güvenli bir şekilde indirebilme ihtimalleri vardı. Öte yandan, indirememeye ihtimalleri de vardı ve bunun için onlara talimat vermem gerekiyordu.

Jacob, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

Gözlerimi ondan ayırmadan, toplayabildiğim bütün özgüvenimle net bir şekilde konuştum. "Koltuğuma geçmem gerek ama burada seninle olacağım. Bana bir şey olursa uçaktan nasıl çıkacağını bilmen gerek. Bu kapıdan. Önce kolu yukarı çekip sonra da itmeliisin. Eğer ben yapabilecek durumda değilsem kemerimi çözmeni ve eğer yapabilirsen beni de beraberinde uçaktan çıkarmanı istiyorum."

"Uçak düşecek mi?"

"Acil iniş yapacağız."

Emniyet kemerlerinden ilkinin takarken ölürsem ardımda bir eş ya da çocuk bırakmayacağım için Tanrıya şükrettim.

Buna rağmen kalbim acıyordu. Buradan sağ çıkamazsam kız kardeşim annemle tek başına uğraşmak zorunda kalacaktı. Yüklerini sırtlanmaya yardımcı olabilecek güçlü birini bulmasını umuyordum. Ona maddi olarak yardım etmeye çalışmıştım ama yıllardır Willow Creek Vadisi'ne adım atmamıştım. Muhtemelen şu dakikadan sonra da bu, asla mümkün olmayacaktı.

Ve Grayson. Hayattaki tek pişmanlığım Grayson Parkerson'dı. Onu çok sevmiş olmama rağmen gitmesine izin vermiştim. Şimdi ölecektim ve onu terk etmenin bu hayattaki en büyük pişmanlığım olduğunu asla öğrenemeyecekti.

İkinci kemeri bağlamaya çalışırken tüm bu düşünceler zihnimde iç içe geçmiş haldeydi. Kilidi takmaya çalışırken parmaklarım titriyordu.

Gözlerimi kapatarak odaklanmaya çalıştım. Kemerlerimi bağlamak zorundaydım, aksi takdirde kesinlikle ölecektim.

Panelleri kontrol edip her şeyin kilitli olduğundan emin oldum. Kolu yukarı kaldırırken kapıya baktım, gerekirse ne yapacağımı kafamda canlandırmaya çalışıyordum. Benim işim yapmadığım şeyler ya da yitirdiğim aşk hakkında endişelenmek değil, bu uçaktan canlı bir şekilde inebilmektir.

Asıl önemli olan şeye odaklanmasını isteyerek, “Jacob?” diye seslendim. “Kapı hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

Başını sallayarak beni onaylarken gözlerindeki korkuyu gördüm. Benimkini görmemesi için dua ediyordum. “Sakin ol ve dediklerimi takip et,” diye talimat verdim.

Jacob’ın bakışları üzerimdeydi. “Adın ne?”

“Jessica.”

Kalbim küt küt atarken beni bir arada tutan tek şey aldığım eğitimdi. Panik yaparsak buradan çıkamazdık. Takım olmamız gerekiyordu ve bu da birimizin mantığın sesi olması gerektiği anlamına geliyordu. Titriyor, daha önce hiç tatmadığım bir korku hissediyordum ama dua etmek dışında yapabilecek bir şeyim yoktu.

Jacob tekrar konuştuğunda sesi daha güçlü çıkıyordu. “Pekâlâ Jessica, tanıştığımıza memnun oldum. Birlikte bir uçak kazası yapmak üzereyiz, yani bu, hayatta kalırsak ömür boyu arkadaş olacağımız anlamına geliyor.”

Mahvolmuş hissetsem de gülümsemeye çalıştım. “Pozisyonunu al, Jacob.”

Kafasını salladı. “Eğer başaramazsam Brenna’ya onu sevdiğimi ve onu düşündüğümü söylemeni istiyorum.”

“Böyle düşünme.”

“Ailem. Onları sevdiğimi bilmelerini istiyorum.”

“Odaklan, Jacob. Unutma, uçaktan inmek zorundayız.”

“Onlara söyleyecek misin?”

Böyle bir söz veremezdim. Bunu tartışmayacaktık bile. Zamanın geldiğini ve yere yaklaştığımızı bildiren son bir ses duyuldu.

“Jacob.” Sesim güçlü ve etkiliydi.

“Hazırım.”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan Jacob’a baktım. Benim gibi pozisyon almıştı ve bunun son anımız olmaması için dua ederek mırıldanmaya başladım. “Hazırlan. Hazırlan. Hazırlan.”

Doğrulдум. Nefes almaya çalışırken zorlanarak boğazımı tuttum. Terden tişörtüm sıırsıklam olmuştu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsüme zarar verip vermeyeceğini merak ettim.

Sadece bir rüyaydı.

Sorun yoktu. İyiydim. Hayattaydım.

Odamda, yatağımda ve güvendedim.

Kalp atışlarımın sakinleşmeye başladığını hissedene kadar bu sözleri defalarca tekrarlardım. Her gece aynı rüyayı görüyordum. Beni nefes alabilmek için savaşmak zorunda bırakan aynı panikti. Sonrasında da gecenin geri kalanında beni ayakta tutan aynı uykusuzluktu.

Son üç hafta cehennem gibiydi. Yorgun olmaktan bıkmıştım. Kaza hâlâ uykularımı kaçıırıyordu. İstedğim tek şey hayata devam etmek olmasına rağmen anılar, yaşadığım korku ve karanlık ilerlememi imkânsız hale getiriyordu.

Bacaklarımın üzerindeki yorganı atıp yataktan indim.

Annem son haftalarda kâbuslara alışmıştı. Artık sesimi duyduğunda uyanmıyordu. Belki de ben çığlık atmaya bırakmıştım. Eğer böyle bir durum söz konusuysa kâbusların da sona ermesini çok isterdim. Bu gece böyle bir şeyin mümkün olmadığını bilerek birkaç saatlik uykuyla hayatta kalma planımı uygulamaya başladım.

Kendime bir fincan çay yapıp kanepenin arkasındaki battaniyeyi alarak n verandaya ıktım. Babamın bizi terk etmeden önceki hafta sonu astığı salıncak h    oradaydı, beni sallanmaya ve tüm dünyayı görmezden gelmeye davet ediyordu.

Etrafım sessizlikle çevriliyken sıcak kupayı tutarak salıncağı kıvrıldım ve yavaşça çayımı yudumladım.

Eskiden dünya üstündeki en sevdiğim yer Willow Creek Vadisi'ydi. Sessizdi, güzeldi; inzivaya çekilmek için çok uygundu. Etrafımız ormanlarla çevriliydi ve kasabanın en fakirleri bile -ailemden bahsediyordum- en azından mahremiyete sahip olduğunu hissedirdi.

Bu salıncağı oturur, tıpkı annemle babamın yaşadığı gibi bir hayata sahip olmanın hayalini kurardım. Bir eş ve çocuklara sahip olup m  kemm  l bir Güneyli yaşamı sürmeyi isterdim.

Hepsi tam oradaydı. M  kemm  l bir dünyada Grayson ile bir motel aar, hayalini kurduğumuz hayatı yaşardık. Her şey bir adım uzağıımızdaydı. Sonra bu hayallerin kendimizi kandırdığımız yalanlar olduğunun farkına vardım.

Kocalar terk ederdi.

Babalar hiç aramazdı.

Çocuklar bu yüzden paramparça olurdu.

Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Tüm bunlar yerine dünyayı dolaşmak istedim, uçak kazasına kadar da bunu yaptım.

Başım ağırmaya başlayınca  akaklarımı ovuşturdum.

Lütfen bu sefer beni neredeyse fel edecek kadar şiddetli olmasın.

Telefonum Willow Creek'ten g  r  shmeye devam ettiğim tek arkadaşımdan gelen mesajla çınladı.

Della: Kahvaltı yapalım mı?

Jessica: Neden uyanıksın?

Delia: Hiç uyumadım ki.

Peki ya... Yemek?

Birkaç kasaba ötede bir fabrikada çalışıyordum ki bu da etrafımızdaki sınırlı iş seçeneğinden biriydi. Sorun şuydu ki evden çıkma fikrini düşündükçe ağlayasım geliyordu. Haftalardır yani Willow Creek Vadisi'ne döndüğümünden beri doktora gitmek dışında evden çıkmamıştım. Burada bulunduğumu ve kasabada olduğumu annem, kız kardeşim Winnie ve Delia dışında kimse bilmiyordu. Dışarı çıkıp başkalarını görmek, başarısız olduğumu ve geri dönmek zorunda kaldığımı kesinleştirecekti.

Belki yemek yemeye bu kadar erken saatte gitmek, dışarı çıkmanın en güvenli yolu olabilirdi.

Terapistim beni küçük adımlar atmam için cesaretlendirmeye çalışıyordu ve aklımın bir köşesinde Doktor Warvel'in şunu söylediğini duyabiliyordum: *"Zayıf olduğunda, uzatılan eli tut ve sana güç vermesine izin ver."*

Tırnağımı kemirirken iki defa derin nefes alıp cevap verdim.

Jessica: Tamam ama benl alman gerekecek.

**Biliyorsun, TBI'dan ve yaşananlardan dolayı
araba kullanamıyorum.**

Bayılmalar, migren ağrıları ve kafa karışıklığı geçene kadar araba kullanmama, bisiklet sürmeme veya dengemi bozacak herhangi bir şey yapmama izin verilmiyordu. Uçak kazasının başka bir harika yan etkisi de buydu.

Delia: On beş dakikaya oradayım.

* TBI: Travmatik Beyin Hasarı, kafanın ani ve şiddetli bir şekilde bir nesneye çarpması veya bir nesnenin kafatasını delerek beyin dokusuna zarar vermesi sonucunda ortaya çıkan beyin yaralanmasıdır.

Onun araba kullanma şekline göre on dakikaydı. İçeri girip üzerime bir kapüşonlu geçirdikten sonra saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladım ve aynadaki yansıma bakaarak iç geçirdim. Rüyalara, kaza sanki dün olmuş gibi hissettirebilirdi ama görünen tüm yaralarım çoktan iyileşmişti.

Yüzümde artık morluklar yoktu, beynimdeki sıvıyı boşaltmak için açtıkları yaranın izi daha geçmemişti ama saçlarım yarıyı gizliyordu. Kaburgalarım gün geçtikçe iyileşiyordu ama bu da dışardan bakıp anlaşılabilecek bir şey değildi. Sokakta beni gören herhangi biri için dünyayı kasıp kavurmaya hazır olan Jessica Walker'dım.

Ancak kendi içimde bambaşka biriydim.

Yaralıydim.

Konuşmam her zaman düzgün değildi, araba kullanamıyordum ve hava basıncında oluşan değişiklikler nedeniyle muhtemelen bir daha asla uçağa binemeyecektim.

Burada olmanın üzerimde yarattığı baskı ise bambaşka bir mevzuuydu. Geride bıraktığım o genç çocuğun üzerimde yarattığı baskı, bana endişelenecek başka bir şey veriyordu. Dönüştüğü adam ve kendimi aciz hissetmeme neden olan insanların hepsi hâlâ buradaydı ve muhtemelen bana karşı zalim olma fırsatını yakaladıkları için sevinçten salyaları akıyordu.

"O kız yeterince iyi değil. Becerebileceği tek şey yerleri temizlemek daha fazlasını yapamaz. Görürsün, hiçbir zaman bir yere gelemeyecek ve sonu da aynı annesi gibi olacak."

Söylediklerini duyabiliyordum; benim yanımda olma fikrinden tiksinen kadının sesi, unutulması mümkün olmayan bir şarkı gibi kafamın içinde çalıyordu.

Banyonun kapısı çalındıktan birkaç saniye sonra açıldı. Annem, "Ah," dedi şaşırılmış bir şekilde. "Uyanık olduğunu bilmiyordum."

“Yine kâbus gördüm.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. “Artık görmediğini zannediyordum.”

“Hayır, keşke.”

Kıyafetlerime bakarken, “Bu kadar erkenden nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Delia aradı. *Yemek.*” Kelimelerin doğru olmadığını bilerek durdum ve birkaç saniye bekledim. Başa çıkamadığım şey buydu. Beynim şöyle diyordu: *Delia kahvaltıya gitmek için beni almaya geliyor* ama ağzım başka bir şey söylüyordu. Annem tek kelime etmedi, kendimi toparlayıp tekrar denemem için bana zaman tanıdı. “Delia beni kahvaltıya götürüyor.”

“Sence bu iyi bir fikir mi? Dışarı çıkıp kasabadaki insanları görmek?”

Ve tam da işte burada tüm dünyaya karşı gelmek istiyordum. Son on dört yıldır tek başımaydım. Üniversiteye gitmek için burayı terk ettiğim gün kendi başıma nasıl hayatta kalacağımı, ne kadar değerli olduğumu öğrenmiş, zamanımı kendimle ilgilenerek; başarmak için kimseye ihtiyacım olmadığını kendime kanıtlayarak geçirmiştım.

Bunun haricinde her geçen gün daha iyiye gidiyordum. Bu hapisanede yaşamayı bırakıp istediğim hayata geri dönebilmek için elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyordum. “Anne...”

Ellerini kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum artık yetişkinsin ve senin için endişelenmeme ihtiyacın yok. Sadece zorlandığını görmek istemiyorum, tatlım. Hepsi bu. Buradaki insanları tanıyorum ve geri dönmenle ilgili çok fazla dedikodu dönüyor.”

Banyodan çıkıp duvara yaslandım. “Denemek zorundayım.”

“Evet. Denemelisin.” Her kelimesinde biraz yenilgi biraz da gurur vardı. “İlaçlarını içtin mi?”

Az önce endişelenmesine gerek olmadığını söylediğine yemin edebilirdim.

“Evet.”

Eğer içmeseydim bir top gibi kıvrılmış, birinin beni acılarımdan kurtarması için yalvarıyor halde olurdum.

“O zaman size iyi eğlenceler.”

Yanına gidip elini sıktım ve gülümsedim. “Teşekkür ederim, anne.”

İç çekti “Çabalıyorum, canım.”

“Biliyorum. İkimiz de çabalıyoruz.”

“Hadi git.” Yanağımlı öptü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Annemin zorlandığı pek çok şey olabilirdi ama sevgisini göstermek bunlardan biri değildi. Babamın onu terk etmesi annemin asla atlatamadığı bir darbeydi. Winnie ve ben elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorduk. Bizi seviyordu, hayatta kalabilmemiz için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kalbi kırılmış olabilirdi ama ne kadar güçlü olduğunun farkındaydık.

Öte yandan, babam tam bir pislikti. Bir kez bile ardına bakmadan kızlarını terk edebilmişti.

Aşağı inerken farların pencereden içeri süzıldüğünü gördüm. Delia'nın on dakikadan daha kısa sürede gelmesi oldukça etkileyiciydi.

Döndüğümünden beri ailem dışında beni görmesine izin verdiğim tek kişi oydu. İlk birkaç gün berbattı çünkü çok acı çekiyordum ve vücudumdaki morluklar korkunç durumdaydı. Yaralar iyileşmeye başlayınca bu durum daha çok kendimi korumak için oluşturduğum bir kabuk haline gelmişti. Evde kalmak, yaşananları açıklamak zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Sadece uzun bir tatildeymişim gibi davranabilirdim.

Arabaya bindiğim anda vücudumu ele geçiren korkuyla ellerim titremeye başladı.

Delia uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı. “İyisin. Bir salı sabahı öylesine kahvaltı yapmaya gidiyoruz.”

Derin bir nefes verirken gülümsemeye çalıştım. “Her şey yoluna girecek.”

“Evet. Girecek.”

Delia arabayı geri alırken nefes egzersizimi yapmaya başladım. Neyse ki arabayı kasabaya doğru sürerken kendimi zorlamama pek fırsat vermemişti. Gözlerimi kapatıp zihnimin geçtiğimiz birkaç haftadır öğrendiğim tekniklere odaklanmasına izin verdim.

Willow Creek Vadisi’nin zengin kesiminde olmadığımız için restorana varmak çok uzun sürmemişti. O evler Delia ve benim büyüdüğümüz yerden, şehir merkezinden çok daha uzaktaydı. Biz kasabanın diğer *tarafındaydık*. Zengin çocuklarının bizimle görünmek istemedikleri için ne pahasına olursa olsun kaçındıkları tarafta.

Aslında bana asla bu şekilde davranmayan biri vardı. Ailesi birlikte olmamızdan fazlasıyla nefret etse de Grayson Parkerson bunu asla umursamamıştı. Annemin faturalarımızı ödeyebilmek için markette çalışmasına, motelde oda temizledikten sonra da barda çalışmasına rağmen beni seviyordu. Zengin veya fakir olmamı umursamadan sadece *beni* görüyordu.

Eh, bir de şimdi görseydi...

Söylenenlere göre evlenmiş ve güzel bir kızı olmuştu, ailesinin taşradaki motellerinden birini işletiyordu.

Şu anda ne halde olduğumu kesinlikle *görmeliydi*.

Onun hakkında öğrenmek istediklerimi Delia’ya sorabilirdim ama cevabını gerçekten duymak istemediğimiz soruları

sormayacağımıza dair birbirimize söz vermiştik. Ben de bunun cevabını kesinlikle bilmek istemiyordum.

Grayson'ı terk etmek, hayatımda yaptığım en zor şeydi ancak annesinin bana asla ailelerinin bir parçası olamayacağımı söylemesinden sonra geleceğimizin nasıl olacağını görmüştüm. Beni terk edecekti, bu yüzden beni paramparça etse de ondan önce davranmıştım.

Delia arabayı park ettikten sonra bana döndü. "Pekâlâ hadi gidip yemek yiyelim, açlıktan ölüyorum."

Nefes al. Beş, dört, üç, iki, bir. Nefes ver.

Bunu üç kez tekrarlayıp başımı salladım. "Tamam, hadi gidelim."

İçeri girdik, beklediğim gibi Bayan Jennie hâlâ garson olarak çalışıyordu. "Bu Jessica Walker değil mi? Tanrım, gözlerime inanamıyorum. Seni en son gördüğümdeki kadar güzelsin."

Neşesi etrafımızı sarınca ben de gülümsedim. Her zaman sevgi dolu ve tatlıydı. Biri hakkında kötü konuştuğuna ihtimal bile vermezdim. Gülümseyerek, "Sen bu kasabadaki en güzel şeysin," dedim.

Omzunun üzerinden mutfığa doğru, "Vernon!" diye bağırdı. "Buraya gel ve meşhur kahvaltın için kimin geldiğine bak."

Kocası kapıdan kafasını uzattı. "Merhaba, Bayan Jessica."

Bunca endişenin aslında beni seven ve kalbim kırılmasın diye burayı terk ederken benim için en iyisini dileyen kasabaya gelmek olduğunu fark ettiğimde, huzur doldum. "Sizi görmek çok güzel, Bay Vernon."

Bana göz kırpıp tekrar içeri girdi.

"Size en iyi masamı vereceğim. Gelin bakalım." Jennie eline iki menü alarak bizi boş olan tek masaya yönlendirdi.

Etrafıma bakarken, "Burası hiç değişmemiş," diye sesli düşündüm.

Siyah lake masalar, koyu kırmızı koltuklar, siyah-beyaz kareli zemin ve duvarda asılı futbol formaları aynıydı.

Jennie gülümsedi. “Bozuk olmayan şeyleri düzeltmeye gerek yok. Bu kasaba da hiç değişmedi çünkü değiştirmemize ihtiyacı olmadı.”

Elinden menüyü alırken ona gülümsedim. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, tatlım.”

Vernon mutfaktan hağırdı. “Masa üç!”

“Birazdan yemeğinizle birlikte dönerim. Her zamankinden getiriyorum.” Jennie, ben ona başka bir seçenek sunamadan koşar adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Hâlâ krep yediğimi düşünmesine şaşırmamalıydım ama gerçekten de buraya geldiğimizde aklımdan geçen tek şey oydu.

Grayson’ın maçlarından sonra karbonhidrat ve tatlı açlığı çektiğimiz için hepimiz onun kamyonetine doluşup buraya geldik. Üzerimde onun ceketini varken o da kolunu bana dolardı ve köşedeki koltukta otururduk. Eğer ponpon kız olsaydım, herkesin imrendiği o klasik Amerikan çifti gibi göründüğümüzü söyleyebilirdim. Fakat spor yapmaya param yetmiyordu ve bunu halledebilmemin bir yolu yoktu. Genelde cuma günleri çalıştığım için tüm maçlarını tribünden izleyemezdim fakat Grayson mesaimin sonunda hep yanıma gelirdi.

Utanmama gerek yoktu, beni seviyordu. Fakir, üzgün ve kızgın yanlarımın beni paramparça etmesine engel oluyordu.

Öte yandan en sonunda bunlar yeterli olmamıştı.

Delia dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakarken, “Bir şey mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Ellerimi önümde kavuşturup menünün üzerine koydum.

“Geçmiş.”

“Buranın her köşesinde farklı bir anı var.”

“Öyle.”

Ne yazık ki Delia’nın geçmişi bugünüydü. Çocukluğumuzdan beri Parkerson kardeşlerin en büyüğü ve en zor ulaşılanı olan Joshua Parkerson’a âşıktı. Joshua’nın onu daha fazlası olarak göreceği zamanın hayalini kurarak yıllarca onu izlemişti. Joshua bir gece onu koridorda, restorandaki ankesörlü telefonun yanında öpmesi dışında Delia’yı kendinden hep uzak tutmuştu. Öpücük, Delia’nın yıllardır tutunduğu bir andı.

Bakışlarının oraya kaymasını izledim, o anı ikimizi de çağırıyor gibiydi.

“Josh nasıl?” diye sordum.

“Bunu bilemem.”

“O da mı gitti?”

Gözlerini kısıp bana döndü. “O da mı derken?”

Başımı salladım. “Evet. Parkerların hepsi dağılmadı mı? Sonuçta bütün aile aynı yerde çalışacak diye bir kural yok. Anne ve babasının her zaman kendi otel zincirlerine sahip olmak gibi büyük bir planları vardı. Annem en son Wyoming’de başka bir yer açtıklarını ve Oliver’in orayı işletmeye gittiğini söylemişti.”

Delia hafifçe başını salladı. “Evet ama... Yani, hepsi gitmedi.”

“Stella’nın burada kaldığına eminim.” İkizi Oliver’dan sadece altı dakika daha küçük olsa da Stella ailenin bebeği idi ve inanılmaz şımarıktı. Babasının, yanından ayrılmasına izin verdiğini hayal bile edemiyordum. “Winnie ile hâlâ takılıyorlar.”

Altdudağını ısırdı. “Stella burada, evet ama...”

“Alex burada mı?” diye sordum.

“Hayır, Alex Savannah’daki yere gitti,” dedi.

Orayı sevdiğini hayal edebiliyordum. Alex bizle aynı yaşıydı ve partilere bayılırdı. Savannah onun için eğlence ve resmiyetin mükemmel bir karışımıydı. “O nasıl?”

Delia koltuğunda arkasına yaslanmış, beni izliyordu. “Son konuştuğumuzda çok iyiydi.”

“Onu hep sevmişimdir.”

Delia sırtarak, “Alex en iyisidir,” dedi.

Buna karşı çıkabilirdim. Kalbimde Grayson her zaman en iyisiydi ama Delia, Alex ile çok yakındı, her zaman onun evinde takılırlardı. Aslında Josh’ın etrafında olabilmek için bunu yapıyordu ama bu farklı bir konuydu. Biz Alex’in sinir bozucu, genç ve aptal arkadaşlarıydık...

“Evet muhtemelen yakında uğrar, anne ve babalarının evlilik yıldönümünde hepsi geliyor.”

“Bu, onlar için her zaman çok önemliydi.”

Delia önündeki tuzlukla oynadı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Grayson’dan neden ayrıldın?”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. “Nedenini biliyorsun.”

“Duyduğum kadarını biliyorum. Grayson farklı bir eyalette olacağı için uzak mesafe yüzünden ilişkinizi yürütemeyeceğinizden dolayı, üniversiteye gittiğinde ondan ayrılmışsın.”

Grayson benden iki yaş büyüktü ve sonsuza kadar birlikte olacağımızdan emindim. Buna inanmamın tek sebebi de birbirimizi çok seviyor olmamızdı. Elbette, birbirini bu kadar seven iki insanın birlikte olmaması imkânsızdı.

Öte yandan, ailesi sizi hor gören birini sevmek bambaşka bir olaydı. Grayson beni korumuş veya korumaya çalışmıştı ama onların hakkımda ne dediklerini duymuştum. Beni küçümseediklerini hissetmiştim ve zamanı geldiğinde Grayson’ın ailesini seçeceğini biliyordum çünkü geleceğinin anahtarları onların elindeydi. Tıpkı babamın yaptığı gibi Grayson da mutluluğunu

hayatındaki insanlara tercih edecekti. Genç ve aptaldım, ilk terk eden ben olursam canımın yanmayacağını düşünmüştüm.

Yanılmıştım. Canım yanmıştı ve ona geri dönemeyecek kadar da toydum.

“Gerçekten bir önemi var mı? Lise aşklarının hangisi devam ediyor ki?” diye sordum. “O gitti ve mükemmel olduğuna emin olduğum bir hayat yaşıyor.”

Derin bir nefes alarak yere baktı. “Kız kardeşin her gününü Stella ile geçirirken nasıl hiçbir şeyden haberin olmaz?”

Cevap verme ya da konuyu açıklama fırsatım olmadan Jennie tabaklarımızı getirdi ve midem guruldadı. Böyle bir kahvaltı yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Tabağa bakıp kenarına dokundum, nasıl başlayacağımdan ya da bunun gerçek olup olmadığından emin değildim. Kazadan önce hayatım çok hareketliydi. Genellikle sabah erken saatlerde uçuyordum, bu da egzersiz yapmam ve uçtuğumuz ünlünün istediği yolculuk için hazırlanmam gerektiği anlamına geliyordu. En son ne zaman bir sonraki göreve yetişmeyi düşünmeden, bir şeyler yemek için oturduğumu özellikle de böyle bir karbonhidrat tükettiğimi hatırlamıyordum.

Delia homurdandı. “Yemeyi mi yoksa onunla sevişmeyi mi düşünüyorsun?”

“İkisini de.”

Gülüştüğümüz sırada kapının üstündeki çan çaldı.

Neden merak ettiğimi bilmeden başımı kapıya doğru çevirdim. Gözlerimi kaldırdığımda ise artık yere çakılan sadece uçak değil, bütün dünyaydı. Bir çift mavi göz, koyu kahverengi saçlar ve istesem de unutamayacağım bir gülümseme karşımda duruyordu. Nefes alamıyordum.

Grayson Parkerson buradaydı ve bana bakıyordu.

İki

GRAYSON

Burada durmuş sevdiğim kadına bakarken hayal görüp görmediğimden emin değildim. Stella, Jessica'nın döndüğünü söyledikten sonra son üç haftayı onu görmeyi bekleyerek geçirmiştım ve... olmamıştı. Geldiği kadar çabuk gittiğini düşünmüştüm.

Bir el omzumu sıkınca diğer tarafa döndüm. Jessica'nın burada olması umurumda olmamalıydı. Aradan on dört yıl geçmişti. İkimiz de hayatımıza devam etmiştik ama gerçekten öyle olsaydı karnıma yumruk yemiş gibi hissetmezdim.

Jack, "Yemek için hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel, az önce gittiğimiz çağrı yüzünden açlıktan ölüyorum."

Güldüm. "Sen her zaman açlıktan ölüyorsun."

Jack için yanlış bir alarm ya da çok ciddi dört alarmlı bir yangına müdahale etmeye gitmemizin pek önemi yoktu, yataktan çıkmanın ona ödül olarak yiyecek kazandırdığına inanıyordu. Bu gece, neyse ki kontrolden çıkmadan önce haber verilen

bir çalı yangınına müdahale etmiştik. Muhtemelen futbolcular uygun olmayan bir yerde ateş yakmışlardı. Elbette Jack ve benim çocukken yaptığımız şeyler bu kadar aptalca değildi...

“Doğru.”

Jessica’ya göz ucuyla bile bakmamak için tüm irademi kullandım. Yine de bakmasam bile nasıl göründüğünü tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Düz koyu kahverengi saçları, bal rengi gözleri ve elmacıkkemiklerinin üzerindeki saklamaya çalıştığı çilleri... Nasıl oluyordu da hatırladığımdan daha güzel görünebiliyordu?

Yerimize otururken sırtımın ona dönük olduğundan emin oldum. Bu şekilde oturmazsam ona bakmaya devam edecektim ve o yokmuş gibi davranma planım da başarısız olacaktı.

Beni terk etmişti.

Çabalamaya değmeyeceğimize karar vermişti. Jessica’yı tam dört yıl boyunca sevmiştim, onun da her şeyi mahvetmesi dört dakikasını almıştı.

Jack menüsüyle benimkini dürttü. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“Emin misin? Çünkü garip davranıyorsun. Bunun Jessica’nın üç masa arkada oturmasıyla bir ilgisi yok, değil mi?”

Dudaklarım dümdüz bir çizgi haline gelirken başımı salladım. “Hayır.”

“Hayır, demek istediğim kaçıp giden oymuş gibi görünmüyor.”

“Beni terk etti.”

“Evet ve şimdi geri dönmüş.”

Menüye bakmaya devam ettim. “Öyle görünüyor. Umu-
rumda değil.”

Güldü. “Evet, umurunda değilmiş gibi görünüyorsun. Aslında, şu anda umursamamanın kelime anlamı gibisin.”

“Bu kadarı yeter, Jack.”

Bununla uğraşacak havada değildim. Jessica Walker artık beni ilgilendirmiyordu. Sanki biri ona baskı yapıyormuş gibi buradan kaçtığında seçimini yapmıştı. İkimizin de okulu olmasına rağmen ona zamanım da dahil olmak üzere her şeyimi vermeye hazır olmamın bir önemi kalmamıştı.

Gülerek menüsünü incelemeye başladı. “Temelli döndüğünü duydum.”

Benden bir işaret beklediğini bildiğim için derin bir nefes aldım. “Stella da öyle söyledi.”

Başını salladı, bakışları hâlâ menüdeydi. “Evet, sana nedenini söyledi mi yoksa sana hikâyeyi anlatamadan sözünü mü kestin?”

“Bir günlüğüne, bir saatliğine ya da hayatının geri kalanı için dönmüş olması fark etmez. Benim için hiçbir önemi yok.”

Alçak sesle güldü. “Kahrolası salak herifin tekisin.”

Tam ağzının payını vermek üzereyken Jessica’nın arkamda durduğunu hissettim. Başımı çevirerek ona sonunda daha yakından bakabilmek için kendimi zorladım.

Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. “Merhaba, Gray.”

“Jess.”

“Ben... şey, merhaba demek istedim. Ne kadar gürültülü-” Gözlerini kapatıp birkaç kez nefes aldı ve sonra tekrar sordu. “Görüşmeyeli nasılsın?”

“Gayet iyi.” Başka bir şeye odaklanmadan önce ona hızlı bir bakış attım. Buna gerek yoktu. İkimizde burada yaşayabilir ve hayatlarımıza konuşmadan da devam edebilirdik. Birbirimize tek kelime etmeden on dört yıl geçirmiştik, zor olmamalıydı.

“Ah, bu güzel.” Önce Jack’e sonra da bana baktı.

Jack ayağa kalkıp ona sarılırken, “Jess, seni görmek çok güzel,” dedi.

Jessica irkilerek bir adım geriye çekildi.

“Kahretsin. Özür dilerim. Yaralandığını unutmuşum.” Jack şaşkın görünüyordu.

“Sorun değil. Seni görmek de güzel.”

Jack tekrar yerine otururken bana ters bir bakış atıp başıyla Jessica’yı işaret etti.

“Ee, nasılsın?” Bu konuşmayı gerçekten yapmak istememe rağmen sordum. Pisliğin teki gibi davrandığımı biliyordum ama kendimi durduramamıştım. Çok kızgındım. Bunca zaman sonra karşıma çıkmasıyla kendimi zamanda geriye fırlatılmış gibi hissediyordum. Jessica’yı unutmam yıllarımı almıştı ve şimdi onu bir kez görmek bile kalbimin yerinden fırlayacak gibi atmasına yetmişti.

“Ben... iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Delia yanımıza gelip elini Jessica’nın koluna koydu. “Selam çocuklar. Jess, annem aradı, ona yardım etmek için eve gitmem gerek. Jennie yiyecekleri paketledi.”

Başıyla onayladıktan sonra tekrar bana döndü. “Seni gördüğüme sevindim, Gray.”

“Evet. Tabii. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

En iyi arkadaşım bana bakarken derin bir nefes aldım. Birkaç saniye geçmesine rağmen ne bir şey söylemiş ne de gözlerini kaçırmıştı.

“Ne?” diye sordum.

“Tam bir pisliktin.”

“Ona iyi davranmamı hak ediyor mu? Beni terk etti.”

Güldü. “Nesin sen, on beş yaşında bir ergen mi? Bunu artık aşmalı ve aklını başına toplamalısın, balkabağım. O kız çok zor şeyler yaşadı ve sen de ona piçin teki gibi davrandın... ki öyle biri değilsin. Ne zamandan beri *böyle* davranıyorsun?”

Jessica ve Delia dışarı çıkarken Jess bana hafifçe el sallayınca ben de başımı salladım. Yeniden bir araya gelmemizle ilgili insanların ne beklediğinden emin değildim. Onu sevmiştim. Onun için her şeyden vazgeçerdim ama o bir saniye bile düşünmeden çekip gitmişti.

Şimdi, hayatında bazı şeyler yolunda gitmedi diye geri döndüğü için yaptıklarını unutmam mı gerekiyordu? Maalesef. *Benim* hayatımdaki bazı şeyler de pek yolunda gitmemişti.

Yine de Jack’in söylediği bir şey beni rahatsız etmişti. “Ne yaşadı ki?”

Jack yüzünde bir sırıtişla kollarını göğsünde birleştirdi. Belli ki herkesin bildiği bir şeyi kaçırıyordum. “Navigator rolündeki adamın birkaç hafta önce geçirdiği uçak kazasını hatırlıyor musun?”

“Jacob Arrowood mu?” Herkesin hayran olduğu yeni ünlülerden biriydi. Son aksiyon filmi haftalarca gişelerde zirvede kalmıştı ve uçak kazası ile daha da ünlenmişti. Olay, o ve mürettebat aranırken günlerce haber olmuştu.

Başını sallayarak beni onayladı. “O kazada başka kimin olduğunu biliyor musun?”

Parçaları birleştirmem bir saniyemi aldı. Jessica hostesti. Winnie, kız kardeşi hakkında Stella’ya gevezelik ederken bu kadarını duymuştum. Normalde onunla ilgili her şeyden kaçınırdım ama ünlülerle uçmasının ne kadar havalı olduğunu tartışıyorlardı. Elbette, Stella’nın en sevdiği müzisyenle uçuş yapmıştı ve Jessica, Winnie’ye fotoğraf göndermişti.

“Ne?” Neredeyse kahvemi döküyordum. “Uçak kazası mı geçirdi? Neden kimse bana bir şey söylemedi?”

Jack’in kendini beğenmiş sırıtışı onu yumruklamak isteme-me neden oldu.

“Hey, hiçbir şey *bilmek* istemeyen sendin. Adı anılmayacak-lar listende Jessica Walker ile-”

“Evet, o da listede.”

“Hiç problemin sen olduğunu düşündün mü, dostum? Yani iki kız, iki aşk hikâyesi, iki korkunç son. Bir döngüde olduğunu fark ettim.”

Başımı arkaya eğdim çünkü aynı şeyi her gün ben de düşünüyordum. İki kadın sevmiştim ve ikisi de beni terk etmişti. Jessica ve ben çok gençtik. Onunla evlenmeyi, ona her şeyimi vermeyi ne kadar istesem de hazır değildik. Yvonne ile tanıştığım da ise durum farklıydı. Ben yüksek lisans yapıyordum, o da şarkıcılık kariyerine devam ediyordu. İkimiz de aynı yaşam tarzından geliyorduk, annemin istediği -benim karşı çıktığım- her şeye sahipti. Onunla olmaya hazır olmadığımı biliyordum ama yine de birlikte olmuştuk.

“En azından Yvonne bana sevdiğim ve yaşadığım saçmalıklara değecek bir şey bıraktı.”

Jack sırıttı. “Amelia kesinlikle yaşanılan her şeye değer.”

Hayatımın bu şekilde olacağını asla hayal etmemiş olsam da kızımı gökyüzündeki hiçbir yıldızla değişmezdim.

“Jessica bana bir şey bırakmadı.”

Omuz silkti. “Eğer bunu yapmasaydı, Melia’ya sahip olamazdın.”

“Doğru.”

“Stella ile birlikte mi?” diye sordu.

“Evet, yine orada kalıyor. Bu yüzden, gece yangın ihbarına cevap verebildim.”

Yemekler geldiğinde Jennie bize sıcak bir şekilde gülümsedi. “Yemelisiniz, çocuklar. Kasabayı kurtarmak istiyorsanız gücünüzü korumanız gerek.”

Jack sırtıttı. “Gördün mü, Jennie beni anlıyor.”

“Jennie yemeğin her sorunu çözeceğini düşünüyor.”

Gülümserken tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Öyle. Vernon’ım ve ben, elli üç yıldır evliyiz. Bu dünyada sevgi, anlayış ve gönülden yapılan bir yemekle çözülemeyecek hiçbir şey yoktur.”

Başımı Jessica’nın az önce oturduğu yere çevirdim. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Jennie göz kırptı. “Öyle olduğunu biliyorum, oğlum. Affetmek söz konusu olduğunda bazen eksik olan şey sevgidir.” Ben cevap veremedenden önce güldü. “Ya da bir halt pişiremiyorsundur ve yemeği yapması için başkasına ihtiyacın vardır.”

Jack’le birlikte söylediklerine güldük. Jack yumurtasını yemeye başlarken, “Buraya her zaman gelebileceğimiz için mutluyuz,” dedi.

“Her zaman. Kim bilir, bazen ihtiyacınız olanı aramadığınız zaman bulabilirsiniz.” Gitti ve ben dört yıldır ilk kez dengemi kaybetmiş bir şekilde oturup kaldım. Yvonne, Fransa uçağına yetişmek için kapıdan geçerken Amelia’yı kollarıma bıraktığı günden beri ilk defa böyle hissediyordum.

“Kahvaltı ve hayat tavsiyesi,” dedi Jack dalgın bir şekilde. “Ona daha fazla bahşiş vermeliyim.”

“Söylediği şey... o kadar kolay değil.”

“Kendi yemeklerinden mi bahsediyorsun? Biliyorum, yemek olarak adlandırdığın korkunç şeyleri yedim.”

Gözlerimi devirerek, “Affetmek,” dedim.

Jack arkasına yaslandı, çatalı tabağının üzerindeydi. “Peki tüm bu saçmalıklara tutunmanın sana ne faydası var, Gray? Hiçbir işe yaramıyor. Sadece sürekli kızgın bir halde yaşamana sebep oluyor.”

“Neden kızgın olduğumu biliyorsun, ayrıca sürekli kızgın da değilim.”

Çoğunlukla bu durumla başa çıkabiliyordum. Evet, sevdiğim iki kadın da beni terk etmişti. Evet, biriyle çıkmayı reddediyordum ve birkaç yıldır bir keşiş gibiydim. Evet, kızımı tek başıma büyütüyordum ve ondan ya da işimden başka hiçbir şeyim yoktu. Sorun değildi.

Her şey yolundaydı.

“Evet ve seni anlıyorum. Ama Amelia’ya sahiptin ve...” Çatalını kaldırıp bana doğrulttu. “Bana sorarsan sana bir hediye verildi, dostum. Yvonne senin paranı, bağlantılarını ve alabileceği her şeyi istedi. Gitmesi zorlu bir süreçti ama bencil kaltağın teki olup burada kalmayarak sana iyilik yaptı.”

Bunu ilk kez duymuyordum. Arkadaşlarım, kardeşlerim, hatta Yvonne’ın kendi ailesi bile böyle söylüyordu. Birbirimizi çok mutsuz edecektik ama o zamanlar bunu görmemiştim... ya da umursamamıştım. Jess ile birlikte kaybettiğim şeyi istiyordum ve Yvonne’ın yalanlarına kanmış haldeydim.

“Belki de öyledir, Amelia neden bir annesi olmadığını sorduğu zaman bunu ona sen söylersin.”

Herkes gibi Jack de kızımı seviyordu. Akıllıydı, komikti, inatçıydı ve herkesi gülümsetme gibi bir yeteneğe sahipti. Aynı şekilde, ağladığında da herkesin kalbini kırabilirdi.

“Pekâlâ, onu incitecek kişi asla ben olmayacağım. Ama bir gün bunu kendisi de görecek. Eski sevgilin zamanını harcamaya değmezdi ve senin için asla doğru kadın olmadı.”

Bize Geri Dön

Derin bir nefes aldım. “Başka biri için de aynı şeyi söylemişlerdi.”

Jessica. İlişkimizi bitirdiğimizde, annemden daha mutlusu yoktu.

“Eğer senin için doğru olduğunu bildiğin kadını bırakırsan, bunun hakkında ne derler?”

“Birlikte olmanız gerekiyorsa geri gelecektir,” diye bitirdim ve sonra Jessica’nın çıktığı kapıya baktım.

Görünüşe göre Jessica geri dönmüştü ama birbirimiz için doğru kişiler miydik, emin değildim.

Üs

JESSICA

Ben battaniyenin püskülüyle oynarken Doktor Warvel, “Onu tekrar görmek nasıl hissettirdi?” diye sordu.

“İyiydi.”

“Nasıl iyiydi?”

“Emin değilim. Bir yanımda bu karşılaşma işinin aradan çıkmasından memnun. Diğer yanımda ise bu kadar boktan geçtiği için mutlu. Ona göstermek zor.”

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz göğsüm öfkeyle yandı. Ağzımı doğru çalıştıramamak sinir bozucuydu ve kendimi beceriksiz hissetmeme sebep oluyordu. Bütün gün kendimi tutmaya ve olanların beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum ama bu odada öfkeli olabilirdim.

Öne doğru eğildi. “Tekrar dene, yavaş ve sakın olmayı unutma.”

“Bundan nefret ediyorum.”

“Biliyorum. Üzerinde çalıştığımız şeylerden biri de beyninin kendisini zorlamasını sağlayıp aynı zamanda hayatındaki tüm değişikliklerle baş edebilmen. Üstesinden gelmen gereken çok

fazla şey var, Jessica. Şimdiye kadar oldukça iyi iş çıkardın ama öfkeni ne kadar kontrol edebilirsen sözlerinin doğru çıkma olasılığı da o kadar artar.”

Haklıydı. Nefes alıp mantıklı düşünebildiğimde ve odaklanabildiğimde kelimeler daha doğru çıkıyordu.

Öfkemin uzun bir nefesle bedenimi terk etmesine izin vererek tekrar denedim. “Onu görmek zordu.”

“Bundan kaçtığın için mi?”

“Evet. Aramızdakileri bitirdiğim için her zaman pişmanlık duyan bir parçam vardı.”

Doktor Warvel sandalyesinde geriye yaslandı. “İlk aşk, her zaman en çok acı verendir. En azından çoğu insan için öyle. Yine de ondan ayrılmak senin seçimi, değil mi?”

“Doğru olan buydu.”

Grayson ile ilişkimizin bitmesi kaçınılmazdı. Aynı şehirde yaşamamıza rağmen çok farklı yerlerden gelen iki çocuktuk. O, Charlotte’da okuduğu üniversitede iki yılını doldurmuştu, ben ise okul için Massachusetts’a gidecektim. Charlotte’tan, Willow Creek’e kadar olan mesafeyi aşabilmiş olsak da aramıza eyaletlerin girmesi bizim sonumuz olacaktı. Onu sevmeme rağmen ilişkimizi bitirmem gerekiyordu. Ailesinin baskısından ve onun için doğru kız olmadığımı anladığında beni terk edeceği korkusundan kurtulmam gerekiyordu.

“Nasıl bitirdin?” diye sordu.

Konuşmaya başlarken kendimi gevşeterek odaklanmaya çalıştım, kelimelerin birbirine karışmasını beklesem de bir yanımda öyle olmamasını umuyordu. “Massachusetts’a gittiğim zaman ona Willow Creek’e asla dönmeyeceğimi söyledim. Grayson ailesinin mülklerinden birini devralmak üzere yetiştirilmişti, oysa ben bunu istemiyordum.”

Grayson'ın ailesinin mülkleri bazı şartlarla gelirdi ve Bay Parkerson bunun iyice anlaşıldığından emin olurdu. Çocukları, kendileri ile aynı düşüncelerde olan, maddi açıdan onlarla uyumlu ailelerle birlikte olmalıydı. Çocukları onları toplumda yükseltmeliydi, benim gibi süprüntülerle aşağı çekmemeliydi.

Oğlunu sevmemi boş verin. Ona saygılı davranmamı ve bunun parayla ilgili olmamasını da boş verin.

Bunların önemi yoktu. Babam bizi terk eden bir pislikti. Annem, Park Inn'in temizlik personeliydi ve bu da benim, kesinlikle onlara uygun olmadığım anlamına geliyordu.

“Bunu neden istemedin?”

“Çünkü bana tuvaletlerini temizleyen annemden bir farkım olmadığını söylediler. Fakirdim ve beni asla kabul etmeyeceklerdi. Ve... Bilmiyorum... Grayson da yeterince iyi olmadığını anlayınca beni terk edecekti. Kendi hayatımızı kurmamızı, seyahat etmemizi, bu kasabadan birlikte gitmeyi istedim. Yeni bir başlangıç yapmak istedim ama o istemedi.”

“Grayson ile bu konuyu hiç konuştunuz mu?”

Başımı iki yana salladım. “O yönetimi devralmak için doğdu ve bunun için yetiştirildi. Bu onların mirasının bir parçası, ailedeki her çocuk için yönetecek bir yer var. Her zaman ailesini seçerdi.”

Not defterine bir şey yazıp yanındaki masaya koydu. “Pekâlâ, Parkersonları çok iyi olmasa da bir süredir tanıyorum. Onlar hakkında edindiğim bazı bilgilere ve gözlemlerime göre aile onlar için önemli ama her şey değil.”

“Eskiden öyleydi.”

“O halde Grayson'ın sana zarar vermesine engel oldun, öyle mi?”

Başımla onayladım. “Aynen öyle. Güçlü davranarak beni terk etmek zorunda kalmamasını sağladım. Onu ben terk ettim. Ayrıca gençtik, zaten yürümeyecekti.”

“Grayson onları seçmiş gibi görünmüyor. Sanki sen onun için bu tercihi yapmışsın ve o da sana yanıldığını kanıtlayamadan gitmişsin gibi duruyor.”

“Evet, sanırım öyle yaptım.”

Doktor Warvel’in gülümsemesi zafer kazanmış gibiydi. “Kolay oldu.”

“Ne yaptığımı biliyorum. Gençtim ve korkmuştum. Ek olarak babamın gitmesi, kız kardeşim ve benim için korkunç bir tecrübeydi. İlişkilerle ilgili bildiğimiz her şeyi mahvetti.”

“İlişkilerin olayı bu, kurallar değişir ve biz bazen farkında bile olmayız.” Saatine baktı. “Zamanımız dolmak üzere ama kâbusların hakkında konuşalım. Hâlâ sıkıntı yaratıyorlar mı?”

“Evet.”

Çarpışma sürekli aklımdaydı ve çok yorgundum. Bu kâbusun bitmesini istiyordum ama hangi tekniği kullanırsam kullanayım devam ediyordu.

“Anlıyorum. Konuştuğumuz yöntemler işe yaramıyor mu? En azından etkisi biraz da azaldı mı?”

“Hayır daha kötüler. Çoğu zaman bilincimin sınırlarında geziniyorum. Sanki gerçeklermiş gibi rüyalarımı hissedebiliyorum.”

“Tamam. Denemeni istediğim bir şey var. Uyandığın anda her şeyi yazacaksın. Rüyadaki tüm detayları kaleme almanı istiyorum. Gerçek kazadan hatırladıklarını değil, sadece rüyanın aklında olan kısımlarını.”

“Rüya da kazanın bir anısı.”

Omuz silkti. “Bunu göreceğiz.”

“Tamam.” Ayağa kalkıp beni durdurmadan önce bir adım attım.

“Sana çok zor bir konuşma yaptığımızı ve konuşmanın çok iyi ilerlediğini söylemek istiyorum.”

Damarlarımda büyük bir zafer duygusu dolaşmaya başladı. Bu seansı atlatırken öncekine göre daha başarılıydım.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Burada yaptığımız işin bir parçası da göm-
düğümüz ya da tartışmaktan hoşlanmadığımız şeyleri konuş-
mak. Kendini hazırlaman için sana biraz zaman veriyorum ama
sonraki seansta babanla ilgili konuşmamız gerekecek.”

Tüm vücudum gerildi. Son on altı yıldır o adamı hayatım-
dan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. “Konuşa-
cak bir şey yok.”

“O zaman bunu gelecek hafta konuşuruz.”

Kanepede uzanmıştım ve onu daha önce izlemediğimi itiraf ettiğimde Jacob'ın bana gönderdiği filmlerden birini izlemeye çalışıyordum.

Telefonumu alıp ona mesaj attım.

***Jessica: Bu filmde oynaman için
sana çok fazla para ödediler.***

Jacob: Hal Bilmez miyim.

***Jessica: Bu kadar yakışıklı
olduğun için çok şanslısın.***

***Jacob: Meşe ve viski gibi koktuğumu da
unutma. Muhtemelen ondandır.***

Bize Geri Dön

Ve şimdi ölmek istiyordum. Hatırlayabileceği onca şey varken bunu söylediğimi hatırlaması... Bunun için beyin kanamamı suçluyordum.

Jessica: Ölümle burun burunayken söylenenler, neredeyse ölecek olan kişilere karşı kullanılmamalı.

Jacob: Ama ölmedin, dolayısıyla bu kural geçersiz.

Jessica: Brenna'ya tam bir baş belası olduğumu söylediğimi ilet.

Jacob: Söylememe gerek yok, bunu biliyor.

Kazadan beri Jacob ile iletişim halindeydik. Aslında tüm uçuş ekibi öyleydi. Jacob, iyileşene kadar ailesinin Pennsylvania'daki çiftliğinde kalmamı teklif etmişti ama bu, onu çok uğraştırırdı. Onun yerine burada, Kuzey Carolina'da annemin kanepesinde yaşıyordum. Ne kadar da şanslıydım.

Jessica: Sadece filminin vasatın altında olduğunu söylemek istedim.

Jacob: Not edildi.

Bugünkü terapi nasıldı?

Bir Hollywood yıldızının hayatımın tüm ayrıntılarına hâkim olması gerçekten üzücüydü.

Jessica: İyiydi.

Jacob: Brenna onunla her zaman konuşabileceğini söyledi.

Sanki bu hiç garip olmayacakmış gibi... Jacob ile olan arkadaşlığımın hiçbir uygunsuz tarafı yoktu ama kazayla alakalı konularda içimi Brenna'ya dökmem imkânsızdı. Jacob travmasının varlığını kabul etse de etmese de Brenna zaten biriyle ilgileniyordu.

Jessica: Bunun için minnettarım.

Kulağımda, migrenin ilk işaretlerinden olan hafif bir çınlama vardı. Bundan bıkmıştım. Kafamdan ve bu sakatlıkla birlikte gelen tüm saçmalıklardan yorulmuştum. İyileşmek için zaman çizelgesi gibi bir şey yoktu. Yarın uyandığımda iyileşebilir veya yıllar sonra hâlâ bununla uğraşıyor olabilirdim.

Nöroloğum, beynin kırık bir kemiğe benzemediğini söyleyip duruyordu. İyileşmesinin ne kadar süreceğini bilemezdik. Belki de hiçbir zaman iyileşmeyecekti.

Yerimden kalkıp televizyonu kapattım ve mutfığa yöneldim. İki büyük bardak su içtim, susuzluğun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum. Daha sonra ilaçlarımı alıp verandadaki salıncağa doğru ilerledim.

Yastığımı ve battaniyemi aldıktan sonra gözlerimi kapattım, sessizliğin beni sarmasına izin verdim.

“Ben de senin hiç uyuklamadığını zannederdim?” Yakınımdan gelen derin sesle gözlerim aralandı.

Elimi boğazıma dayayarak hızlıca doğruldum. “Tanrım!”

Grayson gülümseyerek, “Pardon,” dedi. “Kapıyı çaldım ve horladığımı duyduğumda tam da gitmek üzereydim.”

“Ben horlamam,” derken başımın dönmesini durdurmak için sabit bir noktaya odaklanmaya çalışıyordum.

“Bir dahaki sefere aksini kanıtlamak için sesini kaydedeceğim.”

Sabit noktam olarak Grayson’dan başka bir şey seçmeliydim. Ona bakıyor gibi görünüyordum ama onun düşündüğü sebepten dolayı değildi.

Gözlerindeki deniz mavisi, yeşile karışıyor ve okyanusa tepeden bakıyormuşsunuz gibi görünüyordu. Dudaklarım aralandı, bir anda o gözlerin karnıma garip şeyler yaptığı günlere geri dönmüştüm. Tek bir bakışıyla her kıza kendini değerli olduğunu hissettirebilecek gücü vardı.

Ve bana öyle hissettirmişti. O harika bir sevgiliydi, ben sadece yolumuza çıkan engellerle nasıl başa çıkacağımı bilemeyecek kadar gençtim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sorarken sesim biraz soluk soluğa çıkıyordu.

“Aslında gelip konuşmak istedim. Geçen hafta... sana karşı pek nazik değildim.” Sanki yapacak başka bir işi yokmuş gibi korkuluklara yaslandı ve başını eğip sütuna dayadı. Rahat duruşu gözlerindeki endişeyle savaş halindeydi.

“Bunun için teşekkür ederim ama sorun değil. Yanlış bir şey söylemedin.”

“Hayır, Jess. Biz arkadaşlık ve seni önemsiyordum. O gün tam bir pislik gibi davrandım.”

“Evet, öyle yaptın.”

Gözlerini ayaklarına dikti. “Özür dilerim.”

“Teşekkürler.”

Gözlerini başka tarafa çevirerek, “Bilmiyordum,” dedi. “Kazadan haberim yoktu.”

“Ah.”

Ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her iki şekilde de önemli değildi. Bilip bilmemesi hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Korkuluktan uzaklaşıp bana doğru birkaç adım attı. “İyi misin?”

Hayır. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordum. “Gün geçtikçe daha iyi oluyorum.”

Sanırım iyileşiyordum. Yavaş yavaş yolumu bulacaktım. Harika bir destek sistemim ve ellerinden gelen her şeyi yapan doktorlarım vardı. İyileştikçe daha iyi ve daha güçlü olmanın yollarını bulacaktım. En azından kendimi böyle avutuyordum.

“Güzel. Dediğim gibi aramızın garipleşmesini istemiyorum.”

“Gerçekten endişelenmene gerek yok. Bunca yıl sonra birbirimizi görmek ikimiz için de biraz şaşırtıcıydı.”

Grayson ellerini gür, koyu kahve saçlarında gezdirdi. Saçları çocukluğumuzda olduğundan daha uzundu. Çok uzun sayılmazdı ama uçları kıvrıktı. Bu, onu hem seksi hem de ciddi gösteriyordu.

Grayson’ı gördükten sonra Delia’ya bildiği her şeyi anlattır-mıştım. Yıllar boyu Parkerson ailesinin etrafında dönen dediko-dular beni şoka uğratmıştı. Kız arkadaşının hamile kalmasını ve daha sonra onları tek etmesini nasıl karşıladıklarını ancak hayal edebilirdim. Grayson’ın babası tam bir edep timsaliydi.

“Evet, şaşırtıcıydı ama burası küçük bir kasaba. Birbirimizi sık sık göreceğiz.”

Omuz silktim. “Maalesef.”

“Öyle mi? Neden bunu söyledin?” Olduğu yerde dikleşti, birden burada olmak dışında hiçbir işi yokmuş gibi görünmeyi bırakmıştı.

Sırıttım, birbirimizle şakalaşırsak daha rahat olabileceğimizi umuyordum. “Eskiden çok daha sevimliydin.”

Grayson’ın kahkahası derin ve içtendi. “Sen de eskiden daha tatlıydın.”

“Eskiden böyle bir şey söylemeyecek kadar akıllıydın.”

“O zamanlar seni yatağa atmaya çalışıyordum.”

“Ki attın da,” diye hatırlattım ona.

“Hem de birçok kez.”

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. “Evet ve hatırladığım kadarıyla-”

“Sakın söyleme!” Kısık sesle güldü ve bana doğru yaklaştı. “Berbattım ama kendimi savunmam gerekirse on altı yaşındaydım ve ikimiz de o konuda kötüydük.”

Tanrım, sadece iki beceriksiz ergendik. Ne yapmamız gerektiğini gösteren oldukça berbat filmler izliyorduk ve izlediklerimizi çok da iyi taklit edemiyorduk.

“Kötüydük ama birbirimizi seviyorduk.”

Grayson’ın kahkahası artık öfkeli bir iç çekişi andırıyordu. “Seviyorduk. Ve sonra sen gittin.”

İkimizin de lafı dolandırmaya çalışmasının bir anlamı yoktu. Onu incitmiştim ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bunun bir sonu yoktu. “Özür dilerim.”

Grayson bana baktı. “Döndüğünde uğramadığım için özür dilerim. Kazadan haberim yoktu, Jess. Eğer bilseydim iyi olup olmadığını görmek için gelirdim.”

Yüzüne baktım. “Neden? Seni terk eden bendim. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, alınmadım.”

“Beni terk etmenin üzerinden bir milyon yıl geçti, değil mi?”

“Eminim ki...” Kelimeler boğazımda düğümlendi. Geçceğini biliyordum ama biraz olsun kendim gibi hissedebilmek çok güzeldi. “Özür dilerim. Bazen konuşabilmem için beynimin duraksaması gerekiyor,” diye açıkladım.

“Acele etme, istediğin kadar bekleyebilirsin.”

“Bir daha bu verandadan ayrılmaya niyetim olmadığı için beklediğinden daha uzun sürebilir.”

Sırıttı. “Burada kalmayı mı planlıyorsun?”

Omuz silktim. “Konuşamadığım, araba kullanamadığım ya da başka bir şey yapamadığım için burada kalmak şu anda dışarı çıkmaktan daha iyi. Tek istediğim çalışmak ya da anlamlı bir şeyler yapabilmek olsa da rahatsız olduğumu kabul ediyorum. Bu yüzden buradan ayrılmayacağım.”

Grayson yanıma oturup omzuyla beni dürttü. “Benim tanıdığım kız bu değil. O korkusuzdu ve dünyayı fethetmeye hazırdı.”

Üstüme çöken hüznün az önceki esprili ortamı bozmuştu. “O kız artık eskisi gibi değil.”

“Hangimiz eskisi gibiyiz ki?”

Ona bakarken Grayson’ı şu anda olduğu kişi yapan şeyin ne olduğunu merak ettim. “Hayır, sanırım hepimiz değiştik.”

Bana hüznle gülümseyip tekrar ayağa kalktı. “Gitmeliyim. Amelia’yı almam gerekiyor.”

“Kızın mı?”

Delia bana ondan bahsetmişti ama adını söylememişti.

Parlak gülümsemesi yüzünü ısıttı. Tanrım, gülümsediğinde hâlâ inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Sol yanağındaki gamze kalbimin sızlamasına neden oldu.

“Evet. Dört yaşında.” Telefonunu çıkarıp ekrandaki küçük kızı göstermek için kaydırdı.

“Çok güzel.”

“Ve yaramaz.”

Grayson’ı parmağında nasıl oynattığını hayal ederken gülümsedim. Onun yaşındayken babama çok düşkündüm. Kırpiklerimi kırptırdığım ve sırtıttığım sürece babamın reddedebileceği hiçbir şey yoktu.

“Çoğu kız, babasını nasıl kandıracağını bilir.”

“Ah, zaafılarımı çok iyi biliyor.”

“Sana sahip olduğu için şanslı, Gray.”

“Umarım öyledir çünkü sahip olduğu tek kişi benim.”

Soracak çok fazla sorum vardı ama çok yorgundum ve beynimi daha ne kadar zorlayabileceğimden emin değildim. Yastığa yaslanırken iç geçirdim.

“Biraz uyu. Seni görmek güzeldi. Ciddiyim.” Grayson verandanın merdivenlerinden inip arabasına doğru ilerledi. “Artık döndüğüne ve konuşmaya başladığımıza göre tekrar uğrayabilirim.”

Doğrulup duyabilmesi için sesimi yükselttim. “Bu hoşuma gider. Yanında Amelia’yı da getir, tanışmayı ve ona bilmesini hiç istemediğin hikâyeleri anlatmayı çok isterim.”

Derin kahkahası havayı doldurduktan sonra arabasına binip uzaklaştı.

Oldukça tuhaf ama umut dolu bir gündü.

Dört

GRAYSON

“Ona baktığın için teşekkür ederim, Stella.”

Kız kardeşim eğilip Amelia’nın burnuna dokundu. “Önemli değil. Melia’mıla vakit geçirmeyi seviyorum. Onun da halasını ne kadar sevdiğinden bahsetmiyorum bile.”

Seviyordu çünkü kardeşim hala olmanın avantajını kullanarak onu fazlasıyla şımartıyordu.

“Yine de işlerini yarım bıraktın, bunun için teşekkürler.”

“Winnie ile alışverişe gidecektim, dünya barışını çözmeye değil. Ayrıca şu anda böyle şeyler yapıyor olmam, ileride siz dört mankafanın bana borçlu olacağı anlamına geliyor.”

Ne derse desin, Stella ailenin prensesiydi ve onun için her türlü ejderhayla savaşmaya hazır dört abiye sahip olmayı çok seviyordu. Ona bir şey olursa Joshua beni, Alexander’ı ya da Oliver’ı öldürmekten çekinmezdi.

Stella istediği her şeyi yaptırma yeteneğine sahipti ve buna bayılıyordu.

“Galiba çocukluk anılarını tam hatırlayamıyorsun.”

Güldü. “Lütfen, sizin yüzünüzden hiç eğlenemedim!”

“Bazı partilerde biraz fazla eğlendiğini hatırlıyorum.”

Kız kardeşim ne kadar kabul etmese de akıllı bir karış havadaydı. Eğer onu korumasaydık, başı sürekli belaya girerdi.

“Çünkü hepiniz eskiden azizdiniz, değil mi?”

“Alakası bile yok. Bu yüzden bize korkunç bahanelerini her sunduğunda gerçeğin ne olduğunu *anlıyorduk*.”

Stella başını salladı. “Senin için üzülüyorum, Gray. Melia büyüüp tıpkı benim gibi bir kadın olacak.”

İçimden bir ürperti geçti. “Ancak ben öldüğümde sevgilisi olabilir.”

“Babamın da aynı şeyi düşündüğüne eminim.”

“Babam başarısız oldu, ben olmayacağım.”

Kelimelerini uzatarak, “Her neyse,” dedi. “Jessica ile karşılaştığını duydum.”

Bu kasaba akıllalmaz bir yerdi. Winnie’nin ona söylediğine emindim, sonuçta onun kız kardeşiydi.

“Aslında eve dönerken ona uğradım.”

“Ah! Vay canına. Tamam. Ec? Nasıl geçti?”

Onu hazırlıksız yakalamak harikaydı. En çok sevdiği şey, her şeyden haberdar olmaktı ve Jessica ile karşılaştığımı ilk öğrenen kişi olmaması muhtemelen onu kızdırmıştı.

“İyi.” Amelia’yı kucağıma alıp yanağını öptüm ve mutfığa doğru ilerledim.

Kardeşimin homurdandığını duyduğumda, kahkahamı bastırdım.

“Baba, çok acıktım.”

“Aç olduğuna eminim. Stella halanın yemekten anladığı şey M&M’ ve Twizzlers”.

Beni takip ederken, “Fıstıklı olanlardan!” dedi. “İçinde protein var.”

“On üç yaşında bir ergen gibi beslenip nasıl bu kadar zayıf olabiliyorsun? Gerçekten, son on yılda hiç sebze yedin mi?”

Stella yüzünü buruşturdu. “Hayır, teşekkürler. Bu kadar zayıf olmamın nedeni de spor yapmam ve harika genlere sahip olmam.”

Amelia yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ben de sebze sevmem.”

“Stella hala şaka yapıyor, sebzeleri çok sever. Hatta şimdi seninle beraber biraz yiyecek.”

“Stella halanın işe gitmesi gerekiyor çünkü müdürümüz izinde ve baban gece vardiyasını benim üstüme yıktı.”

Sırıtarak, “Bu kadar erken gitmek zorunda olman ne kadar da şaşırtıcı,” dedim.

“Değil mi? Böyle denk gelişlere bayılıyorum. Neyse, Park Inn’de her şey yolunda mıydı?”

Park Inn, en önemli oda ve kahvaltı tesisimiz olmasının yanı sıra en iyi destinasyonlardan*** biriydi. Babamın binayı tasarlama şekli çok zekiceydi. Arazi yapıya doğru şekil verilmiş gibi değildi. Daha çok motel dağdan oyulmuş gibi görünüyordu. Mükemmel bir şekilde oturuyor; misafirlere ağaçların, gökyüzünün ve doğanın güzel bir manzarasını sunuyordu.

“İyiymi. Beş numaralı odadaki çift, dağın sağ tarafının manzarasını istemedikleri için sekiz numaraya taşındı. Bunun dışında sakin bir gündü.”

* Renkli çikolatalar üreten marka.

** Uzun, renkli şekerlemeler üreten marka.

*** Destinasyon kavramı genellikle, turistlerin ziyaret ettiği yer olarak tanımlanmaktadır.

Stella başını sallayıp çantasına uzandı. “Annemle konuştun mu?”

“Hayır, sen konuş ki ben aramak zorunda kalmayayım.”

“Peki, tamam. Bu hafta Melia’yı aldığında, başka seçeneğin olmayacağına eminim. Babamın bu hafta Oliver’ı ziyaret edeceğini, ardından da New Orleans’ta Joshua’yı kontrol edeceğini söyledi.”

“Bunun hangi kısmını umursamam gerekiyor?”

“Bu, onun bizi rahatsız edeceği ve bizim de onu iki hafta boyunca eğlendirmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor. Babam son gittiğinde, annemle ben ilgilendim. Bu sefer sıra sende.”

Annem, babam yanında olduğu sürece zeki, güçlü ve sert bir kadındı. O gittiğinde, annemin tüm gücü ortadan kaybolurdu.

Ayrıca annem bu seyahatlerin, babamın sahip olduğu mülklerin her birinde bulunan metreslerini ziyaret etmek için olduğunu bilmiyormuş gibi davranırdı. Çocuklarının onun gibi davranamaması çok kötüydü. Her ne kadar annemin yanında bu konuyu tartışsak da babam bildiğimizin ve bu konuda nasıl hissettiğimizin farkındaydı.

“Josh ne zaman ziyarete geliyor?”

Stella omuz silkti. “Lanet olsun, hiçbir fikrim yok.”

“Lanet kötü bir kelime,” diye araya girdi Amelia.

“Evet, öyle. Stella halanın ağzını sabunla yıkamamız gerekecek.”

Amelia başını salladı. “Eyvah.”

“Özür dilerim Melia, bir daha söylemeyeceğim.”

“Tamam.” Amelia onu affetmek için bir saniye bile beklememiştii.

“Şimdi işe gitmem gerekiyor. Bu sırada senin de çocuğuna besin değeri yüksek olan bir şeyler yedirmen gerekiyor, yarın... Annemlerde görüşürüz.”

Son söylediği hakkında yorum yapmadan onu dışarı yönlendirdim çünkü bu hafta sonu annemi görmem gerekiyor olsa da -kız kardeşim beni neyle tehdit ederse etsin- yarın gitmeyecektim.

“Tekrar teşekkürler, Stell.”

“En sevdiğim abim için her şeyi yaparım.” Yanağıma öpüp şakacı bir şekilde vurdu. “Şey, aslında Alex favorimdi ama sen de birinci sıraya oldukça yakındın. Ayrıca Jessica ile nasıl gittiğiyle ilgili sorularımdan kaçtığını fark etmediğimi sanma.”

“Eminim Winnie sana her şeyi anlatacaktır.”

Stella’nın yüzü aydınlandı. “Kesinlikle anlatır ama senden de duymayı umuyordum.”

“Anlatacak fazla bir şey yok. Restoranda garip bir durum yaşandı, ben de ona kırgın olmadığımı söylemek için yanına gittim.”

Stella güldü. “Ah, üzgünüm. Cidden mi?”

“Uzun zaman oldu.”

“Evet ama Jessica senin için o kızdı. Rüyalarına giren kişiydi. Yvonne ile birlikteyken bile hepimiz kalbinin Jessica’ya ait olduğunu biliyorduk.”

Bu konuda onunla tartışmanın anlamı yoktu. “Her neyse, gitmen gerekiyor.”

“En sevdiğim kardeş sıralamasında bir sıra geriye düştün.”

Göğsümü tuttum. “Bu kalbimi kırdı. Her ne kadar sohbetimize devam etmek istesem de babalık görevimi yerine getirip çocuğumun senin beslenme şeklini örnek almamasını sağlamam lazım.”

“Pekâlâ. Seni seviyorum, Gray.”

“Ben de seni seviyorum.”

Onu gönderip içeri girdiğimde, Amelia’yı oyuncak bebekleri ve kapağı açılmış kurabiye kutusuyla yerde otururken buldum.

“Hey,” dediğimde başını kaldırıp bana baktı. “Bunları sana kim verdi?”

Başını eğdi. “Ben buldum.”

“Yemekten önce kurabiye yemene izin var mı?”

“Hayır ama acıkmıştım, baba.”

Kocaman mavi gözlerini açması, Stella’nın mahvolduğum konusunda ne kadar haklı olduğunu kanıtlıyordu. Onu kucağıma aldım ve normal rutinimize başladık. Amelia’ya yiyecek sağlıklı bir şeyler hazırladım. Daha sonra banyo zamanı gelmişti ve şimdi de yatma vaktiydi. Yatağına girip Stella’nın ona aldığı dönen bulut lambasını açtı, bu masal okuyacağımız anlamına geliyordu. Her gece, çok sevdiği için aynı kitabı okuyorduk ve artık hikâyeyi ezbere biliyordum.

“Baba, komik seslerle okuyabilir misin?”

“Okursam yataktan çıkmayacağına söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum!”

Yalan söylediğini bilmeme rağmen ona karşı gelmekte zorlanıyordum. “Tamam.”

Fil rolüne bürünürken sesimi kalınlaştırdım. “Büyük hayallerin mi var, küçük fare?”

Sesimi normalde olduğundan daha fazla yükselterek, “Var var,” dedim.

“Peki söyle bana ne hayal ediyorsun?”

Amelia en iyi fare sesiyle cevap verirken gözleri parladı. “Şarkıcı olmayı.”

Sırıttım. “Peki ne söylemek istiyorsun?”

“Opera, tıpkı annemin Paris’te söylediği gibi.”

Kalbim tekledi. Kitabın sözleri böyle değildi. Amelia bazen Yvonne'ı soruyordu ve ben de ona gerçeği söyleyeceğime dair söz vermiştim. Benim için ne kadar zor olsa da onun için de kolay olduğunu düşünmüyordum. Yine de gerçeği bilirse ona hiçbir zaman dürüst olmadığımı söylemek zorunda kalmayacaktım.

“Melia, sözler böyle değil.”

Yorganının altına biraz daha sokuldu. “Biliyorum.”

Yanağını okşadım. “Seni gökyüzündeki yıldızlardan daha çok seviyorum.”

“Seni bulutlardan daha çok seviyorum.”

“Seni kütüphanedeki kitaplardan daha çok seviyorum.”

Gülümsedi. “Seni dünyadaki herkesten daha çok seviyorum.”

“En çok sevdiğim kişi sensin, Amelia. Bundan asla şüphe etme.”

Uzun kirpikleri kalkıp indi ve kendini kollarıma attı. “Seni seviyorum, baba.”

“Ben seni daha çok seviyorum. En çok seni seviyorum.”

Ona sıkıca sarıldım. Annesinin onu terk etmeyi seçtiği gerçeğini değiştiremesem de onu daha çok sevebilirdim ve bunun yeterli olmasını umuyordum.

Bugün bütün gün yatakta kalmam gereken günlerden biriydi. Zor birkaç gün geçirmiştim ama bugün her şey boka sarmıştı. İşe gittiğimde bir borunun patladığını ve bir odayı su bastığını öğrenmiştim. Ayrıca tesisatçı yarına kadar gelemeyecekti bu da temizlikçilerin odayı düzeltemeyeceği anlamına geliyordu.

Ve sonra resepsiyon yöneticim istifa etmişti çünkü kocası Charlotte'ta iş bulduğu için gelecek hafta taşınacaklardı.

Willow Creek Vadisi ziyaret etmek için harika bir yerdi ancak buraya pek fazla insan taşınmazdı. Bu yüzden buraya uygun birini bulmak tam bir işkence olacaktı.

Stella elinde çantalarla içeri girdi, geç kalmıştı. “Üzgünüm, çılgın bir gündü. Sesli mesajını aldım. Görünüşe göre bir karmaşa var?”

“Evet, her şey karmakarışık. Biraz yardım iyi olurdu.”

“Bir gün izin kullanmaya hakkım var, Gray.”

“Ben en son ne zaman izin aldım?”

Dudak büktü. “Bu senin tercihin, abi. Burada durmaksızın çalışan sensin ve burada olmadığın zamanlarda da kendi özgür iradenle itfaiyedesin.”

“Bazılarımız sorumluluk almak zorunda.”

Pislik gibi davrandığımı biliyordum ama yine de bunu içimden atmam gerekiyordu. Stella çantaları yere bırakırken gözlerini kıstı. “Pekâlâ, bugün tam bir pislik gibi davranacağını görebiliyorum. Tamam, öyle olsun. Devam et. Bana ne kadar şımarık, gülünç ve çocuksu olduğumu söyle. Çünkü ben de en az senin kadar çok çalışıyorum ama ne sen ne de *onlar* bunu asla kabul etmiyor. Restorasyonun neredeyse tamamıyla kim ilgilendi? Ben. Kim tadilatla hiç sorun çıkarmadan uğraştı? Ben. Doluluk oranımızı her ay kim artırdı? Ah, doğru... Ben!”

“Kimse sana çocuksu demedi,” diye karşılık verdim.

Bu onu daha da öfkелendirdi. “Tüm söylediklerim içinde buna mı takıldın?”

Ellerimi saçlarımda gezdirip iç geçirdim. “Üzgünüm.”

“Olmalısın.”

“Gerçekten.”

Stella karşımdaki sandalyeye oturdu. “Pekâlâ. Adım adım ilerleyelim ve işbölümü yapalım. İşe alma sürecinden nefret

ettiğini biliyorum, bu yüzden onu ben halledeceğim. Odanın bir an önce düzeltilmesini sen sağlayabilir misin?”

“Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Peki ya kulübeyi ek oda olarak kullansak? Mateo’yu oraya götürüp tamirat işleriyle ilgilenmesini sağlayabilirim, böylece misafirleri orada ağırlayabiliriz.”

“Harika fikir. Ben de şimdi gidip bakacağım. Hatırladığım kadarıyla çok kötü değildi ve fazla işi yoktu. Su basan odaya rezervasyon yaptıran misafirler için ücretsiz bir yükseltme olur.”

Kulübe, uzun zamandır yapılacaklar listemizdeydi. Biraz uzaktaydı ve çoğu misafirimiz özel ilgi istiyordu. Öte yandan bir ev hissiyatına da sahipti.

“Tamam, önümüzdeki iki gün için boş bir odamız var. Şimdilik bir sorun yok. Mateo’yu hemen çağıracağım. İşe alma konusunda ne yapacaksın?”

Omuz silkti. “Bir yolunu bulacağım.”

“Tamam.”

“Merak etme, Gray. Dayanabiliriz.”

Ayağa kalkarken gülümsedim. “Bu ailemizin sloganı olmaydı.”

“Evet ve ayrıca *sakın âşık olma yoksa sonunda paramparça olursunu* da eklemeliyiz. Bir de *çalışanları becerme*.”

“Daha önce hiçbir çalışanı becermedim,” diye karşı çıktım.

“Ben de.”

“Babam zaten bunu yapmakla meşguldü.” Mateo’yu bulmak için dışarı çıkarken göz kırptım. Yolda, bana burada kalmayı ne kadar sevdiklerini söyleyen birkaç misafirle konuştum ve ardından personelin birkaç sorusuna cevap verdim.

Sonra onu gördüm.

Jessica, kız kardeşiyle birlikte manzarayı görebileceği bir yerde duruyordu. Koyu kahverengi saçları rüzgârda dalgalanırken

gülümsemesi büyüdü ve kahkaha attı. Onu eskiden güldürmeyi ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Gülmekten çekinmezdi. San-ki hiçbir şey onu mutlu olmaktan alıkoyamıyor gibiydi. O gülümseme için yaşardım. Bunu tekrar hissetmek istiyordum.

Gözlerimiz buluştu. Elini kaldırıp salladığında ona karşılık verdim. Winnie koluna dokunduğu için arkasını dönünce göğsümde bir sızı hissettim.

Tanrım. Artık on altı yaşında değildim. Bunu kesmem gerekiyordu.

Buraya Jessica'nın kahkahasını tekrar duyabilmek için onu nasıl güldürebileceğimi düşünmeye değil, otelle ilgilenmeye gelmiştim. Jessica bu kasabada kalacak türden bir kadın değildi. Sınırlandırılmayacak kadar büyük hayalleri vardı.

İyileşecek, iyileştiğinde de buradan gidecekti.

Ayrıca, onu artık o şekilde önemsemiyordum.

Mateo'yu bulduğumda talimatları oldukça net anlamıştı. Kulübe harika değildi ama düzeltilebilecek durumdaydı. Dekorasyonun başında Stella vardı, kız kardeşim odanın eksikliklerini de cazibesinin bir parçası haline getirmenin yolunu bulurdu.

Ofise geri dönerken Jessica'nın olduğu yere baktım ama gitmişti. Kendimi bu durum karşısında rahatlamaya zorladım.

Birbirimizi bir daha görmemize gerek yoktu. Konuşulması gerekenleri birkaç gün önce aradan çıkarmıştık.

"Grayson?" Köşeyi dönerken seslendiğini duydum.

"Jess, merhaba."

Gülümsedi. "Bana hâlâ böyle seslenen tek kişi sensin."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yolun neresinde Jess olmayı bırakıp Jessica olduğumu bilmiyorum. Belki Massachusetts'a gittiğimde, belki de..."

"Belki de?"

Başını salladı. “Hiç.”

Bunun başka bir hafıza sorunundan dolayı mı yoksa sadece söylemek istemediğinden mi olduğuna emin değildim. Her iki durumda da ısrar etmemeye karar verdim.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Şey, buradaydım çünkü Stella ve Winnie tarafından bugün alışverişe gitmek için kaçırıldım. Sonra Stella hemen buraya gelmesi gerektiğini söyledi.”

Başımınla onayladım. “Anladım.”

“Ayrıca ben... şey, sana teşekkür etmek istedim.”

“Ne için?”

Altdudağı dişlerinin arasına alıp sonra yavaşça serbest bıraktı. “Beni işe aldığın için. Hâlâ yüzde yüz iyi olmadığımı biliyorum ama sanırım bu iş kendimi zorlamama yarayacak. Söz veriyorum, başlamadan önce çok çalışacağım. Doktorum hayata dönmem gerektiğini söyledi ve...”

Farkındalık bir yük treni gibi zihnime çarptı.

Kız kardeşim.

Jessica’yı işe almıştı. Benimle konuşmadan.

Ciğerlerime hava çekmek zorlaştı ama gülümsememi yüzümde tutmayı başarabildim. Ona Stella’nın onu işe alamayacağını çünkü kardeşimi öldüreceğimi söylersem, Jessica’nın burada çalışmasında bir problem varmış gibi görünecekti ki öyle bir şey yoktu.

Sorun değildi. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyor ya da onu umursamıyordum.

Sorun değildi. Kız kardeşime de söylediğim gibi Jessica ve ben diye bir şey yoktu, geçmişi geçmişte bırakmıştık.

Sorun değildi çünkü... sebeplerim tükeniyordu.

Öte yandan şu anki görüntüsü ona tüm oteli vermek istememe neden oluyordu. Gergindi, heyecanlıydı ve yüzünde kaybolmasını istemediğim bir zafer ifadesi vardı.

Fakat lanet olsun, bu tam bir işkence olacaktı.

Jessica'nın gözleri üzerimdeydi, bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. "Evet, tabii ki. Bunun hepimiz için işe yarayacağına sevindim."

Yüzündeki endişe kaybolurken bana bir adım daha yaklaşp elini koluma koydu ve hafifçe sıktı.

"Teşekkürler, Gray."

"O halde pazartesi görüşürüz?"

"Kesinlikle."

Ben, orada dikilmiş halde ufka bakarken ve bunun bedelini kız kardeşime nasıl ödeteceğimi düşünürken yanımdan uzaklaştı.

Artık hiçbir çalışanımcı becermemiş olduğumu söylemek mümkün müydü, emin değildim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Beş

JESSICA

Ellerimi kucığımdaki rüya defterimin üzerine koymuş bacağımyı sallıyordum. Doktor Warvel, beni beklerken sandalyesinde bacak bacak üstüne atmıştı.

Bunu yapacak kadar güçlü olup olmadığımın emin değildim. Terli avuçlarımyı pantolonumun üzerine sildim. “Bu, Pandora’nın kutusunu açmak gibi bir şey,” dedim sonunda.

“Rüyalar kilitli değildir, Jessica. Onları her gün yaşıyorsun.”

“Belki de bu yüzden okumak istemiyorumdur.”

Her kelimenin üzerinde durmak zorunda kalacağımı değil, defteri ona vereceğimi ve onu Doktor Warvel’in okuyacağını düşünmüştüm. Rüyalarımı her sabah deftere yazıyordum fakat sonra dönüp onları tekrar okumuyordum. Olanları tüm açıklığıyla okumak istemiyordum. Hepsi zaten lanet bir film gibi beynimin içinde dönüp duruyordu.

Öne doğru eğildi. “İyileşmenin bir parçası da yaşadığın travma ile yüzleşmektir.”

“Benim yaptığım da bu değil mi? Buradayım ve deniyorum.”

“Evet, deniyorsun. Defteri okumanın amacı bunu kabullenmek. Ama aynı zamanda da rüyanın, gerçekte yaşadığın olayla aynı olup olmadığını ya da farkında bile olmadığını farklı şeyler görüp görmediğini anlamak. Günlük tutmanın amacı, gerçek olayla karşılaştırabilmen için elinde rüyanın bir kaydı olabilmesi.”

Bacağım daha hızlı sallanmaya başladı. “Hazır değilim.”

“Tamam o zaman.” Sandalyesinde geriye yaslanıp not aldı. “Bu hafta yeni bir şeyler oldu mu?”

Bununla ilgili konuşabilirdim. “Bir iş buldum.”

Gözleri büyürken yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bu büyük bir haber. Nerede ve ne iş yapacaksın?”

“Park Inn’de, resepsiyonda çalışacağım.”

“Park Inn mi? Parkerson ailesine ait olan mı?”

“Evet.”

Park Inn’de çalışmayı hiç hayal etmemiştim. Doğrusu, orada asla çalışmayacağıma dair yemin etmişim ama artık buradaydım ve Stella teklif etmişti. Kazadan bu yana bir ay geçmişti ve *bir şeyler* yapmaya ihtiyacım vardı. Bu, yeniden eski halime dönmemin ilk adımıydı.

Doktor Warvel yavaşça başını salladı. “Bu harika, Jessica. Geçtiğimiz ayı, geleceğin ne getireceğinden emin olmayarak geçirdin ve bu iş seni normale dönme hedefine bir adım daha yaklaştıracak.”

Grayson’dan bahsetmemesi ya da onunla çalışmak konusunda ne hissettiğimi sormaması, beni biraz etkilemişti. Bundan bahsedecek kişinin asla ben olmayacağıma emindim.

Grayson etrafımda olmaktan rahatsız görünmüyordu, verandamda güzel bir konuşma yapmıştık. Ayrıca zaten iyileştikten sonra burada kalmayı planlamıyordum.

“Ben de öyle umuyorum.”

“Tüm bunlar heyecan verici. Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?”

Sadece bir tane vardı. “Kafamın... belki... durmasından endişelen... *bu!*” Tekrar konuşamadığım için sinirli bir şekilde bağırđım.

“Bu oldukça normal ama beyninin nasıl iyileştiğini kontrol edemezsin. Tek yapman gereken, sabırlı olmak ve bu durumla karşılaştığında üstesinden gelmeyi beklemek. Tam da şu anda yaptığın gibi.”

Kendi ağzımı bile kontrol edemiyordum. “Neden durmuyor?”

“Bir ayın uzun bir süre olduğunu düşünsen de aslında öyle değil. Otuz gün kısa bir süre ve sen sadece fiziksel sıkıntılarla değil, aynı zamanda duygusal bir travmayla da uğraşıyorsun.” Gözleri kucığımdaki deftere kaydı.

İçimde gezinen endişeyle parmaklarımı kâğıda sürttüm. Bir parçam defteri okumak, olanları farklı bir şekilde hatırlamak istiyordu. Fakat burada yazanlar tamamen duygularımı yansıtıyordu. Kazayla ilgili hikâyemi olduğu gibi anlatan ben değildim. Defterin içinde yazanlar benim en ilkel ve en savunmasız halimin yansımasıydı.

“Korkuyorum.”

“Yalnız değilsin. O uçakta değilsin. Yerdesin, güvendesin ve hayattasın,” dedi. “Adım adım ilerle.”

“Her seferinde bir sayfa.”

Hareket etmediğinde cesur davranmak isteyerek kapağı araladım. Sadece birkaç dakikalığına, kazadan önceki Jessica olmayı diliyordum. Güçlü, korkusuz ve her durumla başa çıkmaya hazır olan Jessica. Bu versiyonum -saklanmak isteyen korkmuş kız- olmak istediğim kişi değildi.

Vücudumun titrediğini hissedebiliyordum ama tüm enerjimi, kelimelere odaklanabilmek için kullandım. Okudum,

kelimeleri gerçekten duymadan ya da anlamadan sadece yüksek sesle söyleyebilmek için elimden geleni yaptım. Burada anılarım, her gece beni rahatsız eden rüyalarım yazıyor olabilirdi ancak bana zarar vermelerine izin vermeyecektim.

Titreyen ellerimle sayfaları çevirirken kelimeler ağzımdan döküldü. Konuşmayı sürdürdüm çünkü eğer durursam bir daha devam edemeyeceğimi biliyordum. Bir süre sonra kâğıtta okuyacak bir şey kalmadı.

Bir dakika sonra Doktor Warvel elini uzatıp benimkini tuttu. “Jessica, bana bakmanı istiyorum.”

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken hem üşümüş hem de uyuşmuş hissediyordum. Gözlerimi onunkilere çevirdim. Yüz hatlarım zar zor seçebildiğimi fark edince başımı çevirdim. Hissettiğim zayıflık karşısında yaşadığım utanç, öfke ve hayal kırıklığı çok fazlaydı. Bunu aşmış olmam gerekirdi, Jacob aşmıştı. Brenna ile geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu ve mutluydu. Elliot kız arkadaşının yanına taşınmış, Jose karısıyla barışmıştı. Altüst olan sadece bendim. Neden hepsi bunu aşmanın bir yolunu bulabilmişti de ben sıkışıp kalmıştım?

“Yapamıyorum,” diye itiraf ettim. Tüm bunlara dayanamıyordum.

“Yapabilirsin. Az önce harikaydın. Bana bak.” Gözlerine tekrar bakmak için kendimi zorladım. “Onları şu an yaşıyorsun, Jess. Kâğıtta yazılı olan bir hikâyeyi anlattın. Yazdıklarını her okuyuşunda, biraz daha kolay olacak ve deliklerin nerede olduğunu göreceğiz. Bu şekilde onları kapatacağız ve çalışmaya devam edeceğiz. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama ilerleme kaydediyorsun.”

Akmaya devam eden gözyaşlarımı sildim. “H-hiç öyle h-hissetmiyorum.”

Hafifçe gülümseyip bana bir mendil uzattı. “Şimdiden neler olduğuna bir bak. Asıl hikâyenin büyük bir parçası olan Grayson ile konuştun ve ona yıllar önce olanlar için üzgün olduğunu söyledin. Annenle tekrar vakit geçiriyorsun. Bir işe başladın. Bunlar küçük başarılar değil. Ve en büyüğünün hâlâ farkında bile değilsin.”

“Hangisi?”

“Tüm hikâyeyi anlatırken sadece iki kez hata yaptın.”

Winnie, “Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?” diye sorarken soyunma odasında durmuş, denediğim hiçbir kıyafeti onaylamıyordu.

“Evet.”

Derin bir iç çekip başını salladım ve ona dönüp kıyafetin o kadar da kötü olmadığını göstermeye çalıştım. Evet, kombinim biraz sadeydi ama zaten resepsiyonda çalışıyordum, yönetim kurulu toplantısına katılacak değildim.

“Emin değilim, Jess. Daha yeni döndün, kendine biraz zaman tanımalısın. Hem neden çalışman gerekiyor ki? Havayolu şirketi bir ton tazminat ödemek zorunda değil mi?”

Bunun olması yıllar sürecekti. Birikimim vardı ama anneme yardımcı olduğum için o da altı ay içinde biterdi. Geçimini zar zor sağlıyordu, bu yüzden ondan maddi destek istemem mümkün değildi. Mesele şuydu ki, paraya ne kadar ihtiyacım olursa olsun çalışmak, insan içine çıkıp yeniden yaşamaya başlamakla alakalıydı.

Kimseye bağımlı olmak istemiyordum.

“O kadar basit değil ve kabuğumdan çıkmam gerek.”

“Peki ya Parkersonlar için çalışmak?”

“Onları seviyorsun.”

“Stella’yı seviyorum. Ve en iyi arkadaşlarımdan biri olsa da -buna rağmen- onu sadece küçük dozlarda alabiliyorum. Ailesinin bizim hakkımızda nasıl hissettiğini hepimiz biliyoruz.”

Winnie ve Stella çocukluk arkadaşıydı. Farklı çevrelerden geliyorlardı ama kendi tarzlarında bir yakınlıkları vardı. Sanırım Parkersonların kızının bizimle arkadaş olmasında herhangi bir sorun yoktu ama oğullarından birinin bizden biriyle evlenmesi bir problemdi.

“Ve işte ben de artık onların bir çalışanıyım.”

Winnie beğendiği bir paltoyu alırken, “Hiç komik değil,” dedi.

Denemediğim sürece kardeşimin rahat etmeyeceğini bildiğim için montu elinden aldım. “Bu-” diye çırpındım. Sözcükler yine birleşmiyordu.

“Bu, ne?”

Tekniği uygulamaya çalıştım ama ağzımın, benimle iş birliği yapmasını sağlayamıyordum. Dudaklarımdan çıkan kelimelerin hiçbir anlamı yoktu. *Gerçek buydu. Ben buydum ve bunu sorun etmiyordum çünkü bana yardım eden onlardı.*

Denedim ve denedim. Kızgın gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ardından baş ağrısının baskısının her zamankinden daha güçlü ve hızlı bir şekilde geldiğini hissettim. Tanrım, bu sefer korkunç olacaktı.

“Jess?” Ellerimle başımın yanlarını kavradığımda, Winnie öne doğru geldi. “Jess? Neyin var?”

Gözlerimi kapatıp yere çöktüm. Sadece, “Başım,” diye mırıldanabildim.

Kardeşim soyunma odasının kapısını kapatırken acı o kadar hızlı gelmişti ki hazırlanacak zamanım olmamıştı. Işıklar çok parlaktı ve seslerin her biri sanki hoparlörden geliyormuş

gibiydi. Metal askıların sürtünmesi, kayan alışveriş arabaları. . . çok acıttıyordu.

Winnie, "Jess, şşşt," derken beni göğsüne doğru çekti. "Ne yapmam lazım?"

"Işıklar. Çok fazla."

Etrafıma bir şey sararak beni karanlığa gömdü ama ne olduğunu görmek için gözlerimi açmadım. Kendimi sakinleştirmem gerekiyordu.

"Müdüre haber vereceğim, bu şekilde seni dışarı çıkarabilirim. Burada kal."

İstesem de bir yere gidemezdim. İlacıma, karanlığa ve birkaç saatlik sessizliğe ihtiyacım vardı. Winnie gidince yere uzanıp başımı tuttum, son birkaç günün harika geçmesinden nefret etmiştim çünkü acı beni kıvrandırmak için şu anı seçmişti.

Doktorum atakları atlatmanın bir yolunun da geriye doğru saymak olduğunu söylemişti. Uykuya dalana kadar zamanımı sayılarla geçiriyordum.

Ben de öyle yaptım. Dokuz yüz doksan dokuzdan başladım ve geriye doğru gittim. Dört yüz otuz üç geldiğinde kapının açıldığını duydum ve kulağıma beklediğim sesin yerine derin, tanıdık bir erkek sesi geldi.

Bir şey söyleyemeden ve yapamadan yerden kaldırılıp Grayson'ın göğsüne yaslandım. Tanrım, kokusu hâlâ aynıydı. Temiz hava, baharat ve sandal ağacının birleşiminden oluşan bu kokuyu, nerede olsam tanırdım.

Kıpırdadıkça beni daha sıkı tutuyordu. Konuştuğunda sesi sakindi. "Benimlesin, Jess. Sadece rahatla, seni eve götüreceğim."

"Çantası bende," dedi Winnie.

Yan tarafımdan küçük, tatlı bir ses, "Baba?" diye seslendi. "Arkadaşın iyi mi?"

Grayson, “İyi,” diye fısıldadı. “Yine de çok sessiz olmalıyız, bunu yapabilir misin?”

“Evet,” diye fısıldadı küçük kız.

Başımı göğsüne gömdüm ve kendime küçük de olsa onda teselli bulma izin verdim. Başım hâlâ zonkluyordu ama saniyeler önce olduğu kadar yıpratıcı değildi. Saymaya, sayıların usandırıcı rutinine devam ettim.

“Onu ben götürürüm,” dedi Grayson.

“Ne?”

“Arabamın camları filmli. Eğer ona acı çektiren şey ışık hassasiyetiye, senin araban kötü olur.”

Winnie’nin küçük arabasının üstü açıktı. Uzanacak yer yoktu ve kör edici güneşten saklanmak mümkün değildi.

“Hayır,” diye mırıldandım ama Grayson beni daha sıkı kavradı.

“Tartışma, Jess,” diye fısıldadıktan sonra Winnie’ye döndüğünü hissettim. “Melia’nın koltuğunu çıkar.” Birkaç saniye geçtikten sonra sesi değişti. “Lütfen, Winnie.”

Winnie ağzının içinde bir şeyler geveledi ama kabul etmiş olmalıydı çünkü bir saniye sonra Grayson beni arabaya yerleştirdi. Hangisi olduğundan emin değildim. Kapı kapanınca arka koltuğa kıvrıldım ve kimin arabasında olduğumu umursamadan sadece uzandım.

Dışarıdan kız kardeşimin sesini duyabiliyordum. “Cidden, kendine geldiğinde bundan nefret edecek.”

“Hiç şüphem yok. Melia’yı Stella’nın yanına götürebilir misin?”

“Stella’nın yanına mı?”

“Evet, ben Jess’i eve götürdükten sonra biraz onunla birlikte kalacağım.”

“Gray bu mümkün de...”

“Baba, ben de seninle gelebilir miyim?” diye sordu küçük kız.

“Baban arkadaşının iyi olduğundan ve hastaneye gitmesi gerekmediğinden emin olacak,” diye açıkladı Gray.

Tanrım. Bu doğru değildi. İyi olacaktım, sadece uyumam gerekiyordu.

“Ameliyata ihtiyacı olacak mı?”

“Hayır, tatlım. Sadece acı çekmediğinden emin olmak istiyorum.”

“Yani, onu izlemek ve emin olmak için mi orada olacaksın?”

“Grayson,” diye araya girdi Winnie. “Buna gerçekten gerek yok.”

Küçük kızın sesi bir masalı andırıyordu. “Sorun değil, Winnie. Benim babam itfaiyeci ve insanları kurtarıyor. O yardım edebilir.”

Winnie güldü. “Evet, sanırım edebilir.”

“Babamın arkadaşını tanıyor musun?”

“Elbette tanıyorum,” dedi Winnie. “O benim kız kardeşim.”

“Keşke benim de bir kız kardeşim olsaydı!”

Biri boğazını temizledi. “Winnie’nin ve Stella halanın yanında yaramazlık yapma.”

“Yapmayacağım, baba. Halamla oynayabilir miyim?”

“Elbette oynayabilirsin.”

“Jess bize çok kızacak,” dedi Winnie.

“Bunu bana yansıtacağından oldukça eminim.”

Konuşmalarına odaklanmamaya çalışarak saymaya devam ettim. Başım tekrar zonklamaya başlamıştı. Grayson gibi kokan ceketini başımın üzerinde tutarak kendimi tamamen karanlıkta bıraktım.

Arabaya bindiğinde, duyabileceği kadar yüksek ama baş ağrısını daha da kötüleştirmeyecek kadar alçak sesle konuşabilmek için mücadele ettim. “İlaç.”

Grayson bir saniye sonra arabadan indi. Neyse ki kapıyı kapatmamıştı ama Winnie’ye seslendiğini duyabiliyordum.

Seksen üç saniye sonra geri döndü. “Seni incitmek istemiyorum ama su ve Winnie’nin çantandan aldığı hapi getirdim. İçmek için doğrulabilir misin?”

İçmek zorundaydım. Ceketini başımın etrafında tutmaya devam ederken, biraz araladım. Elimi uzatıp hapi ve su şişesini aldım. İlacı ağzıma atıp sudan birkaç yudum içtim. Grayson kemerimi beceriksizce bağlamadan önce beni dikkatlice tekrar yatırdı.

Bir kez daha başlangıç noktamdan geriye doğru saymaya başladım ve Grayson’ın kokusunun etrafımı sarmasına izin verdim. Bu iş bittiğinde yaşayacağım utançtan kaçmak için kendimi toprağın altına gömmek zorunda kalacağımı bilerek uykuya daldım.

Atr

JESSICA

A ğrı geri gelmişti fakat eskisi gibi değildi. Yana doğru dönüp yastığıma gömüldüm, bu da nerede olduğumu bilme-yerek gözlerimi açmama neden oldu.

Uyanmamla her şey geri gelmişti: acı, baş ağrısı, Grayson'ın beni taşıması... Işıkla birlikte gözlerim tekrar kapandı. Kısa zamanda çok fazla şey olmuştu. Eğer gerçekten Tanrı varsa, Grayson Parkerson'ın burada olmadığından emin olmalıydı. Beni eve bıraktığından, kız kardeşimin geldiğinden ve köşede gördüğüme yemin edebileceğim kişinin kız kardeşim olduğundan emin olmalıydı.

Bu sefer, baş ağrımın intikamla geri dönmesine neden olmak için gözlerimi yavaşça açtım. Biraz alıştıktan sonra birinin durduğunu bildiğim köşeden kaçınarak etrafıma bakındım, o kişinin Winnie olması için hâlâ dua ediyordum ama Tanrı beni karşılıksız bırakmıştı. Karşımda Grayson vardı.

Harika.

"Merhaba," derken boğazım kuru ve çatallıydı.

Ayağa kalktı. "Jess, merhaba, iyi misin?"

Şiddetli fırtına birkaç kalıntı bırakarak sakinleşmişti ama başa çıkamayacağım bir şey değildi. Başımı sallayıp doğrulmaya çalışırken yutkundum. “Daha iyiyim. Ben . . . Arabaya bindiğimizi ya da eve nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum.”

“Yaklaşık iki saat önce geldik, seni içeri taşıdım ve o zamandan beri uyuyorsun.”

“İki saat boyunca burada mıydın?”

Bu, düşündüğümde de kötüydü.

Ayağa kalkarak yatağıma doğru yürüdü ve kenara oturdu. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Acıdan kıvranıyordun, Jess. Seni bırakamazdım.”

“Bazen oluyor. Eskiden her gün olurdu ama artık değil.”

“Uçak kazası yüzünden mi?”

Başımı salladım. “Beyin sarsıntısının yan etkilerinden biri.”

Yavaşça iç çekti. “Her gün mü?”

İlk birkaç hafta tam anlamıyla cehennem gibiydi. Beni yere düşürecek kadar şiddetli bir ağrı olmadan hareket bile edemiyordum. “Doktorlar iyileştikçe seyrekleşeceğini söylüyorlar ama beyin kendi saati ile çalışıyor ve ben süreci hızlandırabilmek için hiçbir şey yapamıyorum. B-bazı günler-” Kekeleyince kendimi durdurdum. “Bazı günler o kadar kötü oluyordu ki yataktan hiç çıkmıyordum.”

“Ailen biliyor mu?”

Çekinerek, “Elbette,” dedim.

“Winnie mutlaka Stella’ya söylemiştir ama...”

“Ama ne?”

Sessizce güldü. “Beni terk eden sevdiğim kadınlar hakkında konuşmamak gibi bir kuralım var.”

“Ah, şey, sanırım kız kardeşlerimiz de bazen çenelerini kapalı tutabiliyorlar. Ben de bu kasaba ve sevmiş olduğum insanlar hakkında aynı kurala sahibim.”

“Yani benim hakkımda bir şey bilmek istemiyor muydun?”

Başımı usulca salladım. “Bu... Yapamazdım...” Rol yapmak zorundaydım.

Seni sevmiyormuşum gibi davranmalıyım.

Ayrıldığım için pişman değilmişim ve seni düşünmüyormuşum gibi davranmalıyım.

Büyük bir hata yapmamışım gibi davranmalıyım.

Kafasını eğip ellerine baktı. “Bugün mağazada olduğumuza sevindim.”

İçimi kemiren bir anıyı hatırlamaya başladım. “Kızınla mıydın?”

Grayson gülümsedi. “Evet, onunla birlikteydim.”

“Onu göremedim.”

“Hayır.” Yumuşak bir şekilde güldü. “Sanırım göremedin.”

“Nerede?”

“Kız kardeşin ve Stella’yla birlikte makyaj yapıp oje sürüyorlar.”

“Sen burada benimle otururken...”

Gözlerimiz kısa bir an için buluştu ve sanki tek bir kelime etmeden birbirimize milyonlarca şey söylemişiz gibi hissettirdi. “Sanırım bu da öyle bir durum.”

“Nasıl bir durum?”

Ona bunu neden soruyordum? Neden umurumdaydı ki? Biz, birbirimizin hiçbir şeyi değildik ve dünyanın sonunun geleceğini düşündüğümde, aklıma gelen yüzlerden birinin o olmasının önemi yoktu. Willow Creek Vadisi’ne dönmemin *tek* sebebi o değildi. Burası benim evimdi ve bildiğim kadarıyla o burada yaşıyordu.

Aramızdaki şey yıllar önce sona ermişti. Aptalca davranıyordum.

“Bir zamanlar sevdiğin insanın acı çektiğini gördüğünde, arkasını dönüp gidemiyorsun.”

Kalbim hızlandı. Bunun ilaçların neden olduğu bir halüsinasyon olup olmadığını merak ederek ona baktım. Eğer öyleyse ilk olmazdı. Ya da belki de rüya görüyordum. Uçağın yere çarptığı andaki metal çıtırtıları ve acıyla dolu olmayan bir rüya.

Uyanıp uyanmadığımı anlayabilmek için birkaç kez gözlerimi kırptım.

“Winnie iyi olduğumdan emin olurdu,” dedim usulca.

“Tabii ki. Yine de seni arabadan taşıyamazdı. Yani şu anda yatak yerine arka koltukta olurdun.”

Gülümseyerek gözlerimi kapattım. “Doğru.”

Grayson biraz daha yakına eğildi. “İyi misin? Gerçekten?”

Yavaşça iç çektim sonra tekrar ona baktım. “İyiyim. Zorlandım ve kendime gelmem genellikle bir gün sürüyor.”

“Atakları ne tetikliyor?”

“Her şey olabilir.”

Grayson ensesini kavradı. “En son ne zaman atak geçirdin?”

Grayson’a yalan söylemek istemiyordum ama aynı zamanda daha başlamadan işi kaybetmek de istemiyordum. Gerçekten heyecanlıydım ve yeniden normale dönmeye hazırdım. Çalışmak bana hem bir amaç hem de heyecan veriyordu. Uçmayı, ünlülerle tanışmayı ve yeni yerler görmeyi seviyordum. Şimdi tüm bunlar gitmişti ve artık kim olduğumdan emin değildim.

“Yaklaşık bir hafta oldu ama tetiklendiğimde, atakları durdurmak mümkün değil.”

“Stres muhtemelen yardımcı olmuyordur,” diye belirtti. “İşe dönmek konusunda emin misin?”

Biliyordum. İşimin elimden alınmasına hazırlanarak hayal kırıklığıyla doldum. “Üstesinden gelebilirim, Gray.”

“Yapamayacağını söylemedim. Sadece çok stresli olacağından, ayakta kalacağın uzun günler olacağından, koşturup duracağından ve ailemle uğraşacağından dolayı endişeleniyorum. Bunun sonunda senin zarar görmeni istemiyorum.”

Başımı salladım. “Hayır, öyle bir şey olmayacak. Buna ihtiyacım var. Kendimi çok işe yaramaz ve kırgın hissediyorum, lütfen işimi elimden alma.”

Hızlıca hareket edip ellerimi tuttu. “Onu kastetmedim. Hayır, motelde çalışmana *engel* olmayacağım. Sadece bunun işleri daha da kötüleştireceğinden endişeleniyorum.”

Acı ve ışık hassasiyetimi kontrol ederek, yavaşça doğruldum. “Durumumu daha da kötüleştiren tek şey, yaşayamamak. Kazadan beri burada yalnızım. Araba kullanamıyorum. Kelimelerim takılıp kalıyor. Yine de daha iyiyim,” dedim çabucak. “Daha iyiyim ve Stella bana işi teklif ettiğinde, ilk kez kendimi tamamlanmış hissettim.”

Bunu yüksek sesle söylemek aptalca geliyordu ama bu işin beni kurtaracağını görmesine ihtiyacım vardı.

“Peki ya başın ağrırsa?”

Burnumdan bir nefes verip omuz silktim. “Bilmiyorum.”

Derin bir iç çekip ellerimi bıraktı. “Ya sana başka bir iş bulur sam? İnsanlarla ya da başka şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacağın ama yine de çalışabileceğin bir iş.”

“Hayır. Yardıma muhtaç değilim ve yemin ederim ki bunu yapabilirim.”

“Öyle olduğunu ya da yapamayacağını söylemedim.”

“Eğer sıradan bir kız olsaydım, beni tanımasaydın ya da başıma gelenleri bilmeseydin, böyle endişelenir miydin?”

Grayson sırtıttı. “Sen sıradan bir kız değilsin. Sen âşık olduğum ilk kızdın ve başka türlü davranmaya çalışmak yanlış olur.”

“Öyle olabilir ama bu işi bana kız kardeşin verdi çünkü bir resepsiyon yöneticisine ihtiyacın var.”

Ayağa kalkıp odamda volta atmaya başladı. “Çok fazla şeye ihtiyacım var.” O kadar sessiz söylemişti ki doğru duyduğumdan emin olamadım. Birkaç tur daha attıktan sonra durup bana baktı. “Tamam. Ama bir şartım var.”

“Dinliyorum.”

“Eğer başının ağrıdığını hissedersen ya da yorgun olduğun için ara vermen gerekirse... Yani tuhaf bir şeyler hissedersen hemen bana söyleyeceksin. Kötüleşene ya da yarısına gelene kadar bekleme. Anlaştık mı?”

Başım la onayladım. “Anlaştık.”

“Güzel. O zaman pazartesi görüşürüz.”

“Pazartesi.” Gün boyu bu adamın etrafında olmaya hazırlanmak için bir haftam vardı.

Yatağımın kenarına tekrar oturdu. “Tamam o zaman. Daha iyi olduğuna göre kızımı alıp eve geçeceğim ve biraz hasar kontrolü yapacağım. Eminim kız kardeşlerimiz onu yeterince yoldan çıkarmıştır.”

Grayson’ı baba olarak düşünmek garipti. O her zaman harika bir adam olmuştu. Şefkatli, sadık ve sevgisini gösteren biriydi. Bu özelliklerinin değişmediğini bilmek güzeldi. “Kızın... sana mı benziyor?”

Sırtıttı. “Umarım benzemiyordur.”

Esnerken, “Neden öyle dedin?” diye sordum. İlaçlar genellikle saatlerce uyumama neden oluyordu.

“Çünkü aptaldım, kolay güveniyordum ve başıma gelen en iyi şey Melia olsa da mücadele etmek zordu. Onun da zorlanmasını istemiyorum.”

“Uğruna savaşmaya değen her şey zor değil midir?”

Çocukluğumdan hatırladığım o rahat gülümsemesi yüzüne yerleşmeden önce yüzünde bir pişmanlık parıltısı belirdi. “Ve bazı şeyleri bırakmamız gerekir çünkü onlar kazanılmak için değildir, değil mi?”

Bunlar, onu terk ederken söylediğim kelimelerdi.

“Jess, dur!” Arabama doğru yürürken Grayson kolumu tuttu.

Bu, canımı o kadar yakmamalıydı. Onu terk etmek benim kararımdı ama yine de içimdeki her şey acıyla kıvranıp çığlık atıyordu.

Fakat annesini duymuştum. Benimle evlenmek istediğini söylediğindeki öfkesini ve annesinin Grayson’ı, her şeyini elinden almakla tehdit ettiğini duymuştum. Babası da oradaydı ve benim yeterince iyi olmadığımı düşünerek annesini onaylıyordu.

Grayson, ailesi ve benim aramda bir seçim yapmaya zorlanmadan önce bunu yapmam gerekiyordu.

“Lütfen bırak da gideyim.”

“Planlarımız var. Planlarımız var ve sen onlardan vazgeçiyorsun.”

Ona doğru döndüm, gözyaşları yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. “Çok genciz! Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek planlarımız var. Bunu ikimiz de biliyoruz. Daha on dokuz yaşındayım ve yaşamak istiyorum, Grayson. Bu aptal kasabadan da aptal yargılarından da kaçmak istiyorum. Seyahat etmek, değişik yemekler yemek ve kötü seçimler yapmak istiyorum. Bunları seninle yapamam.”

Bir adım geri attı. “Neden? Seni bunlardan alıkoyan şey benimiyim?”

“Çünkü seni seviyorum! Seni seviyorum ve eğer bunu şimdi yapmazsam ne seni ne de burayı asla terk edemeyeceğim.”

“Bunu birlikte yapabiliriz.”

Bize Geri Dön

Kelimeleri kafamdan atabilmeyi dileyerek, başımı hızlıca salladım. "Olacak tek şeyi söyleyeyim, birbirimizden nefret edeceğiz."

"Ah! Ve beni böylece bırakıp gitmen, birbirimizi sevmemizi mi sağlayacak?"

"Seni her zaman seveceğim, Gray. Her zaman."

Ve sevecektim de. Sevdığım, kendimi teslim ettiğim ve beni güvende tutacağına inandığım ilk erkek oydu ve dediklerini yapmıştı. Bu an, bizimle ilgili pişmanlık duyacağım tek şeydi. Ancak bunun doğru seçim olduğunu biliyordum. Grayson'ın kaderinde önemli biri olmak vardı ve ben yanında olursam, bunu başaramayacaktı.

Sadece bu da değildi, buradan gitmem gerektiğini biliyordum. Burada kalıp annem gibi olamazdım. Bir adamı sevip, hayallerimden vazgeçip yeterli olmadığımı anladığında terk edilemezdim.

"Bunu yapma. Öylece gitme. Bir yolunu buluruz."

"Massachusetts'a uçak biletim var. Bu gece gidiyorum."

Bana doğru bir adım attı. "Bu gece mi? Biliyor muydun? Buraya... buraya geldin, biz... ve sen gidecek miydin?"

Ona ihtiyacım vardı. Paylaştığımız sevginin tamamına ve beraber paylaştığımız anlara ihtiyacım vardı. Ben bir korkaktım ve bunu bilmek umurumda değildi. Grayson Parkerson, kalbimin sahibiydi ama artık geleceğime sahip olmanın zamanı gelmişti.

"Sana çok şey vaat ettiğimi ve seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Özür dilerim. Gitmem ve kendimi bulmaya çalışmam gerek."

Elini yumruk haline getirip açtı. "Tamam. Senin beni istemediğin apaçık ortadayken ben buradayım, seni kaybetmemek için savaşıyorum. Savaşmak, kazanmak ve seni yanımda tutmak istiyorum!"

Son altmış dakika hayatımın en zor zamanıydı. Ona veda etmeye gelmiştim ama kendimi onun kollarında, öpüşürken, dokunurken, sevişirken bulmuştum ve işte o zaman, bunun şimdi olması gerektiğini anladım.

“Sanırım bazı şeyler uğruna savaşılmak ve kazanılmak için değil.”

İkimizin de hayatın gerçekte ne olduğu ya da bizi bekleyen zorluklar hakkında hiçbir fikri yoktu. Saf olmak gençlik için bir hediye idi. Bunun bizi cehaletle sarmasına ve her şeyin gerçekte olduğundan çok daha kolay olduğuna inandırmasına izin vermiştik.

Kendimi hiçbir zaman Parkerlar kadar mutlu ve cahil hissetmemiştim. Ben yerleri süpürdüğüm, yeterince uğraşırsam koli bandının her şeyi düzeltebildiğini ve kat kat giyinmenin soğuğu önlediğini öğrendiğim bir yerdeyken, onlar yaldızlı şatolarında her ay yeni arabaları ve kaloriferleriyle yaşıyorlardı.

Fakat Grayson ile birlikteyken hiç üşümemiştik ve bu beni her şeyden çok korkutmuştu. Annem de bir zamanlar böyle bir bağımlılıkla yaşamıştı.

Onun gibi olmayacaktım.

“Kazanmak değil belki ama sevgiyle anmak o kadar da kötü değil.” Düzeltmeyeceğim bir şeyi tekrar konuşmak istemiyordum.

Dudağı titredi ve sonra ayağa kalkıp yorganı üzerime çekti. “Hayır, o kadar da kötü değil.” Eğilip şefkatle alnımı öptü. “Dinlen, eğer bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım.”

Uyku geri gelmeye başlayıp gözlerimi ağırlaştırırken, “Her şey için teşekkürler,” dedim. Sıcak battaniyelerin içine girince sanki çoktan uykuya dalmışım gibi hissediyordum. “Seni seviyorum, Gray. Her zaman sevdim.” Kendi kendime düşündüm.

“Uyu, yakında konuşuruz.”

“Yakında.”

Sıcak nefesi yanağımda gezindi. “Seni her zaman seveceğim.”

Yedi

GRAYSON

Şef, ekibim suyu onun gösterdiği yere yönlendirirken, “Parkerson, tedbir için hortumu birinci kata getir,” diye bağırdı. Çılgın bir geceydi. Arka arkaya iki asılsız çağrı gelmişti ve şimdi de bir evde yangın çıkmıştı.

“Jack daha yükseğe,” diye talimat verdim.

Kafasını sallayıp hortumun başını biraz daha kaldırdı. Buraya geldiğimizde yangın çoktan kontrolden çıkmıştı ama benim ve diğer iki kamyonun çalışmasıyla sonunda kontrol altına alabilmiştik. Neyse ki yangın alarmları aileyi uyandırmıştı ve herkes yara almadan dışarı çıkabilmişti.

Sadece birkaç küçük ateş kalmıştı ve ben çok yorgundum.

Onları söndürüp suyu kapatmaya çalışıyorduk. Jack inleyip yukarı bakınca başı geriye düştü. “Bu zor olanlardan biriydi.”

Başımı sallayarak iki su şişesi alıp birini ona attım. “Öyle mi?”

“Beni bunu yapmaya ikna etmene neden izin verdiğimi tekrar hatırlatsana...”

“Sanırım beni ikna eden sendin.”

“Lanet olsun, biz aptalız.”

“Bundan daha doğru bir şey söyleyemezdin.”

Sularımızı içtikten sonra boş şişeleri kamyonete attık. Yeni başlayanlardan birisi kabul töreninin bir parçası olarak, kamyonu temizleyecekti.

Evden geriye kalanları incelerken, “Bunu çabuk kontrol altına aldığımıza sevindim,” dedi Jack.

“Evet, kayıp vermemek her zaman kazanmaktır.”

Asla unutamayacağım iki yangın vardı. Bir tanesine vardığımızda, herkesin dışarıda olduğu söylenmişti ancak görgü tanıkları babanın köpeğini almak için içeri girdiğini fark etmemişti. Üç yıl önce yaşanan bu olay, amir olarak aldığım ilk çağrıydı ve aklımdan hiç çıkmamıştı. İçeri girebilmek için daha hızlı hazırlanmalıydık. Onu kurtarabilirdik ama herkes tüm ailenin dışarıda olduğundan emindi.

Diğeri ise benim müdahale etmediğim ama Jack’in yer aldığı, kendi annesini onlardan alan yangındı.

Bu yüzden *her zaman* her çağrıya cevap veriyorduk.

Jack boğazını temizledi. “Her zaman kazanmaktır.” Arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine uzattı. “Bana sen ve Jess’ten bahset.”

Başımı geriye attım. “Ne olmuş bana ve Jess’e?”

“Onu peri masalından fırlamış bir kahraman gibi kurtardığını, vahim bir durumdan çekip çıkardığını ve parlak zırhlı bir şövalye gibi onu koruduğunu duydum.”

Gözlerimi devirdim. “Vahim kelimesini bildiğini bilmiyordum.”

“Ben her türlü şeyi bilirim.”

“Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Tabii ki bilmiyorum.”

Neyse ki çaylaklarımdan biri geldi, yüzünden ter akıyordu.
“Efendim?”

“Naber Riggs?”

Riggs iyi bir çocuktü, biraz fazla hevesliydi ama harika bir itfaiyeci olacaktı. Böyle bir soyadına sahipken daha azını bekle-miyorduk. Babasının şef olmasının da etkisi vardı. Onun ayak izlerini takip etmekten başka çaresi yoktu ki bunun ne demek olduğunu çok iyi anlıyordum.

“Hortumu sarmaya başlamamı ister misin?”

“Hâlâ kullandıkları için yapamayız.”

“Doğru.”

Jack homurdandı. “Bir şey yapabilirsin.”

Ah, bunun iyi bir şey olacağına oldukça emindim.

“Ne istersen, Jack.”

“Evlat bu kadar hevesli olma, bundan faydalanacak çok kişi var,” diyerek onu uyardım.

“Tamam. Elbette.”

Jack başını salladı. “Sadece yanımda kal, sana yapacak bir şeyler buluruz.”

Bu şimdiye kadarki en kötü fikirdi. “Şimdilik herkeste su olup olmadığından emin ol,” dedim Riggs’e.

Riggs koşarak dediğimi yaptı. Bir şişe su daha içtikten sonra Jack’i dürttüm. “Ödlek.”

“O Şef’in oğlu, tabii ki ödleğim. Diğer çaylaklar nerede? On-larla uğraşabiliriz.”

Jack ile rütbelerimiz yükselene kadar durumumuz çok daha kötüydü. Temelde tüm kamyonun oyuncakıydık ama bu şekilde bir araya gelmiştik. Kamyon bir aileydi. Yabancılar için hayat-larımızı tehlikeye attığımız yerdı ama birbirimiz için ölürdük.

“Fazla kötü bir şey yok.”

“Tabii ki yok ama teçhizatımın temizlenmesi gerek.”

Bir telsiz kontrolü daha yaptım, bu sayede adamlarımın hepsinin hazır olup olmadığından bir kez daha emin oluyordum.

Son kişi de onayladığında, dağılmaya başladık. Birlik olarak çalışıp işimizi hızlı ve doğru bir şekilde hallediyorduk. Bu sevdiğim bir şeydi. Başından sonuna kadar doğru ilerliyorduk çünkü tam şu anda başka bir çağrı alırsak, hazır olmamız gerekiyordu. Her şey ekip çalışması ve hazırlıkla ilgiliydi. Hortumlar her seferinde aynı noktalara giriyordu, bir baltaya gözü kapalı uzanabiliyordum çünkü orada olacağını biliyordum.

İşimizi şansa bırakamazdık. Tembellik ederek kimsenin hayatını riske atmazdık.

Jack’le birlikte istasyona dönmek için kamyonetin arkasına bindiğimizde, saat sabahın beşine geliyordu ve çok yorgundum.

“Melia nerede?” diye sordu Jack.

“Stella’da.”

“Belki başka bir yerdedir diye düşünmüştüm.”

“Nerede olacaktı ki? Annem ilaçlarını aldıktan sonra ev yıkılsa bile uyanmaz.”

Sırıttı. “Belki Jessica’nın yanında?”

Tam bir baş belasıydı. “Jessica ile aramızda bir şey yok.”

“Tamam, sen öyle diyorsan.”

Homurdandım, sinirlenmiştim çünkü Jack bunu bana söylüyorsa, bu birilerinin de bunları ona söylediği anlamına geliyordu. Kasabadakiler skandalları severdi ama mutlu son için yaşarlardı. Gerçi öyle bir şey olmayacaktı çünkü biz diye bir şey yoktu.

“Yardıma ihtiyacı vardı, Jack. Onu öylece bırakamazdım.”

“Günün yarısı boyunca mı?”

“Yarısı...” Derin bir nefes aldım. “Günün yarısı değildi, birkaç saattti. Ayrıca benim yerimde olsan sen ne yapardın?”

Omuzlarını silkti. “Onunla sevişirdim.”

“Ben öyle bir şey yapmadım. Acı çekiyordu, ben de ona yardım ettim.”

“Dinle, seni yargılamıyorum ama eğer bunu ben duyuyorsam, babanın da duyacağından eminim.”

“Siktir et onu.”

“Yapmamayı tercih ederim.”

İkimiz de güldük. “Ne diyeceği umurumda bile değil. Metresini becermeyi bitirdiğinde bana istediği gibi bok atabilir. İkimiz de böyle bir şey olmayacağını bildiğimize göre onun ne düşündüğü benim sorunum değil. Jessica ile ben on sekiz yıl önce sevgiliydik, şu anda devam eden bir şey yok.”

“Tamam, bu konu hakkında bir daha konuşmayacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Jack, “Jennie’ye mi?” diye sordu.

“Sanki başka seçenek mi var?”

Oraya gidip bir yer kaptığımızda Jennie masamıza geldi. “Bugün büyük bir yangın olduğunu duydum. İkinizi de burada gördüğüme sevindim.”

Jack arkasına yaslanıp ellerini karnına koydu. “Yemeklerin ruhumu besliyor.”

“Güzel. İşte, alın bakalım uyanık olduğunuzdan emin olmak için biraz kahve. Her zamankinden getiriyorum.”

Her sabah saat dörtte burada olan Fred ve Bill dışında restoran boştu. İkisi de altı yıl önce aynı zamanlarda eşlerini kanserden kaybetmişlerdi ve her güne dönüşmeden önce haftada bir defa kahvaltı için burada buluşmaya başlamışlardı.

Fred dönüp kahve fincanını bana doğru kaldırdı. “Bugün iyi iş çıkardın, Grayson.”

Jestine karşılık verdim. “Teşekkürler.”

“Sen de öyle, Jack. İlk girenin sen olduğunu duydum.”

Jack her zaman ilk giren kişiydi. Bunu engellemeye çalışmış-tım ama inatçı biriydi ve kendisi oradayken başkasının hayatını riske atmasına izin vermiyordu.

“Evet, efendim.”

Bill başını sallayarak, “Akıllı adam,” dedi. “Baban seninle gu-rur duyardı.”

“Eğer onu bulursan bana haber ver,” dedi Jack nefesinin al-tından.

Babalarımız, Jack’in de benim de bahsetmek istemediğimiz bir konuydu ama kasaba mahremiyete, istek ve ihtiyaçlarımı-za pek önem vermiyordu. Annesinin ölümünden sonra babası sarhoş olup kaçmıştı ve Jack’i kendi kendine büyümek zorunda bırakmıştı. Bu da benimle fazla zaman geçirmesi anlamına geli-yordu, işte bu yüzden kardeşim gibiydi.

Bill, “Ne dedin?” diye sordu.

“Bunu söylediğine sevindim, dedim.”

Fincanıma doğru güldüm. Daha sonra bizi unutup yemekle-rine ve sohbetlerine geri döndüler.

Jack homurdandı. “Bu kasaba, babamı bir tür kahraman kıl-maya kararlı.”

“O bir kahramandı. On beş yıl belediye başkanlığı yaptı ve herkes onu seviyordu.”

“Ve viski şişesini alıp gittiğinde, ardında bıraktığı yıkım hiç umurlarında olmadı mı?”

Omuz silktim, ne diyeceğimi bilemiyordum. “Bu tarz şeyleri sadece onları etkilediği zaman umursuyorlar.”

Jack başını sallayarak kapıya doğru baktı. “Hadi daha mutlu şeylerden konuşalım.”

Yemin ederim Jessica’dan bahsederse onu öldürecektim. “Ne gibi?”

“Otelde yeni neler var?”

“Su borusu patlayınca kulübeyi tamir ettirdik.”

“Öyle mi? Güzel. Başka bir şey var mı?”

Olta atıyordu. Bir yerden, Jess’in yarın benim için çalışmaya başlayacağını öğrenmişti ve eminim bu konuda çeşit çeşit fikri vardı.

“Yok.”

“Emin misin?”

“Duman zehirlenmesi falan mı yaşadın?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Hayır? Neden?”

“Çünkü aptal gibi davranıyorsun.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum.”

Jennie yemeğimizi getirdiğinde, Jessica ve onunla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmak yerine ağzına tıktırmakla meşgul olduğu için hiç olmadığım kadar minnettardım. Dün onun yanında neden kaldığım konusunda kendime yalan söylemem zaten yeterince kötüydü, diğer herkese yalan söylemekse daha da zordu.

Gerçek şu ki, onu önemsiyordum. Her zaman önemsemiştim ama onu tekrar görmek, yüzüne dokunmak, hayatın kolay olduğu ve gülümsemesinin tüm günümü güzelleştirdiği zamanlara geri dönmek gibiydi. Ona hiçbir zaman karşı koyamamıştım. Şimdi büyümüştü ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Jessica hâlâ aynıydı.

İşte tam da bu sebeple onunla arama mesafe koymak zorundaydım.

Jessica'yı kaybettikten sonra uzun süre perişan haldeydim ve bir daha asla öyle hissetmek istemiyordum.

Yine de Jack hemen konuya girmede. Duymak istemediğim başka türlü saçmalıklara başladı. "Bak, Jessica'ya karşı sonuçlanmamış ciddi duyguların olduğu gerçeğini inkâr etmek istiyorsan o zaman tamam, yalanlarınla yaşamaya devam et."

"Tanrım, yalan söylemiyorum ya da numara yapmıyorum. Nasıl hissettiğimi biliyorum ve onu her zaman önemseyecek olsam da ortada bir şey yok. Acı içindeydi, daha önce hiç görmediğim şekilde ağrısı vardı ve ben de ona yardım ettim. Hem onu işe alan kişi de Stella'ydı."

"Ama sen de onu kovmadın." Çatalını bana doğrulttu. "Jessica'yı işe almasına izin verdin."

"Misty'yi kovar mıydın?" Şimdiye kadar önemseddiğini söylediği tek kızıdan bahsediyordum.

"İkisi farklı."

"Gerçekten mi? Bence değil. Sen değer verdiğin birinin acı çektiğini görseydin, asla yardım etmeden duramazdın. Ama aynı şeyi ben yaptığımda, nedense kendimi kandırıyor oluyorum."

Kendimi kandırdığım gerçeği dışında.

"Haklısın Gray. Misty'ye, Stella'ya, Delia'ya, yani senin söylediğin kadar kötü durumda olan herkese yardım ederdim. Fakat seni tanıyorum. Yedi yaşından beri tanıyorum ve Jessica Walker'ı gördüğün anda, bir parçanın değişmediğini düşünüyorsan kendi kendini kandırıyorsun. Gördüm. Hepimiz gördük. On altı yaşındayken benim hiç anlayamadığım bir şekilde o kızı hep sevdin. Jessica senin için o kız."

Cevap vermek zorunda kalmamak için ağzıma bir çatal dolusu krep tıktım.

Kahvaltı yapmak için gelmeye başlayan insanlar geçerken bize el salladı, gülümsedi ve havadan sudan sohbet ettik. Buradaki çoğu insanda polis ve itfaiye telsizi vardı, bu yüzden hepsinin yangından bahsetmesi hiç şaşırtıcı değildi.

Jack kısık sesle güldü. “Peki bana şunu söyle, eğer Jessica’yı şu an görseydin tepki verir miydin? Göğsün az da olsa sıkışır mıydı?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır. Ona karşı dostluktan başka bir şey hissetmiyorum.”

Jack başını salladı. “Tamam o zaman.” Yüzüne yavaşça bir sırıtma yayılırken içeri giren birine el salladı. “Jess burada.”

Gözlerimi devirdim. Fazla tahmin edilebilir biriydi. “Kesin öyledir, göt herif.” Beni kışkırtmaya çalıştığı için onu görmezden gelerek büyük bir lokma daha aldım.

“Gelip bizimle oturun,” dedi Jack.

Bu sabah yapacağım ilk şey, yeni bir arkadaş bulmak olacaktı. Jack bu pozisyondan kovulmuştu.

Jack kaydı ve Delia da onun yanına oturduğunda, oyuna geldiğimi fark ettim. Yavaşça yüzümü ona çevirdim. Uzun kahverengi saçları örülmüş ve yan tarafına alınmıştı, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme oluşurken bal rengi gözleri bana bakıyordu.

Kahretsin.

Yemeğimi yutup gülümsemeye çalıştım. “Jess, selam.”

“Otursam sorun olur mu?”

Konuşurken yana kaydım. “Elbette olmaz.”

“Teşekkürler.”

Örgüsünün ucuyla oynarken gözlerime bakmıyordu ve bu tıpkı bir milyon yıl önce olduğu gibi hissettiriyordu. Bura gelir, bir masaya oturur ve birbirimize âşık değilmişiz gibi

davranırdık. Ben elini tutmaya çalışırdım. O da bunu her zaman önceden hisseder ve geri çekilirdi. Mezuniyet balosundan önceki maça kadar onu öpecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Tam bu pencerenin önündeydi, üşüdüğü için takım formamın ceketini giymiş, arabaya yaslanmıştı ve dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce çenesini kaldırmıştım.

Bakışlarımı onunkilere çevirince pencereden dışarı baktığını gördüm ve Jessica'nın da aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Dönüp bana gülümsediğinde, hatırladığına emin olmuştum.

“Selam.”

Başını eğip gülümsedi. “Selam.”

“Nasılsın?”

“Çok daha iyiyim. Başım ağrımıyor, hem de iyi uyudum.”

“Güzel.” Rahatlamıştım. “Yeniden çalışmaya hazır mısınız?”

Başını salladı. “Evet, heyecanlıyım ve biraz gerginim ama... daha çok heyecanlıyım.”

Baş ağrısı atağından sonra Stella'ya, Jessica'nın bu işe yavaş başlamasını istediğimi söylemiştim. Bu hafta, beş kez yarım gün çalışacaktı. Onu yavaş yavaş alıştıracaktık ve bu ikimize de bu işin üstesinden gelebileceğine dair güvence verecekti. Her ne kadar bir sorun olduğunda bana söyleyeceğini söylemiş olsa da onun inatçılığını oldukça iyi hatırlıyordum.

Bu her şeyi garanti altına almaktı. Ayrıca Stella, birkaç hafta sonu oteli onun yerine idare ettiğim için bana borçluydu.

“Heyecanlı olmana sevindim. Umarım bu gece de iyi uyursun.”

Jessica başını çevirdi ama yanaklarındaki hafif kızarıklığı yakaladım.

Delia, Jack'in kahve fincanını kaptı ve bitirdi. “Uykudan bahsetmişken, o kadar yorgunum ki bir hafta dinlensem anca

kendime gelirim. Ama sanırım bu hafta sonu sizin yazlığa gideceğiz, çok iyi geleceğine eminim.”

“Siz kim?”

“Stella birkaç hafta önce bizi davet etti,” dedi Jess hemen. “Sanırım Winnie ile gideceklerdi ama o, bu hafta sonu çalışmak zorunda. Stella bu yüzden beraber gidebileceğimizi söyledi. Sorun olur mu?”

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Evet. Hayır. Bilmiyordum.”

Yazlık.

“Gray, burası çok güzel.” Jessica odanın içinde dolaşırken gülmüseddi.

“Yalnızız.”

Bir parmağını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirirken, gözleri benimkilerle buluştu. “Sanırım öyleyiz. İkimizin de istediği buydu, değil mi?”

Sadece onu istiyordum. Tanrım, Jessica’yı o kadar çok istiyordum ki... Onu nasıl beni sevmeye ikna edecek kadar şanslı olduğumu bilmiyordum ama seviyordu ve gitmesine asla izin vermeyecektim. Bu gece onu mutlu etmek, ona her şeyimi vermek ve nasıl hissettiğimi göstermek istiyordum.

“Jess, bunu yapmak zorunda değiliz,” derken fikrini değiştirmemesi için dua ediyordum. “Sadece hafta sonunu burada geçirebiliriz.”

Bana doğru ilerlediği sırada elbisesi her adımında dalgalanıyordu. “Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz ama gerçekten yapmak istiyorum.”

Mükemmel bir geceydi. Dans etmiştik, gülmüştük ve ben dünyanın en güzel balo kavalyesine sahiptim. Oradaki her erkek Jessica’ya bakarken, benden nefret ediyor ve beni kıskanıyordu. Bunun için onları suçlamıyordum Jessica mükemmeldi ayrıca benimdi.

Onunla evlenmek istiyordum. Hayatımın her gününü Jessica'yla geçirmek istiyordum çünkü hayal ettiğim her şey ondaydı. Onu ilk gördüğümde bunu anlamıştım.

Bu gece, onunla sevişmeyi ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu ona göstermeyi planlıyordum.

Narin ellerini göğsüme koymak için onu kendime çektim. "His-sediyor musun?"

"Kalbin çok hızlı atıyor."

"Çünkü ben de aynı derecede gerginim"

Dudağını ısıtırken koyu renk kirpiklerinin gölgesi yanaklarının üzerinde duruyordu. "Gergin olmanı gerektirecek ne var?"

Her şey. İkimizin de ilk seferiydi. Onu incitmek ya da korkut-mak istemiyordum.

"Bunu senin açısından daha iyi hale getirebilmek için," diye itiraf ettim.

Titrek bir nefes verdi. "Seninle her şey çok güzel. Sensin, Gray-son. Her şeyi mükemmel yapan sensin. Seni seviyorum ve sonsuza kadar seninle olmak istiyorum."

Benim yarın on sekiz yaşına girecek olmam ve onun sadece on altı yaşında olması önemli değildi. Sonsuza dek birlikte olacağım kızın Jessica olduğundan son derece emindim. Annemle babam on beş yaşındayken tanışmışlardı ve hâlâ birliktelerdi. Böyle bir şeyin olabileceğini biliyordum ve onunla buna sahiptim. Her zaman onunla olacaktı. Ben birkaç ay içinde üniversiteye gidecektim, Jessi-ca burada olacaktı ama bunu başaracaktık.

Eğilip usulca dudaklarını öptüm. "Seni seviyorum. Seni çok se-viyorum, Jess."

Elleri göğsümde gezindi ve ceketimi omuzlarımdan iterek yere düşürdü. "Göster bana."

Jack masanın altından ayağımı tekmeledi. "İyi misin?"

“Evet iyiyim,” dedim hızlıca. “Ben sadece...” Beni izleyen Jess’e baktım, yanaklarında hafif bir pembelik vardı.

“Yazlık,” dedi.

“Yazlık.”

Delia ya da Jack boğazını temizledi. “Anladığımı kadarıyla yazlıkta bir şeyler olmuş?” Jack’in sesi içinde olduğumuz anı bozdu.

“Evet Jess’in, Grayson’a bekâretini verdiği yer.” Delia yardımsever bir şekilde onu bilgilendirdi.

“Delia!”

“Ne? Yaptın. Lütfen, bütün okul biliyordu. Sahilden döndüğünüzde bronzlaşmamıştınız ve gülümseyip duruyordunuz.”

Jess başını eğdi. “Bu kasabadan nefret ediyorum.”

“Hepimizin bilmesinden nefret ediyorsun, sadece bu.” Delia sırtıttı.

“Neyse, yazlığı bir kenara bırakalım...”

Jack arkasına yaslandı ve kolunu Delia’nın arkasına attı. “Hep beraber gitmeliyiz.”

“Ne?”

“Evet, uzun zamandır gitmedik ve eminim Melia sahile gitmeye bayılır. Eğlenceli olur. İzin almak için Stella’yı çalışmaya sen zorladın. Birlikte gitmemek için hiçbir nedenimiz yok.”

Delia, Jack’e bakıp başını salladı. “Evet, eski günlerdeki gibi olur. Dördümüz takılır, güneşin tadını çıkarırız. Ayrıca Jess, bu hafta sonu çalışmıyor, yani eğlenceli bir şeyler yapmak için son şansı.”

Tedirgin bir his göğsümü sıkıştırdı. “Bilemiyorum...”

“Neden olmasın? Stella işleri halledecek, senin de planın yok ve hava da güzel.”

Jack'e onu boğmak isteyerek ters ters baktım. "Bütün bunlar hiç garip olmaz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Dört yatak odası ve bolca yer var."

Bu sondu, Jack artık ölü bir adamdı. Onu nasıl öldüreceğimden emin değildim ama bir şekilde bunu yapacaktım. "Beş kişi olacağız."

"Sen ve Jess aynı odayı paylaşabilirsiniz."

Jessica kahvesini Jack'in suratına doğru tükürdü. Bu beni az da olsa keyiflendirmişti.

Peçeteyi ona uzatırken, "Özür dilerim," dedi, gülmemeye çalışıyordu. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Hak etti."

Delia kahkahalarını güçlükle tutuyordu. "Jess ve ben birlikte yatacağız, bir sorun olmayacak. Hepimiz yetişkiniz ve Jack haklı, bunu her zaman yapardık. Hadi Gray, eğlenceli olacak."

Jess dönüp bana baktı. Yumuşak bir sesle, "Senin için uygunsa benim için de uygun," diyerek bana güvence verdi.

Bir pislik gibi görünmeden bundan kurtulmanın yolu yoktu. "Evet, haklısın. Harika olacak."

Ya da tam bir kâbus olacaktı.

Sehiş

JESSICA

Winnie, ilk günüm için Park Inn'e yanaşırken, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım."

"İlaçlarını aldın mı?"

Başımı salladım. "Evet, anne."

"Lütfen, hayatım boyunca bana annelik yaptın. Bir değişiklik yapıp rolleri değiştirmek oldukça iyi hissettiriyor."

Ona annelik yapmaktan başka çarem yoktu çünkü annemiz çalışıyordu. "Annem bir şey mi dedi?"

Winnie omuz silkti. "Onun ne dediği kimin umurunda?"

Başımı arkaya yaslayarak inledim. Bununla ilgili sorunları olacağını biliyordum. Parkerlar ona karşı hep nazikti ama onun için zor olmuştu. Annem bir zamanlar Eveline Parkerson ile arkadaşta. Birlikte Okul Aile Birliğı'ndeydiler ve ikisi de bağış etkinliklerine yardım ediyordu ama sonra babam bizi terk edince tüm maddi durumumuz değişmişti. Artık iyi durumda değildik, tamamen fakir kategorisine girmiştik. Yeni şeyler almak o

zamandan sonra konuştukları konulardan değildi ve annemin öğle yemekleri ya da bağış etkinlikleri için zamanı yoktu. Çalışmak, çocuklarını doyurmak zorundaydı ve Eveline *"bizim gibilerle"* takılmıyordu.

"Onunla yaşadığımı düşünürsek, benim umurumda."

"Her zaman gelip benimle kalabilirsin."

Evet, böyle bir şey olmayacaktı. "Anneme verdiğim para ona yardımcı oluyor. Eğer orada yaşamasaydım parayı almazdı."

"Tamam, ben de senin parayı kullanabilirim," diye şaka yaptı Winnie.

"Senin buna ihtiyacın yok."

Winnie, Kuzey Carolina Üniversitesi'nden tam burs kazanmıştı. Üniversiteden, iş bularak mezun olmuştu ve sahip olduğu her şey için var gücüyle çalışmıştı. Gençlik kulübünde yönetici olarak yaptığı işle inanılmaz gurur duyuyordum çünkü çocuklara gerçek anlamda yardım ediyor ve onların yükselmeleri için gerekli kaynaklara sahip olduklarından emin oluyordu.

"Seninle gurur duyuyorum, Jess. Oraya gitmeden önce bunu söylemek istedim."

"Neden?"

"Tekrar evden dışarı çıkabiliyorsun. Çalışıyorsun, terapiye gidiyorsun. Bunların hepsi iyi şeyler çünkü buraya ilk geldiğinde bir nevi kendini kapatmıştın. Yeniden yaşamaya dair adımlar attığın için seninle gurur duyuyorum."

Elini tutup nazikçe sıktım. "Bu korkutucu."

"Eminim öyledir ama yine de yapıyorsun."

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Çocukken beni milyonlarca kez arabayla götürdüğün için teşekkürler. Jess, eğer sen olmasaydın, şu an olduğum yere gelemezdim."

Kız kardeşim eyalet çapında bir softbol oyuncusuydu. İnanılmaz yetenekliydi ve yüksek notlarının yanında ona burs kazandıran da bu olmuştu.

“Pekâlâ. Sanırım içeri girmeliyim.”

Arabadan çıktım, bacaklarım sanki jöle kıvamındaydı ama dik durdum. Dün gece Doktor Warvel ile konuşmuştum ve başım ağrıdığı anda atmam gereken adımları beraber gözden geçirmiştik. İlaçlarım ve bir planım vardı; kontrol edebileceğim şeyler bunlardı.

Kapıdan içeri girdiğimde Stella oradaydı, biriyle konuşuyordu. Beni fark ettiğinde koşarak yanıma geldi. “Jessica! Harika görünüyorsun. Üzerindekilere bayıldım.”

Kalem eteğimi düzelterip gülümsedim. “Teşekkür ederim. Burada olduğum ve işe başlayacağım için heyecanlıyım.”

“Hadi gel, resepsiyon bölümünü gezelim ve seni diğerleriyle tanıştırayım.”

Ekip dost canlısıydı. Her zaman resepsiyonda bulunan, telefonlara cevap verip insanları içeri alan bir kişi vardı. Stella, birinin daha olduğunu ve herhangi bir sorun olduğunda onun yerime bakabileceğini söyledi. Benim görevim ön büroda işlerin yolunda gittiğinden emin olmak, pürüzlerle ilgilenmek, konukların taleplerinin yerine getirildiğinden emin olmak ve Stella ya da Grayson’ın doluluk oranıyla ilgili ihtiyaç duyduğu raporları hazırlamaktı.

“Herhangi bir sorun var mı?”

“Sanırım hazırım ama problem yaşarsam kime bildirmem gerekiyor?”

“Grayson’a.”

Ben de tam olarak bundan endişeleniyordum.

“Tamam.”

Stella masaya yaslandı. “İstedğin zaman benim yanıma da gelebilirsin. Buradaki işleri paylaşıyoruz ve ikimiz de her şeyle ilgileniyoruz ama o, personel ve buranın günlük işleyişi konusunda çok daha bilgili. Ben daha çok eğlence kısmıyla ilgileniyorum.”

“Eğlence mi?”

İç çekti. “Etkinliklerin olduğundan emin oluyorum ve konukları mutlu ediyorum. Aslında seyahatin öncesini, envanterin stoklanması, personel ve bakım işlerini Grayson hallediyor, ben de misafirlerin buraya geldiklerinden sonraki kısmıyla ilgileniyorum.”

Sırıtarak, “Böyle olduğunu görebiliyorum,” dedim. Stella sosyaldi, eğlenceliydi ve partileri severdi. Ondan harika bir etkinlik planlayıcısı olurdu. Grayson ise düzenli ve disiplinli olmaktan hoşlanırdı.

“Oliver’in değil Grayson’ın burada kalmak istemesi benim için büyük şans.”

İkiz kardeşinden bahsetmişken... “Oliver nasıl? Şu anda olduğu yeri seviyor mu?”

“Evet. Hayır. Yani, kız arkadaşıyla ayrıldıktan sonra yeni bir motele gitmek istedi. Bir süre Sugarloaf, Pennsylvania’daydı.”

Bunun hakkında konuşmalı mıyım diye düşünürken dudağımı ısırdım. Oliver, Stella’nın ikiziydi ve çok yakındı. Susabildim ama söylemenin daha iyi olacağına karar verdim. “Aslında Sugarloaf’ta, Oliver’ı tanıyan birini tanıyorum.”

“Öyle mi?”

Başımı salladım. “Devney adında bir kızla birlikteydi, değil mi?”

“Evet! Nereden biliyorsun?”

“Orada yaşayan bir arkadaşım var ve Oliver, onun karısının kız kardeşiyle çıkıyordu.”

Stella kollarımı kavradı. "Arrowoodlardan birini mi tanıyor-sun?"

"Evet."

"Aman Tanrım! Doğru! Aman! Tanrım! Jacob'ı tanıyorsun!" Heyecanı arttıkça ses tonu da yükselmişti.

Birkaç konuk dönüp bize bakarken, "Şşşt," dedim. "Jacob ile uçak kazasında beraberdik."

"Oliver da Devney ile çıkıyordu, ona *bayılıyordum*."

"Onunla tanışmadım ama ailesinin tamamı çok tatlı ve bana oldukça yardımcı oldular."

Jacob'ın hayatında iyi insanlar vardı. Sadece harika bir arkadaş olmakla kalmamıştı, aynı zamanda ailesi de beni ayakta tutmak için çok şey yapmıştı.

Kız arkadaşı Brenna, beni Doktor Warvel'a yönlendiren kişiydi. Brenna'nın kız kardeşi Sydney, havayolu şirketinin benimle savaştığı sağlık sigortası tazminatı için yasal konularda bana ücretsiz şekilde yardımcı olacak bir avukat bulmuştu. Diğerleri de bana teşekkür etmek için kartlar ya da hediyeler göndermişlerdi. Ben sadece işimi yapsam da onlar bunun daha fazlası olduğunu düşünüyorlardı.

"Evet, onlar çıkmaya başladıklarında Devney ile tanışmıştım ve birkaç kez ziyaretlerine gittim. Sanırım Arrowoodlar henüz orada değildi. Ayrıldıklarında çok üzülsem de..." Sesi fısıltıya dönüştü. "Kardeşimi seviyorum ama onunla Sean arasında bir seçim yapmam gerekirse... tek bir seçenek var."

"Hiçbir kadının Sean'ı geri çevirebileceğini sanmıyorum."

"Değil mi?" Stella dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Beysbolu sadece onun yüzünden seviyordum."

"Spordan hoşlanıyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Sadece *onu* spor yaparken seviyorum. Beysbol forması giymiş popolarda bir şeyler var."

Konuyu geçiştirdi. “Her neyse ofisin arka tarafta, gel de sana göstereyim. Hem seni hazırlamamız da gerek. Hatırlaman gereken çok şey olduğunu biliyorum, bu yüzden bu haftayı personelle otele alışmak ve uyum sağlamak için kullanmanı istiyorum. Gelecek hafta çalışma saatlerini artırdığımızda, sayılar ve diğer konular üzerinde çalışacağız.”

“Tamam.”

“Başın nasıl?” Konuşmaya derin bir ses karışınca, ikimiz de yan tarafa doğru döndük.

Stella, “Grayson? Burada ne işin var?” diye sordu.

“Burada alışıyorum.”

Başını yana eğerek, “Bugün izinlisin,” dedi.

Grayson’ın gözleri hafifçe kısıldı. “Yarın izinliyim.”

“Hayır, birlikte çalışmaya başladığımızdan beri her pazar ve pazartesi izinlisin, o yüzden bugün izinli olduğundan yüzde yüz eminim.”

“Bugünün pazartesi olduğunu fark etmemiştim,” diyerek kız kardeşine sert bir bakış attı.

Stella kollarını kavuşturup tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Ne komik.”

Grayson dikkatini bana çevirdi. “Başın nasıl?”

“İyi.”

“Ağrın yok mu?”

Sinirlenme sırası bendeydi. “Harikayım ama ilgilendiğiniz için teşekkürler, *patron*.”

Ona böyle hitap etmenin Grayson’ı rahatsız ettiğini görebiliyordum. “Sadece emin olmaya çalışıyorum.”

Stella ona doğru bir adım attı. “Neden buradasın?”

“Kulübeyi kontrol etmem gerekiyordu, bu yüzden Melia’yı birkaç saatliğine anneme bıraktım. Diğer her şeyin nasıl gittiğini de kontrol etmek istedim.”

“Tabii. Çok naziksin, gereksiz ama nazik.”

Grayson’ın gözleri benimkilerle buluşunca nabzım hızlandı. Neden? Neden bana baktığında böyle hissediyordum? Artık bize dair bir şey yoktu ve ben burada kalmayacaktım. Seyahat edebildiğim, araba kullanabildiğim, hareket edebildiğim ilk anda buradan gidecektim. Aptal kalbimin tekrar onunkine bağlanmasını istemiyordum. Bu ikimiz için de iyi olmazdı.

Stella koluma dokundu. “Hadi gidip birkaç odayı görelim, artık hepsi farklı temalara sahip. Çocukluğumuzdan beri çok şey değişti.”

Grayson ile ilgili duygularımı bastırıp işimi düşünmeye başladım. Bana bir amaç veren ve devam etmek istediğim işim için buradaydım.

Yanından geçerken parmakları benimkileri sıyırdı. Çok küçük ve önemsiz gözüken bu an, hiç de öyle değildi. Sanki kalbim, bu adamın ihtiyacım olan şey olduğunu ve bunun geri dönüşü olmayacağını biliyordu. Boğazım kurumuştı, dengemi yitirmiş gibi hissediyordum. Anlık bir şeydi ama aramızdan bir ömür geçmiş gibi hissettirdi.

Odadan çıkarken ona döndüm, Grayson elini esnetirken bu konu hakkında ne yapacağımı merak ediyordum.

Doktor Warvel bugün ekstra gözlemciydi. Normalde öyle olmadığından değildi ama beni izleyişinde sinir bozucu bir şeyler vardı. Sanki görmesini istemediğim şeyleri görebiliyordu ve bu hiç de hoşuma gitmiyordu.

“Yaklaşık üç gün oldu, Grayson ile işler nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor. İşi kabul ettiğimde, bunun büyük bir mesele olmayacağını söylemiştim.”

Başını salladı. “Biliyorum ama bunları gerçekten yaşamak tamamen farklı bir şey.”

“Onu sadece ilk gün gördüm.”

“Çalışmıyor mu?”

Çalışıyordu. Sadece benim bulunduğum yerden kaçınmakta oldukça başarılıydı. “Yollarımız pek kesişmiyor.”

Bir şeyler yazdığında, sehpanın üzerinden uzanıp defterini almak istedim. “Ne yazıyorsunuz?”

“Sadece hatırlamak istediğim kısımları not alıyorum. Kötü bir şey değil.”

“Nedense Grayson sizin için çok önemli biriymiş gibi hissediyorum.”

Doktor Warvel biraz daha doğrulmadan önce not defterini masaya bıraktı. “Bence o senin için oldukça önemli biri, Jessica. Onun konusunu açmamın bir nedeni var ve bu konunun etrafında ne kadar dolanırsak bu seanslarda o kadar az şey başarırız.”

Nefesim göğsümü hızlıca terk etti. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Hadi kazaya geri dönelim.”

“Dönmemeyi tercih ederim.”

“Biliyorum ama bence bunu yapmamız önemli. Özellikle de sen bu hafta sonu seyahate çıkmadan önce. Aslında bu konuşmamız gereken bir başka konu.”

“Delia ile gidiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Başka kim geliyor?”

“Gray ve Jack de orada olacak ama önemli değil. Onlar sadece arkadaşımız ve Grayson’ın kızı da gelecek.”

“Kaza, Jessica. Grayson hakkındaki düşüncelerle ilgili ne yazmıştın?”

Grayson Parkerson, hayattaki tek pişmanlığım. Onu çok sevdim ve gitmesine izin verdim. Şimdi öleceğim ve bunu asla bilmeyecek.

O lanet olası defteri terapistime okuduğum için her şeyden çok pişmandım.

“Evet, o anda onunla ilgili pişmanlıklarım vardı, ama... şimdi öyle değil.”

“Neden? Ne değişti?”

Sinirlendim. “İşte... o... biliyorum... *kanepe...*” Lanet olsun. En son iki gün önce böyle kekelemiştim ama işte yine bocalıyordum.

Normal yöntemiyle beni sakinleştirmeye çalışmak yerine sadece bekledi. Ben de saydım ve nefes alıp gözlerimi kapattım. İyiydim. Bunu yapabilirdim. Sadece rahatlamam ve telaşlanmamam gerekiyordu. Birkaç dakika derin nefes aldıktan sonra gözlerimi açtım.

“Çok iyiydin,” diyerek beni övdü.

“Hiçbir şey değişmedi.”

Dudakları yumuşaktı ve gözlerinde biraz sempati vardı. “Hayır, burada olduğun ve bununla yüzleşebildiğin gerçeği dışında, hiçbir şey değişmedi. Hayatımızı değiştiren bir olayla yüzleşmek zorunda kaldığımızda, bazen her şey ya berraklaşır ya da bulanıklaşır. Seyahatinde kâbuslarınla başa çıkabilmek için nasıl hazırlandın?”

İşte problem buradaydı. Delia kâbuslarımı biliyordu ve sadece Stella ile biz olacağımız için sorun yoktu. Ağladığımı duymaları problem olmazdı ama söz konusu Grayson ve Jack olduğunda, ne yapacağımı bilemiyordum.

“Sadece uyumamayı diliyorum. Belki gün içinde kestirebilirim.”

Doktor Warvel somurttu. "Jessica, bu bir plan değil."

"En iyi planım bu."

"Peki ya onlara karşı dürüst olup rüyalarından bahsetsen? Eminim gruptaki herkes bunu anlayışla karşılayacaktır çünkü bu travma sonrası sık görülen bir durum."

Bunun doğru olduğuna emindim, o gruptaki hiç kimsenin beni bunun için yargılayacağını düşünmüyordum. "Konuşma konusundaki zayıflığımı zaten belirttim, rüyalarımın bu kadar kötü olmayacağını ummak istiyorum."

"Hafifleme var mı?"

Yavaşça iç çektim. "Bazı açılardan. Her gece soğuk terler içinde uyanmıyorum. Dün gece rüya gördüğümü biliyorum ama yaşadığım paniği hatırlamıyorum."

Gülümsedi, yüzü umutla aydınlandı. "Harika. Bu iyiye işaret."

"Hâlâ hissediyorum."

"Ama daha önce hissettiğin ölçüde değil ki bu da iyi bir şey. Bununla yüzleşerek panikle başa çıkmaya başlayabildin, bu yüzden seni başka konularda zorlamaya devam ediyorum. Bak, Grayson'ı tamamen atlatmış olabilirsin ve bu bilinçaltının sana oynadığı küçük bir oyun olabilir ya da pişmanlıkların var. Doğru olanın ne olduğunu sadece sen biliyorsun. Ancak yapmana izin vermeyeceğim tek şey, nasıl hissettiğin konusunda kendine yalan söylemek ve bunlarla yüzleşip gerçekten derine inmedikçe, dürüstçe cevap veremezsin."

Aynı anda milyonlarca şey hissederek arkama yaslandım. Bununla uğraşmak istemiyordum. Onu umursamak, sevmek ya da özlemek istemiyordum. "Artık aynı insanlar değiliz, sevdiğim o çocuk gitmiş."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Değilsiniz ama onun sevdiği kız da aynı değil. Bu hâlâ bir şeyler hissetmediğin anlamına gelmiyor. Hem burada hem de rüya günlüğünde ondan

çokça bahsettiğini düşünürsek, bence bu konu üzerinde düşün-men gerek.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Grayson’ı gördüğüm-de, ona yakın olduğumda sanki bir şey dışarı çıkabilmek için içimi tırmalıyordu. Grayson benim için o adamdı. Bu planları, hayalleri ve umutları birlikte kurduğum kişiydi. O benim ilk aş-kımdan daha fazlasıydı, en azından ben öyle olduğunu sanıyordum ama korkum aşktan çok daha güçlü bir şeye dönüşmüştü.

“Grayson beni korkutuyor,” dedim. “Kalbim her zaman ona aitti. Kalbimi asla başka birine veremedim çünkü kimse onun kadar iyi değildi. İlişkimizi bitirdiğimde... çok üzgündüm.”

“O halde neden bitirdin?”

Burada oturmuş kelimelerin kafamda birbirine dolanmadı-ğından emin olmaya çalışıyordum. “Çünkü onu benim koşulla-rımla kaybetmek, başka bir şekilde kaybetmekten daha iyiydi.”

Doktor Warvel öne doğru eğildi. “Ya onu hiç kaybetme-diysen, Jessica? Ya o burada beklemişse ve kalbin de bunu bi-liyorsa?”

Dokuz

GRAYSON

Buraya gelerek aptallık etmiştim. Jack, yazlıkta Jessica'yla olmanın benim için ne kadar zor olacağını çok iyi biliyordu ve beni bu işe o pislik bulaştırmıştı.

Amelia, ben onu çocuk koltuğundan indirirken, "Baba, okyanusa gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Yarın gidebiliriz. Bugün evi açmamız gerek."

"O ne demek?"

"Evi temizlememiz ve gelecek olan arkadaşlarımız için hazırlık yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

Melia genişçe gülümsedi. "Jack amca da geliyor mu?"

"Geliyor." Onunla göz teması kurmak için çömeldim. "Ayrıca Delia ve Jessica adında iki arkadaşımız da geliyor. Mağazada hastalandığı için yardım ettiğim arkadaşımı hatırlıyor musun?"

Heyecanla başını salladı.

"Onun adı Jessica."

"Sevgilin mi?"

"Hayır ama çok çok uzun zaman önce öyleydi."

Bu konuşmayı nasıl yürüteceğimi kestiremiyordum ama dürüstlüğü daha iyi olduğunun farkındaydım. Jessica ve ben hiçbir zaman arkadaştan fazlası olmayacaktık ayrıca Amelia bazen kendi iyiliği için fazla zeki olabiliyordu.

“Peki ya Delia?”

İşte bu komikti. “Hayır, Delia başka birine âşık. Hepimiz sadece arkadaşız.” O başka biri de benim abim oluyordu.

Telefonum çaldı ve ekranda Josh’ın adının belirlediğini görünce güldüm.

“Naber, abi?”

“Pek bir şey yok. Sadece işler nasıl gidiyor diye kontrol etmek istedim.”

Amelia, “Kim o?” diye sordu.

“Josh amca.”

“Benim küçük prensesim mi o?” Josh’ın sesi, Amelia’nın duyabileceği kadar yüksekti.

“Evet! Benim!”

Görüntülü aramanın geldiğini gösteren sinyal sesini duyduğumda gülüyordum. Aramayı kabul ettiğimde, kardeşimin çirkin suratı ekranı doldurdu.

“Josh amca! Seni çok özledim.” Amelia telefonu kapıp dudak bükerek ona baktı.

“Ben de seni özledim, prenses. Birkaç hafta sonra seni ziyarette gelmeyi düşünüyordum. Planın var mı?”

Başını salladı. “Hayır. Sahildeyiz.”

“Öyle mi?”

Ekranı görebilmek için Amelia’yı kucağıma aldım. “Cape’teki eve geldik.”

Josh sırıttı. “Eğlenceli. Eminim harika bir hafta sonu geçirirsiniz.”

“Babamın arkadaşları da geliyor.”

“Arkadaşları mı? Kim?”

Amelia benden önce cevap verdi. “Jack amca geliyor ve bir de babamın sevgilisi.”

“Sana onun sevgilim olmadığını söylemiştim, Melia.”

Abimin ağzı açık kaldı sonra dudakları can sıkıcı bir sırtışıla kıvrıldı. “Öyle mi? Demek sevgilisi. Adı ne Melia?”

“Jessica.”

Josh’ın gözleri kocaman olurken, artık söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. “Jessica Walker olan Jessica mı?”

“Evet o. Ama dediğim gibi o sadece arkadaşım ve şu an hasta, o yüzden ayakları üzerinde durabilene kadar Willow Creek’te kalacak.”

Josh hiç de yardımcı olmayarak, “Ya da sırtının üstünde,” diye ekledi.

“Kumu görmeye gidebilir miyim, baba?” Amelia’nın sesiyle onu yere bıraktım.

“Tamam ama verandadan uzaklaşma.”

Koşarak uzaklaştı ve görüntülü konuşmada abimle beni yalnız bıraktı. Evet, bu harika olacaktı.

O daha bir şey söyleyemeden önce, “Hiçbir şey olduğu yok,” dedim.

Joshua ikna olmuş görünmüyordu. Başını yana eğerken kafasında dönen düşünceleri görebiliyordum. “Eminim öyledir.”

“Yok.”

Josh sırtıttı. “Hayır. Hiçbir şey yok. Sadece sahilde bir tatil, değil mi?”

En büyük abime ters ters bakarken, bu küstahça saçmalamasının bomboş olduğunu biliyordum. Tıpkı bu söylediklerine

inanmadığı gibi bana da inanmıyordu. “Sadece sahilde bir tatil, Josh.”

Dudaklarını büktüğünde, neyin geleceğini çok iyi biliyordum. Haklı olduğunu bana kanıtlama ihtiyacıyla doluydu. “Hep birlikte bir kaçamak yapmak size iyi gelecek gibi duruyor. Orası sizin için yaşanmışlıklarla dolu özel bir yer.”

Onu öldürebilirim. Homurdandım, bu laf dalaşının bitmesini istiyordum. Böylece ne demek istediğimi açıklayabilirdim. “Hadi söyle.”

“Söyleyecek bir şeyim yok ama Jess’i gerçekten seviyorum, her zaman sevdim. Babam ve annem mutlu olmayacaktır ama ne düşündükleri kimin umurunda ki?”

“Düşünecekleri bir şey yok, sadece arkadaş sayılırız. Ne olduğumuzu bilmiyorum, medeni eski âşıklar mı?”

Söylediğime güldü. “Tesadüfen sahile tatile giden eski âşıklar. Evet, en fazla ne olabilir ki?”

“Her neyse, sadece beni kontrol etmek için aramış olamazsın, değil mi?”

“Babam seni aradı mı?”

Babam beni altı kez aramıştı ve hepsini görmezden gelmiştim. Onunla e-posta üzerinden iletişim kurmayı tercih ediyordum, böylece söylediklerini kayıt altına alabiliyordum.

“Açmadım.”

Hepimizin, anne ve babamızla ilişkisi oldukça karmaşıktı. Ancak Josh ondan tam anlamıyla nefret ediyordu. Onunla hiçbir alakası olsun istemiyordu. Ayrıca Josh işlettiği otelin babama ait olan kısmını satın almaya çalışıyordu ama babam buna yanaşmıyordu. Josh’ın bize söylemediği bir şeyler vardı ve bu yüzden de aile işinden ayrılmak konusunda oldukça kararlıydı.

Yirmi beş yaşımıza bastığımızda, her birimize şirketin hisseleri hediye edilmişti. Söz sahibi olacak kadar hissemiz vardı

ama babamın hâlâ üstümüzde söz hakkı vardı. Her yıl bize biraz daha pay verse de dengeyi her zaman kendi avantajında tutmaya dikkat ediyordu. Yine de beşimiz toplamda şirketin yüzde kırk dokuzuna sahiptik. Bu da onu sıkıntıya sokmak için yeterliydi.

“Ben de. Sadece ne istediğini bilip bilmediğini sormak istemiştim.”

“Willow Creek’e döndüğümde, annemin söyleyeceğinden eminim.”

Güldü. “Eğer babamla ilgiliyse söylemez.”

“Haklısın. Hey, dinle. Jack ve kızlar gelmeden önce evi hazırlamam gerek. Sonra konuşuruz.”

“Pekâlâ. Akıllı davran ve kondom kullan. Başka bir çocuğa daha ihtiyacın yok.” Ben bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Ön verandaya gittiğimde Melia’yı kumda oturmuş halde buldum. Kahverengi saçları tuzlu havada hafifçe dalgalanıyordu. Jack başka bir çocuğa ihtiyacım olmadığı konusunda haklı olabilirdi, ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Yvonne bana, kendisinin asla tadamayacağı gerçek bir mutluluk vermişti.

“Yardım etmeye hazır mısınız?” diye sorarak sıçramasına neden oldum.

“Evet!”

Birlikte aylardır boş olan eve girdik. Çocukluğumda burası bu kadar boş kalmazdı. Burayı çok sık ziyaret ederdik. Kardeşlerimle birlikte deli gibi koşturur, havuzda ya da okyanusta oynardık. Büyüdükçe gelmeyi bırakmıştık. Eskiden buraya sadece annemle gelirdik. Babam çok sık seyahat ederdi, annem yalnızdı ve işte o zamanlar ebeveynlerimizin ilişkisinin ne kadar berbat olduğunu anlamaya başlamıştık.

Amelia ile odalarda dolaşarak çarşafı çıkardık, pencereleri açtık ve evi biraz temizledik. Çarşafı onu kovalarken gülüyor-du, onu çarşafa sarıp etrafında döndürdüm.

Bedenini son kez döndürdüğümde Jessica'yı orada, bizi izlerken buldum.

Kapı pervazına yaslanmıştı, dudaklarındaki gülümseme ısıldı. "Merhaba."

Kıvranan Amelia'nın üzerindeki çarşafı kaldırdım. "Selam."

Amelia ona baktı. "Ben Amelia Jane Parkerson. Sen Delia mısın yoksa Jessica mı?"

Jess yakına geldi. "Ben Jessica. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, Amelia."

"Sen babamın sevgilisiydin."

Jessica'nın gözleri hızla benimkilere kayınca güldüm. "Amelia'ya arkadaş olduğumuzu söyledim ama o bunun başka bir anlama geldiğini düşündü, o yüzden ben de açıklamak zorunda kaldım."

Başını salladı. "Ahh, anlıyorum. Uzun zaman önce öyleydim."

"Şu anda bir kız arkadaşı yok," diye açıkladı Amelia.

"Bu çok kötü çünkü baban harika bir adam."

Amelia gülümsedi. "O en iyisidir. İnsanları kurtarıyor."

"Kesinlikle öyle." Jessica boğazını temizledikten sonra dikkatini tekrar Amelia'ya verdi. "Burası senin odan mı?"

"Umarım öyledir. Hem pembe hem de çok güzel. Ayrıca burayı çok sevdim."

Burnuna hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu yere bıraktım. "İstersen burada kalabilirsin."

"Yaşasın!"

"Bu duyduğum Melia'nın sesi mi?" Jack koridordan seslendi ve ben daha dönmeden Amelia koşarak odadan çıktı.

"Jack'i seviyor," diye açıkladım.

"Herkes onu sever. Jack hâlâ çocuk gibi."

Bu konuda kesinlikle haklıydı. Ayrıca bu hafta sonunun belini çok fena ödeyecekti. Birkaç dakika sonra Jessica ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı.

“Tanrım, buraya yakın bir yere gelmeyeli uzun zaman oldu.”

“Sahile gitmiyor muydun?” diye sordum.

“Gidiyordum ama buradakine değil.”

Ben de gitmemiştim. Buraya adımımı atmaya neredeyse on beş yıl olmuştu. Ayrıldıktan sonra gelmeyi denemiştim ama her yer anılarımızla doluydu. Kardeşlerim gelse de benim kaçmak için hep bir nedenim olurdu. Çoğu zaman bahanelerim mantıklıydı ama gerçek şu ki, burada olmak çok zordu.

“Neden ki? Bu ev...”

“Bizim.” Kelime ağzımdan kaçırıldı, lanet çenemi kapalı tutmalıydım. Sadece burada olmak, hayat çok ağır geldiğinde gizlice kaçtığımız bu yerde durmak, bana bazı şeyleri hatırlatıyordu.

Jessica bana bakarken göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyordu. “Özel diyecektim.”

“Özel.”

“Gray...”

Amelia, Jack’in elinden tutmuş onu çekiştirirken koşarak içeri girdi. “Hey, ikiniz.”

“Jack amca, burası benim odam.”

Jack vaftiz kızına sırtıttı. “Harika bir oda. Gerçi pembe odayı ben istemiştim.”

Amelia kıkırdadı. “Hayır, şapşal. Sen ranzalı odada uyuyabilirsin.”

“Ranza mı?” Jack bozulmuş gibiydi. “Alt ranzada kim yatacak?”

“Babam!”

“Her şeyi ayarladın, öyle mi?” diye kızıma sordum.

Başını bir kez salladıktan sonra Jessica’ya doğru yürüyüp onu yatağa yönlendirdi. “Sen ve Jack amca ranzada uyuyabilirsiniz, böylece Bayan Jessica ve Bayan Delia’nın da kendi odaları olur. Erkekler böyle yapmalı.”

Jess kızıma bakarken sırıttı. “Bence bu harika bir fikir. Sen çok akıllı bir kızsın.”

“Biliyorum. Babam, Stella halam gibi olduğumu söylüyor.”

Dudaklarından bir kahkaha kaçtı. “O zaman ele avuca sığmaz biri olacaksın.”

“Ele avuca sığmaz ne demek?”

“Mükemmel olduğun ve baban için hayatı çok eğlenceli bir hale getireceğin anlamına geliyor,” diye açıkladı Jessica.

“Seni sevdim.”

“Ben de seni sevdim.”

Amelia bana döndü. “Onunla evlenebilirsin, baba.”

Jack kahkahalar atarken, Jess’in gözleri kocaman açıldı ve ben de neredeyse boğuluyordum. “Ben... ondan bunu...” Kelimeleri aradım ama sonra vazgeçtim. “Kimse evlenmiyor. Hadi evi toparlayıp yüzmeye gidelim, ne dersiniz?”

Amelia yataktan atlayıp Jessica’nın elini tuttu.

“Bayan Jessica gelin, size evi göstereyim.”

Jessica bu evi herkesten daha iyi biliyordu. Amelia buraya daha önce gelmemişti ama Jess, Amelia’nın kendisini çekıştirmesine izin vererek onunla gitti. Jack eliyle omzuma vurdu.

“Boku yedin, dostum. Boku yedin.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Kızım, her zaman evlenmiş olmayı dilediğim kadınla evlenmeme izin vermişti.

On

JESSICA

Amelia tanıştığım en şirin, en akıllı çocuktur. Konuşmayı ve keşfetmeyi çok seviyordu. Ayrıca yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. Kumdan bir ev inşa ediyorduk çünkü kaleler küçük kızlar içindi ve o kesinlikle küçük bir kız değildi.

“Ve babam bir prensin gelip prensesi kurtarmasının sadece peri masallarında olacağını söylüyor.”

Kulağa mantıklı geliyordu. “Anlıyorum ama senin baban da insanları kurtarıyor, değil mi?”

Dudaklarını büzdü ve Grayson’ın ayaklarını suya soktuğu yere doğru baktı. “Evet ama acil bir durum olduğu zamanlarda.”

Onu onaylayarak, “Tamamen farklı,” dedim.

“Ama ben bir prens istemiyorum, Jack ya da Oliver amcamla evleneceğim.”

“Sence onlar senin için biraz yaşlı değil mi?”

Amelia omuz silkti. “Oliver amca halamla aynı yaşta.”

“Evet, doğru ama belki seninle aynı yaşta bir çocukla tanışırsın.”

Beni izlerken başını yana eğdi. “Babam seninle aynı yaşta mı?”

“Benden iki yaş büyük. O lise üçüncü sınıftayken tanışmıştık, ben o zaman birinci sınıfa gidiyordum.”

“Oliver amcam benden çok daha büyük.”

Yumuşak bir şekilde güldüm. “Evet, Jack amcan ondan daha da büyük.”

O da benimle aynı fikirde görünüyordu. Evi inşa etmeye geri döndük. Bu çılgıncaydı, babasına o kadar çok benziyordu ki... Grayson da her zaman ne istediğini ve bunu nasıl başaraacağını bilirdi. Amelia da tıpkı Grayson gibiydi. Tüm evi kafasında çoktan çizmişti, şimdi parçaların hepsini doğru şekilde birleştiriyordu.

“Annemi tanıyor muydun?”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Başımı sallayarak, “Hayır,” dedim.

“Adı Yvonne ve Paris’te opera sanatçısı.”

Bu konuyu gerçekten kapatmak istiyordum. “Daha önce hiç Paris’e gittin mi?”

Amelia dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Hayır ve asla gidemeyeceğim. Büyüyüp tek başıma gidebileceğim yaşa gelene kadar bunu yapamam.”

“Neden öyle söyledin?”

Bu garipti. Neden annesini görmeye gitmiyordu ki?

“Yvonne çocuk istemiyordu, o yüzden beni babama verdi.”

Ellerim hareketsiz kaldı. Aman Tanrım. Böyle küçük bir kızı kim istemezdi? Tepkilerimi kontrol ettim, hiçbir şeyi ele vermediğimden emin olmaya çalışıyordum çünkü bu konu hakkında dört yaşındaki bir çocuğun bana anlattıklarından başka bir şey bilmiyordum.

“Böyle harika bir baban olduğu için çok şanslısın.”

“Dünya üstündeki en sevdiğim insan o. Onunla evlenirdim ama bunun yasadışı olduğunu ve eğer bunu yaparsa bir annem olamayacağını söyledi.”

Gülmemeye çalışıyordum ama mantığı çok masum ve tatlıydı.

Babasına doğru baktı, Grayson’ın sırtı bize dönük olmasına rağmen ondan yayılan bir güven vardı. İhtiyacı olanlara karşı her zaman bir görev bilincine ve bağlılığına sahipti. Biz okuldayken, her hafta engelli çocuklarla çalışmak için gönüllü olurdu. Grayson, rekabet edemeyecek olanlara yardım edebilmek için zamanlarını ayırabilecek sporculardan oluşan bir takım bile kurmuştu.

Kontrol edemedikleri bir şey yüzünden kenarda oturmak zorunda kalmalarının haksızlık olduğunu söylerdi. Onlara kalabalığın kendileri için tezahürat yaptığını duyma deneyimini ve spor yapmanın verdiği heyecanı yaşatmak istemişti.

Amelia görevine geri döndü ama bir süre sonra kaşları çatıldı. “Jessica? Buraya biraz daha kum koyabilir misin?” Kovaya uzandığımda, beni durdurdu. “Okyanusun oradaki çok ıslak kumdan olmalı.”

Sırıtarak, “Tamam,” dedim. “Gidip çok ıslak kum getireyim.”

Okyanusu izleyen Grayson’a doğru yürüdüm.

“Eğleniyor musun?”

Eğilip kovaya kum doldurdum. “Eğleniyorum. Gerçekten harika bir kızın var.”

Ona bir bakış attı. “Onsuz ne yapardım bilmiyorum.” Amelia’nın annesi hakkında sormak istediğim bir sürü soru olsa da bu yeni arkadaşlıkta o noktada olduğumuzdan emin değildim. “Seni okyanusa gelmeye ikna eden neydi?” diye sordu. “Hatırladığım kadarıyla okyanus suyunu *sevmiyorsun*.”

Ayağa kalkıp Grayson’a döndüm. “Sevmiyorum, ayaklarını göremiyorsun.” Ürperdim. Etrafımda dolanan şeyleri göremeye dayanamıyordum. “Kızın bana ne tarz kum istediğine dair

çok özel talimatlar verdi, ben de onun emrini yerine getirmek için geldim.”

Sırıttı. “Bir görev üzerinde çalışırken çok talepkârdır.”

“Tıpkı babası gibi.”

“İşlerimi düzgün halletmeyi severim,” dedi şakacı bir tavırla.

“Tam bir görev adamısın.”

“Arada eğlendiğimiz oluyordu. Önemli olan her zaman görev değildi.”

Gözlerim büyürken başımı salladım. “*Hiç* eğlenceli değildin. Her şeyi senin istediğin gibi yapmamızı isteyen bir baş belasıydın, sanki tek doğru yol seninkiymiş gibi.”

“Beni bir diktatör gibi anlatıyorsun.” Grayson’ın sesinde sah-te bir öfke vardı.

Kollarımı kavuşturup ona alaycı bir şekilde gülümsedim. “Öyleydin.”

“Bu doğru değil ve sen sadece gayet normal olan talimatları takip etmekten hoşlanmayan bir bebek gibi davranıyordun.”

Deliydi ve tamamen yanılıyordu. “Mezunlar taşında* doğru boyayı kullanmadığı için Kate Murphy’yi ağlatmıştın.”

Sıkıntılı bir nefes vererek benim duruşumu taklit etti. “Her şey hazırды, lanet boya numaralandırılmıştı. Eğer-”

“Senin dediğini yapsaydı?” Onun yerine ben bitirdim.

“Düzenbazlık yaptı. Ben de icabına baktım.”

İkimiz de gülmeye başladık ve bir şekilde az önce olduğumuzdan daha yakın olduğumuzu fark ettim. “Sadece o olayla sınırlı değildi.”

Gray’in dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Abartıyorsun.”

* Senior Rock/ Mezunlar Taşı: Amerika’da lise son sınıf öğrencilerinin mezuniyet için bo-yadığı büyük taş.

Görünüşe göre biraz daha hatırlatmaya ihtiyacı vardı. “Peki ya Stephen Dettler’in senin son sınıf şakanı baltaladığı zaman?”

“Aptalın tekiydi, ben de yine ona yanlışlarını gösteriyordum.”

“Bunu inkâr etmiyorum ama sen de pek mutlu değildin.”

Biraz daha yaklaştı. “Beni sakinleştirmek için oradaydın.”

Onu şakacı bir şekilde dürterek, “Bunu çok kez yaptım,” diye ekledim.

“Her şeyi daha iyi hale getirdin.”

Neredeyse fısıldamıştım. “Sen de öyle.”

Çoğu gece gizlice dışarı çıkar ve Grayson’la manzarayı izleyeceğimiz bir yerde buluşurdum. Ormanın içinde, evlerimizin arasında, zenginin fakirle buluştuğu noktaydı. Biz de tam olarak o noktanın ortasındaydık. Etrafta hiç ev yoktu ve bize, bizi göremeyen bir dünya yanılsaması sunuyordu. Orada eşittik ve uzanıp dokunabileceğimiz kadar yakın hissettiğimiz yıldızları görebiliyorduk.

Grayson kendisi olmak istediğinde, ben de ailemden kaçmak istediğimde oraya giderdim.

Sadece birbirlerine ihtiyacı olan iki çocuktan ibarettik.

“Jessica!” Amelia seslenince döndüm.

“Hemen geliyorum,” derken el salladım.

Paylaştığımız an büyüsünü yitirmiş gibi görünüyordu ve daha önce cesur davranıp ona gerçeği söylemeyi diledim.

Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Grayson ve ben hep geçmiş olacaktık, yasını tuttuğum şeyin bir parçası da buydu. Her şey yıkılmadan önce büyük hayalleri olan ve gökyüzünü seven kızın yasını da tutuyordum.

“Gitmeliyim.” Sesim biraz çatallıydı.

Başını salladı. “Seni sevdi.”

“Ben de onu sevdim. Harika biri ve senin adına mutluyum, Gray. Birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum.”

Grayson uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı yakaladı ve kuşağımın arkasına sıkıştırdı. “Peki ya sen, Jess? Yaşananların sonuçlarından memnun musun?”

Hayır. Biraz bile değilim. Seni özledim ve bundan nefret ediyorum. Öleceğimi sandığım anda bile seni düşündüm.

“Her şey umduğum gibi,” diye yalan söyledim çünkü işleri ikimiz için de daha çok zorlaştırmak istemiyordum.

“Güzel. Çok ıslak kumu alıp geri dönsen iyi olur, Melia bizi izliyor ve bunun iyi bir sonuç doğurmayacağından eminim.”

Melia’ya döndüm, ondan uzaklaşırken bacaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Beni izleyip izlemediğini görmek için ona bakma isteğimle savaşıyordum ve gözlerimi ileride tutuyordum çünkü ne kadar geri dönmek istesem de dönemezdim. Bunu unutmamalıydım.

“Amelia uyudu mu?” Delia, kanepede Jack’e sarıldığı yerden Grayson’a baktı. Jack kollarını Delia’nın omuzlarına dolamış, o da başını Jack’in göğsüne yaslamıştı.

Bu ikili beni şaşırtıyordu. İkisi de birbirlerine karşı arkadaşlıktan öte bir şey hissetmiyordu ama daha fazlası olduklarına yemin edebilirdim. Jack, Delia’nın sadece yanında olmaktan hoşlandığı bir kız olduğunu ve aralarında birbirlerine rahatlatma hissi vermekten başka bir şey olmadığını söylüyordu. Yine de ona ne zaman baksam duygularını itiraf etmek istemeyen bir tarafı olduğunu görebiliyordum.

Öte yandan bu çok uzun zaman önceydi ve ben yeni Jack’i çok iyi tanı mıyordum.

Grayson önce onlara sonra da oturabileceği tek yere, benim yanıma baktı. Başını salladı. “Kelimenin tam anlamıyla kendinden geçti. Yoğun bir gündü.”

Jack güldü. “Evet, deniz havası, kumdan kaleler ve kumdan evlerden oluşan koca bir köy inşa etmek insanı yorar.”

“Oldukça iyi iş çıkardık, teşekkürler,” diye ekledim.

“Doğru. Etkileyiciydi.”

“Ben sadece onun hayalini kurduğu şeyi gerçekleştirdim.”

Delia derin bir iç çekti. “Çocukları seviyorum. Şimdiye kadar hepimizin evlenmiş ve bebeklerle uğraşıyor olacağımızı sanıyordum.”

Jack ürperdi. “Ben değil.”

Delia, Grayson’la beni işaret etti. “Lütfen, o ikisinden bile daha çok evlenmek isteyen biri varsa o da sendin,” dedi.

Tüylerim diken diken oldu. “Grayson ve ben evlenmeyi planlamıyorduk.”

“Planlamıyor muyduk?”

Ona döndüm. “Ne zaman planladık?”

“Bilmiyorum... hayat hakkında konuştuğumuz binlerce anda olabilir mi?”

“Onlar sadece hayaldi, plan değil.”

Grayson’ın gözleri karardı ve yumruklarını sıkıp bıraktı. “Doğru. Sanırım ben yanılmışım.”

Jack ayağa kalkarak Delia’yı da doğrulmaya zorladı. “Ben de sizin her şeyi tamamen aştığınızı sanıyordum. Bütün bunların geçmişte kaldığını.”

“Aştık,” dedi Grayson net bir şekilde.

“Eminim öyledir. Buradan kesinlikle öyle duruyor,” diye ekledi Delia. En iyi arkadaşıma döndüm, konuyu uzattığı için biraz alınmıştım. “Ne?”

Jack ayağa kalkıp elini ona uzattı. “Neden yürüyüşe çıkmıyoruz, Deals?”

Delia onu takip ederken bana döndü ve ağzını *özür dilerim* der gibi oynattı.

Harika. Şimdi yalnız kalmıştık. Kızı yan odada uyuyordu ve Jack’in söylediklerinden sonra ikimiz de oldukça gergin haldeydik. Yanlış gidebilecek pek çok şey vardı.

Onlar gittikten sonra Gray’e döndüm ve bu durumu düzeltmek istedim. Bugün harika bir gündü. Çok eğlenmişim ve kelimelerimin bir kez bile birbirine karıştığını hatırlamıyordum. Kazadan bu yana geçen bir buçuk ay içinde kendimi en iyi hissettiğim gün olmuştu.

“Özür dilerim. Paylaştığımız hiçbir şeyi küçümsemek istemedim.”

İç geçirdi. “Küçümsemedin. Ev yüzünden.”

Bunu her şeyden iyi anlıyordum. İyisiyle kötüsüyle, bu ev anılarımızla doluydu ve muhtemelen bana verilen *odaya* girmeme sebepim de buydu. Ana yatak odasıydı ve tam olarak hatırladığım gibiydi.

Sadece kapıyı açmak bile sanki göğsüme bir darbe almışım gibi hissettirmişti ve bu *içeriye* adım atmamı imkânsız hale getirmişti.

Bu yüzden çantalarım kapının hemen ön tarafında duruyordu. O kadar korkaktım ki üstümü koridorun sonundaki banyoda değiştirmiştim.

Korkmak istemiyordum ama ona her şeyi anlatabileceğimden emin değildim. Bu yüzden en güvenli hissettiğim yerden başlamaya karar verdim. “Biz her ne kadar bir şeyleri unutmaya ya da kendimizi zorlamaya çalışsak da sanki bazen dünya onları asla gerçekten bırakmayacakmış gibi. Ayrıldıktan sonra bazı şarkıları duyduğumda, paylaştığımız bir ana geri döndüğüm

zamanlar oldu. Ya da bir kahkaha duyduğumda, onun sen olduğuna yemin edebilirdim.”

“Ben olmasını ister miydin?”

Yutkunup başka tarafa baktım. “Bazen ben... Ben bittiğinde üzgündüm.”

Grayson elini bacağıma koyacak kadar yaklaştı. “Soruma cevap ver, Jess. Ben olmamı ister miydin?”

Dokunuşundaki iliklerime kadar hissedebildiğim sıcaklık, düşünmemi zorlaştırıyordu. Beynimde kelimelerin karıştığını hissedebiliyordum. “Sen. Biz. Atl...”

Çenemi tutup nazik bir dokunuşla yüzümü kendisine çevirdi. Mavi gözlerinin içinde dolaşan soruları görebiliyordum. Bu eşsiz rengi nerede olsa tanırdım. Gözlerim kapalı olsa bile onları mükemmel bir şekilde çizebilirdim. Ortadaki koyu mavi gittikçe açılıyordu ve kenarlarda yeşil lekelerle birleşiyordu. O kadar mükemmeldi ki...

“Biraz bekle. Nefes al,” diye beni sakinleştirdi.

Nefes aldım. Odaklanıp düşüncelerin kafamda daha somut bir şekilde oluşmasına izin verdim. Kirpiklerimi kaldırdığımda, yüzü o kadar yakındı ki göğsümün ağrıdığını hissettim. Konuşmak yerine aynı anda hareket ettik. Ya onun dudakları benimkilerdeydi ya da benimkiler onunkilerin üzerindeydi.

Geçmiş etrafımızda dönerek sayamayacağım kadar çok kez seviştiğimiz bu evin içinde bizi bir koza gibi sardı. Aldığımız her nefesin arasında hareket ettiğini hissedebiliyordum, bana olduğumuz her şeyi hatırlatıyordu; vaatleri, umutları, hayalleri... Bu öpücük öncekilerden farklıydı. Daha sert, daha acil ve talepkârdı. Dili benimkine dokunduğunda, sorularını aradığını hissedebiliyordum.

Tanrım, bu farklıydı ama bir şekilde de aynıydı.

O hâlâ Grayson'dı. *Benim* Grayson'ımdı. Kalbimi çalan ve bana tüm erkeklerin babam gibi olmayabileceğinin umudunu veren erkekti. İki çocuktan daha fazlası olduğumuz, birlikte büyüdüğümüz, birbirimizi bulduğumuz ve sonra terk ettiğim kişiydi.

Dudaklarım onunkilerden ayrıldı, nefesim kesilirken başımı çevirdim.

"Jessica..."

"Lütfen," dedim çünkü başka söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Biraz uzaklaşarak bana fazlasıyla ihtiyaç duyduğum mesafeyi verdi. Ona bakarsam kendimi tekrar kaybedeceğimi bildiğim için bakışlarımı yerde tuttum. "Seni öpemem," dedim.

"Tamam."

"Çünkü senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım. Her zaman da hoşlanacağım."

"Ve beni bu yüzden mi öpemezsin?"

Açıklamaya çalışırken ellerimi birbirine kenetleyip sıktım. "Seni öpemem çünkü daha önce olduğum kişi olamam."

Grayson hareket ederek önümdeki masaya oturdu. "Ne demek istediğini anlamıyorum, Jess ama seni öptüğüm için pişman değilim."

Başımı kaldırıp ona bakınca anında pişman oldum. "Seni öpen bendim."

Güldü. "Bundan emin misin?"

Gülümsedim. "Tamam, birbirimizi öptük."

"Bak, bu evdeyiz ve eski şeylerden bahsediyoruz sadece nostaljiydi. Söz veriyorum bir daha beni öpmene izin vermeyeceğim."

"Evet, tamam. Bu beni rahatlatmış."

Öne doğru eğildiğimde Grayson elleriyle benimkileri kavradı. “Sana verdiğim hangi sözü tutmadım?”

“Hepsini tuttun.”

“Güzel, o zaman iyi olacağız.”

Evet, çok iyi olacaktık. Onu öpmeyecektim. O da beni öpmeyecekti. Birkaç hafta içinde de bu kasabadan çıkmanın bir yolunu bulacaktım ve tıpkı daha önce yaptığım gibi hayatıma devam edecektim.

On Bir

JESSICA

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve yatağında dönüp dururken yüzümden damlayan teri hissedebiliyordum.

Kâbus görüyordum. Hayır, bundan sağ çıkamazdım.

Uyan, uyan, uyan!

Bunun nasıl biteceğini bilerek kendime bağırdım. Asla durmayacaktı ve bunu tekrar hissetmek istemiyordum. Şu anda burada, bu yatakta bunu yaşamak istemiyordum.

Önce sesler başladı, dalların uçağın gövdesine sürtünmesinin gürültüsü kulaklarımı doldurdu. Kırılan camların sesi ve bükülen metallerin çıkardığı inlemeler... Pilotlar bağırıyor ve emirler yağdırıyordu. Elliot bize zamanın geldiğini ve hazır olmamızı söylüyordu.

Jacob Arrowood, arkadaş olacağımı en beklemediğim kişi, dehşete düşmüştü ama bunu gizlemekte iyi bir iş çıkarıyordu. Tıpkı benim gibi. Tanrım, büyük ihtimalle hayatta kalamayacağımızı bilirken rol yapmak zordu. Kimse uçak kazasından sağ çıkmazdı.

Bastırmak için uğraştığım korku boğazıma kadar tırmandı ve öleceğim için çığlık atmak istememe neden oldu. Hiç söylemediğim ve asla söylemeyeceğim şeyler öylece kalacaktı, sona gelmiştik. Bizi eğitmelerinin bir nedeni vardı ama gerçekte bunun nasıl bir şey olduğunu anlatacak kadar insan hayatta kalmıyordu.

Daha fazla çarpışma sesi duyuldu. Gözlerimi Jacob'dan ayırmadan kendimi işimi yapmaya zorladım.

Boğuk bir sesle ona söyleyeceğim son kelimeleri tekrarladım. "Hazırlan, hazırlan, hazırlan."

"Jessica, Jess, uyan." Yanımdan Grayson'ın sesini geldi. Omuzlarımı sıkan ellerini hissettim. "Jess."

Gözlerimi açtığım anda gözyaşları görüşümü kapladı. Tanrım, yine olmuştu. Çok kötüydü. Orada, uyanık olmanın eşiğindeyken bile bunu durduramamıştım. Grayson'ın içeri girmesine sebep olacak kadar yüksek sesle bağırması olmalıydım.

Düşünmeden ona sarıldım ve Grayson'a tutunarak teselli aradım.

Grayson elini başıma koyarak beni göğsüne yasladı. Kalp atışlarının sabit sesine odaklandım. Onunla birlikte nefes alarak kulağımı yasladığım ritmi kendi kalp atışlarımı ölçmek için kullandım ve kalbimi yavaşlatmasına izin verdim. "Her şey yolunda, Jess. Güvendesin. Her şey yolunda."

Parmaklarım tişörtünün kumaşına sarıldı, gerçek ve sabit bir şeye tutunabilmek için tüm gücümü kullanıyordum.

Grayson yanıma yerleşerek beni daha da yakınına çekti. "İyisin." Tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu

İyiydim. Bunu biliyordum ama rüyalar mantıklı düşünme izin vermiyordu. Her nefeste biraz daha rahatlayıp kendime geldikçe, utanç ve mahcubiyet üzerime çöktü.

İşte buradaydım, bu yatakta yatmış ve Grayson'a sımsıkı tutunmuş haldeydim.

Parmaklarım gevşedi ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama o beni tutmayı bırakmadı. "Artık iyiyim," dedim.

Kollarını oturabileceğim kadar gevşetti. "Çığlık atıyordun." Sesi endişe doluydu.

"Rüya gördüm. Aslında, daha çok bir kâbus gibiydi."

"Kaza hakkında mı?"

"Evet."

Ben bacaklarımı altına alırken o da doğrularak sırtını yatak başlığına dayadı. "Konuşmak ister misin?"

Bu adam neden bu kadar tatlıydı? Neden benden nefret eden bir pislik değildi? Öyle olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Fakat haykırışımı duyup yanıma gelmişti. Yanımda kalmıştı ve şimdi bile nazik davranıyordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Gelip beni uyandırdığın için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Gelmeyeceğimi mi düşünüyordun?"

"Umarım kâbus görmüyorumdur diye düşünüyordum."

Grayson olduğu yerde kıpırdanıp boğazını temizledi. "Ne sıklıkta oluyor?"

Muhtemelen yüzümü iyi göremiyordu ama yine de beni görmesine engel olmak için diğer tarafa döndüm. "Her. Gece."

Yatakta bir hareketlilik hissettim ve sonra elini sırtıma koydu. Parmaklarını omzuma götürdü ve beni göğsüne doğru çekmeden önce hafifçe sıktı. Bu adama duyduğum ihtiyaç, sınır tanımıyordu. Onu itmeli, iyi olduğumu söylemeli, ardından da güneş doğana kadar kitap okumalıydım. Fakat bunun yerine vücuduna yaslandım ve güçlü kollarıyla beni sarmasına izin verdim.

“Ne yapabilirim?”

Başımı göğsüne gömüp misk kokan sabun kokusunu içime çektim.

“Bu yeterli.”

Bu, her şeydi.

Anneme sahiptim ama haftalar önce beni uyandırmayı bırakmıştı. İşe yaramıyordu ve o zamanlar hâlâ çok öfkeliydim. İsyan eder, yaşadıklarımın ne kadar adaletsiz olduğunu haykırırdım. Bir de Doktor Warvel vardı ama ne kadar konuşursak konuşalım, hiçbir şey kâbusların önüne geçemiyordu.

Grayson’ın kollarında ise sanki kâbuslardan korunuyordum gibi hissediyordum ki bu kesinlikle çok saçmaydı çünkü... biz, birbirimizin hiçbir şeyi değildik.

“Kalmamı ister misin?”

Ona bakabilmek için başımı arkaya yatırdım. “Kalmanı mı?”

“Seninle... bu gece. Yanında kalabilirim. Demek istediğim... sadece... uyuyabiliriz.”

Vücudumdaki bütün kasların kitlenmesiyle kendimi yukarı çektim. “Bu şey olurdu...” Bu sefer kelimelerin oluşmasına izin vermeyen beynim değil, kalbimdi.

Evet demek istiyordum. Bana sıkıca sarıldığını hissetmek ve hayallerimi kovalamasını istiyordum ama bugün onu öpmüş-tüm. Ona yakın olmak kafamı karıştırıyordu ve terapistimin Grayson ile çözülmemiş sorunlarımız olduğunu söylemesi zihnimde yankılanıp duruyordu.

Bunu yapmak inanılmaz derecede aptalca olurdu.

“Evet,” dedi Grayson. “Senin burada olman yeterince zor. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Delia ile odalarımızı değiştirmeye çalıştım.”

“Bence bizimle dalga geçmeye çalışıyorlar.”

Hafifçe güldüm. “Bundan son derece eminim.”

Grayson boğazını temizledi. “Bana ihtiyacın olursa...”

Sırıtarak, “Koridorun hemen aşağısındasın,” dedim. “Yemin ederim bunu daha önce duymuştum.”

“Hey, buraya son geldiğimizde tam bir beyefendi gibi davrandım.”

“Öyle yaptın. Bana bu odayı vermiştin ve eğer seni istersem sadece gelip kapıyı çalmam gerektiğini söylemiştin.”

Grayson başını salladı. “Her ihtimale karşı bütün gece beklemiştim.”

“Sen kapıyı açmadan önce bir kez bile kapını çalmamıştım,” diye ona takıldım.

“Ayak seslerini duymuştum.”

Cesaretimi toplamam tam iki saatimi almıştı. Önceden sevişmiş olmamızın bir önemi yoktu, gergin hissediyordum. Balonun olduğu hafta sonunu burada geçirmiştik, nasıl sevişileceğini ve kendini bir başkasına vermenin ne demek olduğunu öğrenmiştik. Sonra dünyanın -daha doğrusu ailesinin- birlikte olmamızı istemediği hayata geri dönmüştük. Haftalarca bizi ayrı tutan etkinliklere, partilere ve okul faaliyetlerine katılmıştık.

Gizlice kaçmaya çalışmıştık ama bütün gün koşuşturmadan o kadar yorgun oluyorduk ki hiçbir zaman burada buluşmayı başaramıyorduk.

Grayson ile buraya geri dönmüş olabilirdik fakat aramızda yıkılması gereken bir duvar örülüydü.

“Seni sevdim, Gray. Gerçekten sevdim.”

Saçlarımı yüzümün arkasına itip yanağımı avucunun içine aldı. “Biliyorum.”

“Senden ayrılmak kolay değildi.”

“Seni kaybetmek daha zordu,” diye itiraf etti.

Elim bileğine dolandı, onu itmem gerekirken tutuyordum. “Başka birini buldun.”

Elimi bıraktığında, üşüdüğümü hissettim. “Bulmadım. Ailemin bulmamı istediği kişiyi buldum.”

“Benimle konuşabilirsin... tabi eğer istersen.”

Boynunu hareket ettirdi, konuştuğunda ses tonu kulağa gergin geliyordu. “Yvonne onların istediği her şeydi. Zengindi, zekiydi, yetenekliydi ve inanılmaz derecede bencil bir kadındı. Gerçi bu benim pek de umurumda değildi. Sana kızgındım ve onunla birlikte olmak... Bilmiyorum, aptalcaydı. Yüksek lisansta tanıştık. Ben Park Inn’i devralmaya hazırlanıyordum, o da şarkı söylüyordu. Tek amacım babamdan daha iyi hale gelmekti. Daha çok kazanmak ve daha iyi bir eşe, aileye, işe sahip olmak istedim. Bunun dışında umursadığım bir şey yoktu. Yvonne bu kriterleri karşılıyordu çünkü o da benim gibiydi.”

“Nasıldı?”

Başını çevirip pencereden dışarı baktı. “Korkunç bir ailesi vardı ve bana onların yanıldıklarını kanıtlamak istediğini söyledi. Böylece yaklaşık iki ay çıktıktan sonra zamanın geldiğine karar verdik.”

“Evlenme zamanının mı?” diye sordum.

Grayson’ın gözleri benimkilerle buluştu, ay ışığı gözlerini neredeyse gri ve boş gösteriyordu. “Evet ama planlarımız yoktu, Jess. O kollarımdayken, yatakta uzanırken ve ben sırtında desenler çizerken sahip olacağımız hayatın hayalini kurmadık. Onunla çocuklar ve umutlarım hakkında konuşmadım. Para ve onun istediği maddi şeyler hakkında konuştuk.”

Söyledikleri karşısında şoka girmiştım çünkü bu tam olarak bizim yaptığımız şeydi. Saatlerce kendimizi gizler ve evrene nasıl bir hayat istediğimizi anlatırdık. Bir umut da olsa gerçekleşeceğine inanırdık.

Ve ben bunu daha önce reddetmiştim.

“O zaman neden onunla evlenmek istedin?”

“Çünkü sevdiğim kadınla evlenemeyeceksem, en azından benimle evlenmek isteyen bir kadınla evlenmek kulağa mantıklı geldi.”

Göğsüm ağrıyordu. “Bu...”

“Gerçek bu, Jess. Hayatımı yaşamaya hazırdım, geri dönmeyeceğini biliyordum. Sen dünyayı gezip hayatın tadını çıkarıyordun. Ben ise Willow Creek’te, benden beklenen hayatın tadını çıkarıyordum. Ve Yvonne, hamile olduğunu öğrenene kadar korkunç biri değildi.”

Sessiz kalıp nefesimi sakın tutmaya çalıştım, hikâyenin bu kısmının Grayson’ın bekâr bir baba olmasıyla biteceğini zaten biliyordum.

Grayson bir şey söylemeyince, uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Daha fazla anlatmana gerek yok.”

Eğilip başımın yanını öperken gözleri kapandı. “Hepimiz farklı türde kâbuslarla mücadele ediyoruz. Seninkiler rüyalarına girerken, benimki Paris’te yaşıyor.” Ayağa kalktı, uzun gövdesi ay ışığını engelliyordu ama bakışlarını hissedebiliyordum. “İkimizin de uyuması lazım.” Yorganı geri çekerek altına girebilmem için yukarı kaldırdı.

Sessiz emrine itaat etmemi sağlayan şey neydi emin değildim ama yine de yaptım. Ben altına girince yorganı üzerime örttü.

“Kollar içeride mi dışarıda mı?”

“İçeride.” Yorganı etrafıma dolamaya başladı, bacaklarımdan başladı ve beni bir koza gibi sarana kadar yukarı doğru ilerledi. Ortamı biraz yumuşatmayı umarak, “Hareket edemiyorum,” dedim.

Güldü. “Kızların uyurken sıkıca sarılmayı sevdiğini öğrendim ve burada uyumak kötü bir fikir olduğu için bu yapabileceğim en iyi şey.”

“Tekrar teşekkür ederim.” Kollarımı biraz olsun oynatamıyordum.

Grayson buna cevap vermedi. Sadece dudaklarını alnıma bastırdı, ben ise dudaklarımı öpmesini diliyordum. “Ciddiyim eğer bana ihtiyacın olursa hemen koridorun sonundayım.”

İşte bu yüzden kendimi burada kalmaya zorlayacaktım.

Delia ile okyanusun kenarında kol kola yürüyorduk. Evde daha fazla kalamazdım. Odasına gizlice girip onu uyandırdığımda ve benimle gelmeye zorladığımda henüz kimse uyanmamıştı.

“Kâbusun kötü müydü?”

Başımı salladım. “Sanki olanları dışarıdan izliyormuşum gibiydi.”

“Normal mi?”

“Hiç değil.”

“Peki, o zaman neden farklı olduğunu düşünüyorsun?”

“Grayson’ı öptüm,” diye itiraf ettim.

Delia olduğu yerde durunca benim de geriye sendelememe neden oldu. “Ne yaptın?”

O ve Jack gittikten sonra olan biten her şeyi anlatırken tekrar yürümesi için hareket ettim.

“En iyi arkadaşın olarak sana lanet olası bir aptal olduğunu söylemenin görevlerimden biri olduğunu düşünüyorum.”

“Pekâlâ teşekkür ederim. Bunu zaten biliyordum.”

Delia derin bir nefes aldı ve beni durdurmak için kolumu çekti. “Hayır, onu öpmen yüzünden değil, ikiniz de birbirinize karşı ne hissettiğinizi çok belli ettiğiniz için. Grayson sürekli sana

bakıyor. Sen her hareket ettiğinde sanki farkında olmadan seni takip edip hareketlerini izliyor. Çocukluğumuzda da böyleydi.”

“Hayır, değildi.”

“Tamam, sen öyle diyorsan.”

Geçmişî düşünmeye çalıştım ama hislerimizin bu kadar yoğun olduğunu hatırlamıyordum.

“İki yıl boyunca birbirimizden uzak kaldık,” diye hatırlattım. “O zamanlar böyle değildik.”

Delia başını sallarken güldü. “Kesinlikle değildiniz. Aslında daha kötüydünüz. Sen okuldaydın, o da her hafta sonu eve geliyordu. Seni hep kaybediyordum çünkü Gray ortaya çıktığı anda yok oluyordun. O eve gelmediğinde de sen onun yurt odasındaydın.”

“Evet ama dediğin gibi... senkronize değildik.”

“Siz ikiniz birlikte hareket eden mıknatıslar gibiydiniz. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten inanılmazdı. Bu yüzden ilişkinizi bitirdiğinizde, insanların çoğu şok oldu. Ama asıl soru, bunun şu an sizin için ne anlama geldiği? İkiniz de büyüdünüz, çok şey yaşadınız ve şu anda bekârsınız.”

Olgunluk kazanıp yaş aldıkça bu konularda dürüst olmanız gerektiğini anlıyordunuz. “Onunla oyun oynamayacağım.”

“Kimse sana oynamanı söylemiyor.”

“Nasıl oluyor da otuz iki yaşında, bekâr, çocuksuz ve lanet olası bir karmaşa olabiliyorum? Yirmili yaşlarımdan böyle olması gerekmez miydi?”

Delia güldü. “Ben de seninkiyle benzer ama daha acınası bir durumdayım. Otuz iki yaşındayım ve hiç gerçek bir ilişkim olmadı çünkü iki eyalet ötede yaşayan ve benim varlığımdan bile haberi olmayan bir adama âşığım. Ah, ayrıca en son dört yıl önce biriyle seviştim.”

“Acınacak haldesin.”

İkimiz de kıkırdarken beni dürttü. “Senin ne kadar oldu?”

“Ah, tekrar bâkire olduğuma eminim.”

“O kadar uzun mu?”

Başımı salladım. “Birkaç yıl önce pilotluk yapan Elliot adında bir adamla çıkıyordum. Birlikte uçuşumuz olduğunda takılıyorduk ama benimle ciddi bir ilişki yaşayamayacağını anladığında bitti. Yakın zamanda da sevgilisinin yanına taşındı ve kız olağanüstü biri.”

Tam eve varmak üzereyken Delia kolumu kavradı. “Jess, sen ve Gray... siz her zaman insanların kendileri için bulmayı umdukları şeydiniz. Birbirinizi gerçekten saf ve dürüst bir şekilde sevdiniz. Buraya dönmenin bir tür işaret olduğunu düşünüyor musun? Kendine yeniden âşık olma fırsatı verebilir misin?”

Tam verandaya baktığım anda Melia kapıyı açıp dışarı fırladı ve bize el salladı. Ben de elimi kaldırıp ona karşılık verdim. O anda olası bir geleceğin, istenmeyen görüntülerinin gözümün önüne gelmesine engel olmak mümkün değildi. Grayson, Amelia ve ben buraya tatile gelmiştik. Bir başka çocuk da okul tiyatrosundan bize doğru geliyordu veya yıllar önce bize ait kıldığımız manzarayı ona göstermek için yürüyüş yapıyorduk.

Grayson elinde bir kahve bardağı tutarak ortaya çıktı, bana sanki kafamın içindekileri görebiliyormuş gibi bakıyordu.

Fakat sonra gerçek geri geldi ve bana tüm bunların geçici olduğunu hatırlattı. Burada yaşamak istemiyordum hem de asla. Grayson ile benim hiçbir zaman yok olmayacak hayaletlerimiz vardı ve bunların erkeklere neler yapabileceğini ilk sıradan görmüştüm.

Gitmelerine neden oluyordu.

Delia’ya döndüm, bir şeyi delicesine istemenin, onu mümkün kılmaması beni hayal kırıklığına uğratiyordu. “Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sorun kendime yeniden âşık olmak için bir şans

Bize Geri Dön

vermek değil.” Grayson’ı izlerken kelimelerimden nefret ettim. “Sorun burada kalmak istememem. Kaliforniya’daki hayatıma geri dönmek istiyorum. Tekrar uçmak, seyahat etmek istiyorum. Asıl soru şu, bir *şans* için her şeyden vazgeçebilir miyim? Cevabımın ise ne olduğunu... Bilmiyorum.”

On İki

GRAYSON

Yaya, yeni arkadaşım Bayan Jessica ile tanışmak ister misin?"
Bebek bakıcısının -kendisi aynı zamanda annem olarak da bilinirdi- otelden ayrılmam gereken saatten bir saat öncesinde, Melia'yı getirme konusunda ısrarcı olmamasını isterdim. Günün en yoğun zamanıydı ve kızım çalışmanın ne demek olduğunu anlamıyordu. Ayrıca anneme Jessica'nın burada çalıştığını söylememiştim.

"Jessica mı? O kim?"

"Yeni resepsiyon yöneticisi," dedim.

Amelia onun elini tuttu. "Güzel ve akıllı biri. Ayrıca babamla bir zamanlar birbirlerine âşıkarmış."

Annemin yüzündeki tüm kan çekildi. "Jessica Walker mı?"

"Ta kendisi."

Dudakları aralandı ve derin bir nefes aldı. "Grayson, neden? Bunu neden yaptın?"

"Neyi?"

"O kızı neden işe aldın," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Bir gün, ailemi bir zamanlar oldukları gibi maddi şeylere değer vermeyen, nazık ve sevgi dolu insanlar olarak görecektim ama bugün, o gün değildi. Babam annemi elmaslar ve pahalı etiketlerle donatmaya devam ettikçe annem onun düşünce-sizliklerini görmezden geliyordu. Babam her “iş seyahatinden” sonra saçma sapan bir hediyeyle dönerdi ve annem de bunu arkadaşlarına evliliğinin ne kadar harika olduğunu kanıtlamak için kullanırdı.

Bunların hepsi saçmalıktı.

Babam kadınlarla tek gecelik ilişkiler yaşırdı. Kardeşlerim ve ben tiksintiyle onu izlerken annem içir, kraliçecymiş gibi davranırdı.

Eveline Parkerson’ın en kötü yanı, başkalarını küçük görmesi-ydi.

“Neden umurunda olduğunu anlamıyorum.”

“Annesi bir zamanlar arkadaşımıydı da ondan.”

“Evet, öyleydi ve artık değil. Neden?”

Annem boğazını temizlerken etrafına baktı. “Annesi de hâlâ burada mı çalışıyor?”

Jessica’nın annesinin artık burada çalışmadığını çok iyi biliyordu. Jessica kasabadan gittiği zamanlarda o da işten ayrılmıştı.

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum. Sen de artık burada çalışmıyorsun.”

Amelia, annemin elini çekiştirirdi. “Yaya, gidip görebilir miyiz?”

Annem tüm kusurlarına rağmen -Teksas büyüklüğünde bir kusur listesi vardı- Amelia için harika bir büyükanneydi. Ona haftada üç kez benim için bakıyordu ve bunu mecbur olduğu için değil, onu sevdiği ve tek torunu olduğu için yapıyordu.

“Bunu çok isterdim, prenses ama Yaya’nın işe gitmesi gerekiyor.”

Melia'nın gözleri kısıldı. "Sen çalışıyor musun?"

"Willow Creek'te oldukça fazla etkinliğe yardım ediyorum. Bununla beraber iki gün sonra insanların hayatlarını düzene sokmalarına yardımcı olan gençlik organizasyonuna destek olmak için bir yemek vereceğiz." Annemin gözleri benimkilerle buluştu. "Buna ihtiyacı olan insanlar tanıyoruz, değil mi?"

Jess'i kastediyordu. "İhtiyaç duyduklarında onlara yardım edebilen insanlar olduğu için Tanrıya şükürler olsun," diye cevap verdim.

Annem omuzlarını geriye atarak duruşunu dikleştirdi. "Evet, sanırım hayırsever tarafını benden almışsın."

"Çalışmanın hayırseverlikle pek bir alakası yok."

Annemin çalışmaktan pek anladığı söylenemezdi. Babamın burayı tasarlamasına yardım etmiş, etrafı dekore etmek için her şeyi satın almıştı ama işi bu kadardı. Zengin bir adamın eşi olmak annemin bu hayattaki amacıydı ve bunda gayet iyiydi.

Jessica elinde kâğıtlarla resepsiyondan çıkmak için o anı seçti. Amelia ona doğru koştu. "Jessica!"

"Amelia." Jessica, küçük kızına gülümsedikten sonra eğilip ona sarıldı. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle! Yaya bugün beni alışverişe götürdü ve büyükbabama yine uzakta olduğu için bana bu güzel elbiseyi aldı."

"Yaya kim?" Jessica biraz şaşkın görünüyordu ama sonra annemi fark edince ayağa kalktı. "Bayan Parkerson."

"Merhaba, Jessica. Çok uzun zaman oldu."

Jess yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ama gerçek olmadığını görebiliyordum.

"Evet, öyle oldu. Sizi tekrar görmek güzel."

Annem yüzünü hafifçe çevirdi. "Artık personel misin?"

"Ne?"

“Burada, ailem için çalışıyorsun.”

Onu uyararak, “Anne,” dedim.

Jessica etkilenmiş görünmüyordu. “Evet, aslında yeni başladım.”

“Annenin başarısız evliliğinden sonra burada çalışmaya başlaması ve senin de başarısız kariyerinden sonra burada olman ne kadar komik.”

“Sen. Ben... bu... kaza.”

Kelimeleri tam da olması gereken yere çarptı. Jessica’nın onun önünde üzülmesine ve kekeleymesine izin vermeyecektim. Elimi onun sırtına koyup, “Ve sen gidiyorsun,” dedim. “Bugün çok yoğun olduğunu ve etkinlik için hazırlanman gerektiğini biliyorum. Bunları yapmak için gereken çabanın, burada boşa harcamayacağın kadar önemli olduğuna eminim.”

Annem yanağımı okşadı. “Seni rahat bırakacağım ve... zamanımı boşa harcamayacağım. Baban yarın Oliver’ı ziyaretten dönecek, lütfen sen de altı gibi evde ol. Akşam yemeği yiyeceğiz. Seninle ve Stella’yla konuşması gerek.”

Bu yemekten kaçış yoktu. Babam hiçbir mazereti kabul etmezdi ve eğer katılmazsam olay çıkarmak için en kötü zamanda ortaya çıkardı. “Peki. Melia ile gelirim.”

Eğilip onu yanağından öptü. “Uslu bir kız ol.”

“Her zaman, Yaya.”

Annem dönüp biraz uzaklaştıktan sonra durdu. “Jessica, bu hafta bir ara bize uğra. Sanırım annenin almadığı maaşlar için bir çek var.” Yürüyüp gitti, bu kadından daha önce hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Jessica orada öylece kalakaldı, gözleri acı ve öfkeyle doluydu. Bunu düzeltmeye olan ihtiyacım, ondan uzak duramayacak kadar büyüktü ki son üç gündür yaptığım şey tam olarak buydu.

Amelia'ya döndüm. "Mutfığa gitmeye ne dersin? Kurabiye alıp Stella halana biraz götürebilirsin."

Yüzü aydınlandı. "Tamam, baba!"

O gittikten sonra Jessica'nın hâlâ orada durduğunu gördüm. Yüzündeki ifade, bir savaş çıkarma isteğini tetikliyordu. "Jess..."

Kafasını sallayarak transtan çıktı. "Sorun yok. Sorun yok. Biliyordum."

"Hayır, kesinlikle sorun var."

"Söylemeliydim..." Burnundan derin bir nefes aldı. "Canını sıkacak bir şeyler söylemeliydim."

Gülmek istedim, Jessica böyle bir yapıya sahip değildi. Hiçbir zaman öyle biri olmamıştı, kaba ve kötü ruhlu olmak ona göre bir şey değildi. Aslında kimsenin annem kadar korkunç biri olduğunu düşünmüyordum.

Ona yaklaştım. "Ne söyledin?"

"Saçıyla ilgili bir şeyler."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Bundan nefret ederdi."

Yüzü tekrar canlandı ve derin bir iç çekti. "Beni neden bu kadar üzdüğünü bilmiyorum."

"Çünkü o korkunç bir insan ve sana her zaman bok gibi davrandı."

"Nasıl onun oğlu olabilirsin? Sen, erkek kardeşlerin, kız kardeşin; hepiniz harika ve nazıksınız."

Duvara yaslandım, böylece ona daha yakın olabilirdim ama ona mesafe bırakacak kadar da uzaktaydım. "Büyükannem bir azizeydi ve küçükken hep yanıımızdaydı."

Altdudağını ısırdı. "Onun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum."

Onu düşünmek acı veriyordu. Büyükannem için sevgi kullanılabilecek bir şey değildi. Annemle babam soğukken, o sıcaktı

ve her zaman onların nasıl harika ebeveynler olduklarını söylerdi. “Annemle babamın evliliğin ilk zamanlarında, birbirlerine karşı gerçekten sabırlı davranabildikleri günlerde, büyükannem bizimle yaşıyordu. Annemin annesiydi ve torunlarını her şeyden çok severdi. Hepimizle tek tek vakit geçirir, bizi ailemizden geldiğini gördüğü nefretten korumaya çalışır ve bize daha iyi bir örnek sunarak onu rol model almamızı sağlardı.”

Büyükannemin sevgi ve kabullenme hakkında konuştuğu o kadar çok zaman vardı ki... Farkında olmasak bile ondan öğrendiğimiz çok şey vardı.

“Bu konuda çok iyi iş çıkarmış.”

Özlemle gülümsedim. “Evet, umarım şu anki halimizden memnundur.”

Jessica bana doğru yürüyerek ön kolumu kavradı. “Memnun olduğuna eminim.”

“Annem sana aynı şekilde davrandığı için üzgünüm.”

Jess geri çekilerek gözlerini başka tarafa çevirdi. “Benden hâlâ neden nefret ettiğini bilmiyorum. Kasabada kalmayacağım ve sen ve ben şey değiliz...”

“Hayır, değiliz.” Kendime her şeyden çok bunu hatırlatıyordum.

Biz hiçbir şey değildik. Biz sadece bir zamanlar birbirini seven, eski iki arkadaşlık. Ayrıca birkaç gün önce öpüşmüştük ve ben yatağıma gelmesi için dua ederek uyanık kalmıştım.

“Peki niye endişeleniyor? Hiçbir fikrim yok.”

Çünkü senin için deli oluyorum ve o da bunu biliyor.

“Evet, ben de neden böyle yaptığına anlam veremiyorum. Belki de Melia senin hakkında çok heyecanlı olduğu içindir.”

Jessica’nın tavrı yumuşadı. “En azından onu seviyor.”

“Ona yakın olmasına izin vermemin tek nedeni de bu. Ne kadar korkunç bir anne olsa da Amelia’ya karşı asla öyle davranmadı. Nazik ve sevgi dolu. Beraber kurabiye pişiriyorlar. Eh, hamuru hazırlayan aşçı, onlar sadece kurabiyeleri tepsiye diziyor ama asıl mesele annemin onunla birlikte olmayı deniyor olması.”

“Sanırım tek isteyebileceğin de bu.”

Diğer resepsiyon görevlisi yanımıza geldi. “Biraz uzun sürdüğü için özür dilerim, umarım başım belada değildir,” dedi Marie.

“Hiç değil,” dedi Jessica. “Tam da bu raporu gözden geçirmek için ofise geri dönüyordum. Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim, Bay Parkerson.”

Başımı sallayarak duvardan çekildim. “Elbette. Yarın görüşürüz.”

Marie bize baktıktan sonra etraftaki garipliği görmezden gelerek bilgisayarda çalışmaya başladı. Jess ofise dönerken, aramızdaki sorunun sebebinin ikimizin de daha fazlasını istememesi olup olmadığını merak ediyordum.

On Üs

JESSICA

A ynanın önünde durup kendime baktım. Bu elbisenin içinde kendimi garip ve aptal hissediyordum. Saten kumaşı elimle düzeltip kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Winnie odama girdiği sırada, “Muhteşem görünüyorsun,” dedi.

“Daha çok baloya gidiyormuş gibi görünüyorum.”

Güldü. “Bu mezuniyet balosunda giydiğin elbise.”

Kız kardeşimin, beni bu yardım yemeğine gitmeye ikna etmesine nasıl izin verdiğimi aklım almıyordu. Her şey onun organizasyonu içindi ve kavalyesi onu ekmişti. Erkinliğin düzenlenmesinin ana sebeplerinden biri kendisi olduğu için onunla gitmem için bana yalvarmıştı. Ayrıca Eveline ile yaşadığım olayı anlattıktan sonra davete onun da katılacağından bahsetmiş, geri adım atmamam konusunda ısrarcı olmuştu

“Annemin sakladığı onca elbise varken neden bunu giydim ki? Son senemde çok aptaldım.”

Kesimi çirkin olmasa da rengi iğrençti. Gençken gözlerimle uymasının harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bakınca pek de öyle olmadığını anlıyordum.

“Neden eşyalarımızı sakladığını kim bilebilir ki? Ama baksana işe yaradı ve ayrıca on yedi yaşındayken giydiğin bir elbiseye hâlâ sığıyor olman senden biraz nefret etmemi sağlıyor.”

Sırıttım. “Çok dar, muhtemelen derin bir nefes aldığım anda dikişleri patlar.”

“Güzel. Bütün gece nefesini tutman gerekse de umurumda değil. Benim de üzerimde iki çift korse var ve nefes alamıyorum. Bu bizim olayımız olabilir.”

Üzerinde zümrüt yeşili bir elbise olan kız kardeşime baktım. Göğüs dekoltesi kalp şeklindeydi ve elbisesi kıvrımlarını sararak aşağıya doğru hafifçe bollaşıyordu. Böyle bir elbisem olsaydı ben de iki çift korse giyerdim.

“Etkinlikten haberim olsaydı seninki gibi bir elbise bulabilirdim.”

Winnie omuz silkti. “Bence harika görünüyorsun.” Kardeşim yanağıma bir öpücük kondurdu. “Hadi gidelim. Gevezelik etmemiz gereken konular ve bozdurmamız gereken çekler var.”

Aşağı indiğimizde annem başını kaldırdı ve bize baktığında, yüzünde geniş bir gülümseme oluştu. “Eğer siz ikiniz de gördüğüm en güzel şeyler değilseniz...”

“Teşekkürler, anne.” Winnie’nin yüzü ışıldadı. “Gelmek istemediğine emin misin? Eminim o dolapta başka bir balo elbisesi daha vardır. Tanrı biliyor ya, Jessica yeterince baloya gitti.”

Elini geçiştirmek için salladı. “Ah, hayır. Yaşlı bir kadının keyifli zamanınızı mahvetmesini istemezsiniz. İkinizin de gidiyor olması ve bu elbiseyi saklamış olmam harika.” Gülümserken kaşları kalktı.

“Evet, istifçiliğin ilk defa işimize yaradı,” dedim.

“Buna tutumlu olmak denir, Jessica. İhtiyacımız olduğunda yapmamız gerekeni yaparız.”

Ona karşı koymak yerine gidip yanağına bir öpücük kondurdum. “Elbiseyi saklamana sevindim. Her ne kadar içinde nefes alamasam da.”

Hafifçe gülümsedi. “Güzel olmak isteyen her kadın, genellikle bunun için acı çeker.”

“Doğru,” diye onayladı Winnie. “Ya altıma işeyeceğim ya da bütün gece kendimi tutacağım çünkü bunların hiçbirisi tekrar ayarlanamaz.”

Kilolu olmakla alakası olmayan kız kardeşime gözlerimi devirdim.

“Gece yarısına kadar evde olun,” dedi annem ve dönüp ona bakmamıza neden oldu. “Ah, pardon eski alışkanlıklar.”

Kıkırdayarak Winnie’nin arabasına doğru yürüdük. Tanrıya şükür arabanın deposunu çoktan doldurmuştu. Oturup oturmamak konusunda kararsız kalarak koltuğa baktım.

Winnie de aynısını yaptı, bakışları arabanın üstünden benimkilerle buluştu. “Eğer şimdi elbiselerimiz patlarsa gitmemek için bir bahanemiz olur.”

“Eğer patlarsa ağlayabilirim.”

“Üç deyince?”

Başımı salladım.

“Bir,” diye başladı.

“İki.”

Birbirimizi izlerken son rakamı söyledi.

“Üç.”

Yavaşça, herhangi bir kaza olmadan koltuklarımıza yerleştik. Yine de nefes almak neredeyse imkânsızdı. Sorun beli değil,

göğüs kısmıydı. On yedi yaşındayken... şimdiki kadar *donanımlı* değildim.

Kasabadaki her yer en fazla on beş dakika uzaklıktaydı, bu yüzden az nefes almak sorun değildi. Winnie ile pek konuşmadık, muhtemelen bunun sebebi ikimiz de bir yerimizi yırtma korkusu olmadan hareket edemediğimizden ya da içimize çekebildiğimiz azıcık havayı da boşa harcamak istemediğimizdendi. Park Inn'in önünde arabadan inince, başımın döndüğünü hissediyordum.

"Winnie..."

Davetin burada olacağı kısmını atlamıştı. Etkinlik takviminde bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyordum. Son iki gündür izinliydim ve burada genellikle aile partileri oluyordu.

Bilmem gerekirdi.

"İlçedeki en güzel yer burası, Jess. Eveline'in partiyi nerede yapacağını düşünüyordun ki?"

"Bunu düşünemedim."

Benim tarafıma doğru geldi. "Bak, onun rezil bir kaltak olduğunu biliyorum ama çok zengin ve kurumunun da onun parasına ihtiyacı var. Artık Grayson'la birlikte değilsin, bu yüzden kaltaklık yapması için hiçbir nedeni yok. Stella'nın araya girmekten asla çekinmeyeceği konusundan bahsetmiyorum bile."

"Gray burada olacak mı?"

Omuz silkti. "Pek sanmıyorum. O böyle etkinliklere hiç gelmez. Neden sordun? Gelmesini mi istersin?"

Ona öldürücü bir bakış attım. "Üstümde, birlikte katıldığımız son etkinlikte giydiğim elbise var. Hayır, gelmesini istemiyorum."

Winnie güldü. "Eğer bu elbise ateşinizi ilk söndürdüğünüzde giydiğiniz elbise olsaydı, bunun tekrar olmasını ister miydin?"

Evet.

“Hayır.”

Kolumu tuttu. “Gergin olduğunu biliyorum ama burada olmadığına eminim. Grayson annesinden mümkün olduğu kadar uzak duruyor.”

“Çünkü o korkunç bir insan ve bana kendimi aptal gibi hissettirecek.”

“Jessica, o sana aptalmışsın gibi hissettiremez. Artık aynı insan değilsin. Dinle, bu gece eğlenceli olacak. İçeri gireceğiz, güzel yemekler yiyeceğiz, dans edeceğiz, içeceğiz. Aslında sen alkol kullanamazsın ama ben içeceğim. Sonra da onların parasıyla iyi vakit geçireceğiz. Tamam mı?”

Eskiden kıyafetlerimi çalan ve Grayson’ı eve gizlice soktuğum için beni ispiyonlayan küçük kız kardeşim, ne ara bu kadar bilge bir kadın olmuştu?

“Tamam.”

“İşte benim kızım. Ayrıca onun ne düşündüğü kimin umurunda? Bizim için önemsiz ve sefil biri.”

Winnie haklıydı. Eveline’in söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Ben artık, erkek arkadaşının annesi böyle bir şeyin olmayacağını açıkça belirttikten sonra bile kendisinden hoşlanmasını bekleyen o genç kız değildim.

“Biliyorum ama içimde hâlâ bununla hesaplaşmamış bir genç kız var.”

“Onun kıcını tekmelemekten mutluluk duyarım.” Göz kırpıp kolunu benimkine doladı.

Çocukken Winnie ile hiç yakın değildik. İlişkimiz hep benim ona bakmamla ve arkadaşı olamamamla geçmişti. Daha sonra da Willow Creek’ten ayrılmıştım. Kendimi herkesten korumak için sevdiğim insanları kendimden uzaklaştırmayı seçmiştim. Artık o kadar bencil olmayacaktım.

Kız kardeşim gelmemi istemişti. Bütün bunları, kendisini görmemi istemişti. Camın üzerinde yürümek zorunda kalsam da umurumda değildi, onun yanında duracaktım.

“Seninle gurur duyuyorum, Win.”

Kafasını kaldırdı. “Ne için?”

“Kendin olduğun için.”

Gülümserken, gözlerinde biraz yaş birikti. “Seni özledim, Jess.”

Kız kardeşime sarıldım. Kaza beni mahvetmiş ve benden çok şey almış olabilirdi ama aynı zamanda bana hediyeler de vermişti. Kız kardeşimi. Annemi. Mümkün olduğunu asla düşünmediğim insanlar tarafından affedilmeyi.

Benim de kazandığım taraflar vardı ve Winnie haklıydı. Eveline Parkerson ben izin vermediğim sürece, benden hiçbir şeyi alamazdı.

“Tamam, bu kadar yeter.” Winnie gözlerini sildi. “Makyajım akacak ve bugün mükemmel olmam gerekiyor.”

“Merak etme, mükemmel görünüyorsun.”

Kol kola girip aslanın inine doğru yürüdük. Park Inn her zaman güzeldi ama bu gece ıslık ıslıldı. Lobinin girişine asılmış kristal avizelerin üstünde, düzgünce yerleştirilmiş tonlarca mum vardı. Bu görüntü, uzun zamandır burada bir düğüne gelmemiş olsam da bana bunu hatırlattı.

Girdiğimiz oturma alanı bir bara dönüştürülmüştü ve resepsiyon personellerinden biri içki doldurmak ve siparişleri almak için çalışıyordu. Bana doğru el sallayınca, ben de aynısını yaptım.

Winnie, birkaç iş arkadaşına selam verip beni de onlarla tanıştırdı. Stres seviyemin yükseldiğini hissedebiliyordum ama sakin kalarak cevaplarımı kısa tutmaya odaklandım.

Kasabadan ayrılışımın ardından inşa edilen ana etkinlik salonuna girdik, burası binaya daha sonradan eklenmişti. Bakışlarım

eski bir dostumla kesiştiğinde yüzümde bir gülümseme belirmesine engel olamadım.

Alex beni kollarının arasına alırken, “Eğer bir illüzyonsan, şimdiye kadar gördüklerim arasından en iyisi olduğunu söyleyebilirim,” dedi.

“Her zamanki gibisin.”

Omuz silkip yanağımdan öptü. “Geri döndüğünü ve çocukluğumuzda olduğundan bile daha seksi görüldüğünü duydum.”

“Döndüm, doğru.”

Alex kolunu etrafıma dolayıp beni yanına çekti. “Ayrıca burada çalıştığını da duydum.”

“Bu da doğru,” dedim.

Başını salladı. “Eminim bu oldukça... eğlencelidir.”

“Tek kelimeyle özeti bu.”

Alex bir adım geri çekildi ve birinin geçebilmesi için beni hafifçe çekti. “Pislik babam ve yılan annem tarafından buraya geri çağırılınca kullandığım kelimeyi söylemeyeceğim.”

“Eğlenceli?” diyerek bir tahmin yürüttüm.

Bardağındaki kehribar rengi sıvıyı kafasına dikti. “Kesinlikle değil. Bu lanet yer tüylerimi ürpertiyor.”

“Yani burada kalmadığına memnun musun?”

Güldü. “Tatlım, eğer kalmak zorunda olsaydım burayı yakıp yıkardım.”

Alex’in çocukken ailesi hakkında açık bir şekilde düşmanca konuştuğunu hatırlamıyordum. Hiçbiri sevgi dolu değildi ama Josh hariç kimse ebeveynlerine düşman gibi de görünmezdi. Başka bir yere giden ilk kardeş de o olmuştu. Bu da en iyi arkadaşım ile yaşadığı olaya denk gelmişti.

“Anladığım kadarıyla Parkerson evinde işler gergin?”

Alex tanımadığım garsonlardan birine el sallayarak sek bir viski daha istedi.

“O ev her zaman gergin. Grayson ve Stella buna nasıl katlanıyor, bilmiyorum.”

Odaya bakınınca başka bir Parkerson gördüm. Tanrım, Delia’nın burada olmamasını umuyordum yoksa bu herkes için kötü olacaktı. “Bu gece hepiniz burada mısınız?”

Alex güldü. “Grayson bu gece burada mı diye sormak istiyorsun galiba?”

“Onu sormadım. Az önce Josh’ı gördüm.”

Garson geri dönüp ona bir içki daha verdiğinde Alex de bardağını masaya bırakarak etrafına göz attı. “Hepimiz kasabadayız. Oliver bu gece gidiyor, gitmeden önce onu görebilirsin. Josh ve benim de sabah ilk işimiz buradan ayrılmak olacak.”

“Delia’yı gördün mü?”

“Evet, burada.”

“Harika,” diye mırıldandım.

“Evet, Josh’ı çoktan gördü ve sonra bana bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi.” Alex ve Delia, Josh’ın gidişle yakınlıklarını kaybetmişlerdi. Alex ve Josh, birbirlerine çok benziyorlardı ve Delia’nın bunu kaldırabileceğini sanmıyordum.

“Gidip onu bulsam iyi olur.”

Başıyla onaylayıp içkisinden uzun bir yudum aldı. “Bir içki daha alıp ailemden mümkün olduğunca uzak duracağım. Seni görmek güzeldi, Jess.”

Ona bir kez daha sarıldım. “Seni görmek de benim için bir zevkti.”

Gittiğinde Grayson hakkında hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Bir önemi olduğundan değildi ama onu göreceğimi

bildiğimde, kendimi sağlıklı olduğumu düşündüğüm bir hazırlık sürecine sokuyordum.

Odada dolanıp kasabaya döndüğümünden beri görmediğim birkaç kişiyle konuştum. Tüm dikkatimi nefes almaya ve sakin kalmaya vermiştim. Yanlış bir şey söylemeden konuşmanın yolu buydu ve ne kadar kontrollü olursam o kadar iyiydi.

“Jessica, geleceğinden emin değildim,” dedi Eveline. Siyah kokteyl elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Birinin ona karşı edebileceği tüm hakaretler arasında güzelliği hakkında söyleyebileceği tek bir şey bile yoktu.

“Winnie benim kardeşim ve onun için buradayım.”

Arkamdaki birine gülümsedi. “Normalde personelin gelmesine izin vermiyoruz ama sanırım sen aileden olduğun için sorun olmaz. Yoksa katılacak kadar kıdemli değilsin.”

Olay çıkarmanın aleyhime olacağını bildiğim için dilimi ısırdım. Bu işte çalışmanın bana pek çok yardımı olmuştu. Beynim için fizik tedavi gibiydi ve kendim bırakmak istemediğim sürece işimi kaybetmeyecektim.

“Tabii ki,” dediğimde boğazını temizledi, belli ki ona farklı bir cevap vereceğimi ummuştu. Onun anlık rahatsızlığını kendi yararına kullandım. “Çok hoş görünüyorsunuz, Bayan Parker-son. Gerçekten. Otel de öyle. Dernek için çok para toplayacağınıza eminim.”

Annem her zaman bir zorbayı alt etmenin en iyi yolunun, nezaket olduğunu söylerdi. Buna şimdi şahit olacaktık.

Kirpiklerini birkaç kez kırpıştırıp şampanyasından bir yudum aldı. “Evet, iltifatın için teşekkürler. Harika bir organizasyon.”

Stella yanımıza geldi, önümdeki kadının daha genç bir versiyonuydu. Hâlâ nasıl bekâr olduğuna anlam veremiyordum. “Anne, ben de seni arıyordum.” Gülümsüyordu ama üzerimdeki

gözleri özür diler gibiydi. “Babam ofiste ve gerçekten oradan artık dışarı çıkması gerek.”

Eveline kafasını sallayıp sırtını dikleştirdi. “Onu ben hallederim.”

Stella sırtarak, “Teşekkür ederim,” dedi ve Eveline tek bir kelime söylemeden gitti. “Çok özür dilerim. Yanında olduğunu görmedim, yoksa daha hızlı gelirdim.”

Stella’yı her zaman sevmiştim. “Sorun yok. Önemli bir şey değildi.”

Kolumu tuttu ve geri çekilerek elbiseme baktı. “Lütfen bana bunun balo elbisen olmadığını söyle.”

İnledim. “Balo elbisemi hatırlıyor musun?”

Stella kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı. “Gray ile olan fotoğrafın onun odasında idi. Tabii ki hatırlıyorum.”

“Gerçekten kendi seçimim değildi.”

“Kes şunu, harika görünüyorsun. Ben daha çok içine sığmandan etkilendim.”

“Her neyse.” Bu konuda konuşmayı keseceğimizi umuyordum. “Delia’yı gördün mü?”

Stella’nın gözleri odanın diğer tarafına kaydı. “Evet, Josh’ı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor. Son gördüğümde manzaranın önündeydi.”

“Onu bulmaya gitsem iyi olur. Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Her zaman.”

Hava geldiğimiz zamandan biraz daha serindi ve biraz ısınabilmek için ellerimle kollarımı ovuşturdum. Palto getirmekle aptallık etmişim.

Bir şekilde bileğimi kırmadan gözlem yerine ulaşmayı becerdim ama Delia burada değildi.

Yine de gitmek için dönemedim. Büyük ve ışıldayan aya bakmaya kendimi kaptırmışım. İnanılmazdı ve gözümü alamıyordum.

“İşte buradasın!” Delia’nın sesi, gecenin sessizliğini bozdu.

“Selam. Ben de seni arıyordum.”

Başını geriye atarak bir kadeh şarabı tek dikişte bitirdi. Ah, Tanrım. İşte korktuğum şey tam da buydu. “Sen beni neden umursuyorsun ki? O umursamıyor.”

“Josh’ı mı gördün?”

Gülerek bardağı uçurumun kenarına fırlattı. “Elbette gördüm. Piç kurusu aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davrandı.”

“Bana hiç bahsetmediğin başka şeyler de mi oldu?” diye sordum. Sanki bir şeyleri kaçıyormuşum gibi hissediyordum. Çünkü neredeyse yirmi yıl önce paylaşılan bir öpücük aralarında bir ilişki olduğu anlamına gelmezdi.

Güldü. “Seks yapıp yapmadığımızı mı kastediyorsun? Hayır. Yakınlaştık ama son iki yıldır beni kendinden uzaklaştırmaktan başka hiçbir şey yapmadı.”

Ah, bu kötüydü. “Delia, siz...”

Gözleri yaşlarla doldu. “Hayatım boyunca ona âşıktım ve onun tek yaptığı, beni aptal küçük bir kızmışım gibi görmek oldu. Hâlâ küçük bir kıza mı benziyorum?”

“Hayır,” dedim dikkatle. “Ama kenara biraz fazla yaklaşıyorsun.”

Gözleri yana kaydı ve bana doğru bir adım attı. Bu iyiye işaretti. “Tek derdi işi ve... umurunda değil. Onu sevdiğimi görmüyor. Onu seviyorum, Jess. Senin Grayson’ı sevdiğin gibi değil belki ama onun için ölebileceğimi biliyorum.”

“Evet ama bunu yapmamayı tercih ederim.” Rüzgâr etrafımda eserek saçlarımın yüzüme doğru savrulmasına ve tenimde bir ürpertinin gezinmesine neden oldu. “Hadi, içeri girelim ve sana biraz su alalım.”

Delia, “Hayır,” diyerek bana karşı çıktı. “Başımı tekrar okşayabilsin diye oraya geri dönmeyeceğim.”

“Başını mı okşadı?”

Kafasını salladı. “Sanki Amelia ile yaşıtılmışım gibi.” Sonlara doğru sesi titredi ve kollarıma yığıldı.

Acı çekmesinden nefret ederek arkadaşşıma sarıldım. “Onu seviyorsun tamam ama neden?”

Burnunu çekip tekrar davet salonuna baktı. “Çünkü o benim istediğim her şey. Çünkü bana kendimi güzel ve özel hissettirdi. Öpüştüğümüz gece benimle saatlerce konuştu. Sanki dünya tekrar iyi bir yere dönuştü ve o zamandan beri de hiçbir şey eskisi gibi olmadı.”

Onu kendimle birlikte çekiştirerek binanın sıcaklığına geri götürdüm. “Eğer seni şu an olduğun halinle göremiyorsa seni hak etmiyor demektir.”

“Onu kalbime anlat.”

Delia’yı kendime çekip kollarımı etrafına doladım, ikimizin de dişleri soğuktan birbirine çarpıyordu. “Kalplerimizin mantığımızı dinlemediğini herkesten iyi biliyorum.”

“Peki senin kalbin ne için çırpınıyor?” diye sordu.

Grayson. Her zaman, Grayson için çarpıyordu.

“Sahip olamayacağım bir şey için.”

On Dört

JESSICA

Mesaj sesi gelince sııttım.

Jacob: En sevdiğim baş belası nasılmış bakalım?

Jessica: İyi! Bir haftadır başım ağrımıyor!

Jacob: Bu harika. Peki ya kâbuslar?

Evet, o kısımda değışiklik yoktu.

Jessica: Aynı.

Telefonum çaldığında ekranı Jacob'ın yüzü doldurdu.

“Selam.”

“Selam. Kâbuslar hâlâ kötü mü?” diye sordu.

Jacob, Elliot ve Jose ne ile uğraştığımı gerçekten anlayabilecek kişilerdi. Kazayı birlikte yaşamıştık ve diğet taraftan birlikte çıkmak zorunda kalmıştık. Kafamı çarptıktan sonra olanları pek hatırlamıyordum ama o üç adam olmasaydı ölmüş olacağımı biliyordum. Bu yüzden onlara borçluydum ve ne yaşadığım konusunda onlara karşı her zaman dürüsttüm.

“Evet ama doktorum bunun normal olduğunu düşünüyor. Ayrıca en azından daha kötüye gitmiyorlar.”

“O halde hâlâ kötüler.”

“Evet, öyleler.”

“Willow Creek’te yeni neler var?” diye sordu.

Onu iş, plaj gezisi ve Grayson’ın katılmadığı dernek yemeği hakkında bilgilendirdim. Jacob beni dinlerken arada birkaç soru da sordu. Çoğunlukla Delia’yı oradan nasıl sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldığımı ve Alex’in bizi eve bırakması hakkında konuştuk.

Saatlerce kollarımda ağlamak ve çok içtiği için hastalanmak arasında gidip gelmişti. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Çok üzgündü ve bunu daha iyi hale getirmeyi dileyip durmuştum.

“Sugarloaf’ta neler var?”

“Burada kalmaya karar verdik.”

“Kalacağını biliyordum.”

Güldü. “Evi yenileyerek Brenna’ya sürpriz yapacağım. Melanie’nin kendi banyosuna ihtiyacı var ve Brenna’nın da daha büyük bir yatak odası istediğini biliyorum.”

“Bu çok tatlı.”

“Sevdiğimiz insanlar için yaptığımız şeyler, değil mi?”

“Ve çektiğimiz acılar...”

Jacob hiçbir şey söylemeden bir dakika boyunca sustu. “Acı mı çekiyorsun?”

Koltuğumda kıpırdandım. “Hayır. İyiyim. Her şey olması gerektiği gibi. Çalışmaya başladığım için işler yoluna giriyor ve kekelemem de çok azaldı. Partiyi bile tek bir yanlış kelime söylemeden atlattım.”

Bununla gerçekten gurur duyuyordum. Odaklanmam üzerine çok çalışıyordum ve bunun gerçekten işe yaradığını düşünüyordum. Doktorlar bu durumun sadece iyileşmesi gereken değil aynı zamanda tekrar nasıl çalışacağı konusunda eğitilmesi gereken bir kas olduğunu söylemişti. Nöroloğum ve Doktor Warvel'ın yardımıyla her iki tarafı da tedavi ediyordum.

“İşe yaramasına gerçekten çok sevindim.” Sesindeki mutluluğu duyabiliyordum. “Dinle, sana bir şey sormak istiyorum.”

“Bana her şeyi sorabilirsin.”

İç geçirdi. “Tamam, yaklaşık iki ay sonra galam olacak, hepinizin orada olmasını istiyorum. Ailem de gelecek ve Brenna için büyük bir şey planlıyorum.”

Ne planladığını bilerek sıırıttım. “Evlenme teklifi mi edeceksin?”

“Evet.”

“Güzel! İlk edişin koca bir fiyaskoydu.”

“Şüphesiz,” diye kabul etti.

Jacob, kazadan sonraki gece saçma bir şekilde ona evlenme teklif etmişti. Brenna da bir terapist olarak ondan beklemesini istemişti. Hemen kabul etmediği için onunla inanılmaz gurur duymuştum. Gerçi Jacob Arrowood'u reddeden biri, biraz deli olmalıydı çünkü o, Hollywood'un en sevilen aktörüydü.

“Gösterişli bir şey olacak, değil mi?”

“Evet, ona unutamayacağı bir gece yaşatmak istiyorum.”

“Brenna şanslı bir kadın.”

“Nöroloğa tekrar ne zaman gideceksin?”

“Senin sorumluluğunda olmadığımı biliyorsun, değil mi?”

Güldü. “Evet ama senin için endişeleniyorum.”

“Bunun için minnettarım. Yine de endişelenmene gerek yok. Ben yetişkin bir kadını ve kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Ayrıca çok inatçısın ve yardımı da kabul etmek istemiyorsun.”

Bunu inkâr edemezdin. “Evet, bir hafta önce gittim ve hiçbir değişiklik yok. Hâlâ, özellikle de çevresel görüşümle ilgili, kalıcı sorunlarım var. Henüz araba kullanamıyorum ve yakın zamanda spor yapmam da yasak. Yine de doktor umutlu, iyileşme kaydediyorum, yani bu da iyiye işaret.”

“Güzel.”

“Bana neden hâlâ bir fatura almadığımı açıklayabilir misin?” Bütün bunları onun hallettiğini bildiğim için soruyordum. Doktorun ofisi tüm masrafların önceden halledildiğini söylemek dışında, benimle bu konuda konuşmamıştı bile.

Bu işin arkasında başka kimse olamazdı.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Şimdi de birbirimize yalan mı söylüyoruz?”

“Hayır, sadece rol yapıyorum ki bunu yapmak da benim işim.”

Saate bakıp iç çektim. “Seninle daha fazla konuşmayı isterdim ama işe gitmek için hazırlanmalıyım. Ayrıca Winnie’yi arayıp içtiği o kadar şampanyadan sonra gerçekten beni almaya gelecek mi, teyit etmem gerekiyor.”

“Pekâlâ. Sana galayla ilgili tüm detayları göndereceğim.”

“Jacob?” Sesimde bir tereddüt vardı ama bu söylemem gereken bir şeydi.

“Evet?”

“Teşekkür ederim. Her şey için. O gün hayatımı kurtardın ve şimdiye kadar beni iflas ettirecek olan tıbbi masrafların hepsini senin karşıladığını biliyorum. Harika bir arkadaşsın ve bilmeni isterim ki dünyada neredeyse birlikte ölmeyi tercih edeceğim başka kimse yok.”

İçten bir kahkaha attı. “Kesinlikle ben de. Benim seni kurtardığım kadar sen de beni kurtardın.”

“Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum ama yine de minnettarım.”

“Dinle, cehenneme gidip geldin ve hâlâ Elliot, Jose ve benim yaşamadığım şekilde bununla başa çıkmaya çalıştığının farkındayım. Ama bize bir şans verildi, Jess. İşleri yoluna koymak ve istediğimiz şeyleri yapabilmemiz için bir şansımız daha var.”

Yatağa uzandığımda, kendimi biraz sersemlemiş ve kaybolmuş hissediyordum. “Karmaşık bir durum.”

“Brenna sana hayatın karmaşık olduğunu söylediler.”

“Brenna bilge bir kadın.”

Jacob kıkırdarak, “Bunu ona söylemeyelim,” dedi.

“Bilmiyorum, Jacob. Sanki burada olmak geçmişte olmak gibi ama bu doğru değil. Buradaki her şey, gittiğim zamankiyle aynı hissettiriyor.”

Ne demek istediğimi anlayabilecek biri varsa o da Jacob’dı. Geldiği kasabayı terk etmiş ve bir daha dönmemeye yemin etmişti. Fakat daha sonra babasının vasiyeti yüzünden dönmek zorunda kalmıştı.

“İnan bana anlıyorum ama eve geri dönmek ölüm cezası anlamına gelmiyor. Kardeşlerim ve ben bunun kanıtıyız. Eğer babam bizi zorlamasaydı şimdi hepimiz oldukça hüzünlü ve yalnız bir hayat yaşıyor olurduk. Şimdi Arrowood kardeşlere bak. Hepimiz çok farklı yerlerdeyiz.”

“Peki ama orası senin seçeceğin yer olur muydu?” diye sordum.

“Hayır çünkü böyle bir yerin varlığından haberim yoktu.”

Dalları ve fazla büyümüş çalıları kenara iterek ormanın derinliklerine doğru yürüdüm. Buraya nasıl geldiğini hatırlamam çığrincaydı. Çok uzun zaman olmuştu ama bir şekilde yol

zihnime kazınmıştı. Yukarıdaki uçurumdan düşmüş gibi görünen bir kayadan uzaklaşarak, biraz sağa doğru yürüdüm.

Bugün zor bir gündü. Midemi bulandıran bir migren atağı geçirmiştim ve bu yüzden işten izin almak zorunda kalmıştım. Sonra Winnie arayıp işi için şehir dışına çıkması gerektiğini söylemişti. Bu da Delia ya da annem beni almadığı sürece hiçbir yere gidemeyeceğim anlamına geliyordu.

Bütün sabah ve öğleden sonra uyumuştum, şimdi neredeyse güneş batmıştı ve tamamen uyanık haldeydim.

Bu yüzden yürüyüşe çıkmıştım.

Buranın manzarası favorimdi. Burada bulunmaktan hoşlanmamın tek sebebi Grayson'la burada anılarımız olması değil, aynı zamanda güvenli hissettirmesiydi. İnsanların geri kalanı tarafından dokunulmayan, dünyanın sadece bana ait olan bir parçasıydı.

Yüzümde bir sırtıyla yan tarafa tırmandım. Bu sapaktan döndüğümde, kimsenin göremeyeceği ve yalnızca iki kişinin sığabileceği küçük, açık bir alana varacaktım.

Bir adım daha attım, iki dönüşün ardından açıklığa varacaktım. Kalbimin bir parçası onun burada olmasını, her zamanki gibi beni beklemesini istiyordu. Görünüşe göre aptalın tekiydim.

Yerimi gördüğümde bir yanım Grayson burada olmadığı için bir yanım da buranın tam da hatırladığım gibi olmasından dolayı ağlıyordu.

Zemin yumuşak yosunlarla kaplıydı, iki tarafı da çevreleyen dağ bir koza hissi yaratıyordu ve manzara... manzara nefes kesiciydi.

Bir zamanlar bunun hayalini ne kadar kurmuş olsam da gerçeğinin yanına bile yaklaşmamıştım.

Sağ tarafta bir kasaba vardı ve sadece birkaç ışık seçilebiliyordu. Sol tarafta ise ağaçlar ve dağ tepelerinden başka bir şey yoktu.

Doğanın sesini duyabiliyordum; bir baykuş ötüyordu, ağaçlar esintiyle hışırdıyordu ve kurbağaların sesi geliyordu. Battaniyemi çıkarıp yere serdikten sonra uzandım ve sadece nefes aldım.

Dakikalar geçtikçe buranın huzuru benim de içime işlemeye başladı. Uzun zamandır ilk defa gökyüzü benim arkadaşımdaydı ve kendimi güvende hissediyordum.

Ta ki dalların çıtırtısını duyana kadar.

Kalbim hızla çarpamaya başladığında oturur pozisyona geçtim ve bu hızlı hareket yüzünden başım zonkladı.

Sakin ol, Jessica. Burada kimse seni göremez. Güvendesin.

Sözleri defalarca tekrar ettim.

Ses kesildiğinde, derin bir nefes alıp, “Muhtemelen bir geyikti,” diye soludum sessizce.

Ancak tekrar uzanamadan önce gözüme bir şey çarptı ve yalnız olmadığımı anladım.

Güvende değildim.

Burada başka biri daha vardı.

On Beş

GRAYSON

Jessica önümde battaniyenin üzerinde otururken onu zihnimde canlandırmışım gibi hissediyordum. Ancak bana gülümsemek yerine kollarını bacaklarına dolamıştı ve gözlerinde korku vardı.

“Buradasın,” dedim ve omuzlarının düşüşünü izledim.

“Grayson. Tanrım. Ödümü kopardın.”

Burada olmaması gerekiyordu. Evde dinlenmeliydi. Baş ağrısı yüzünden işten izin almıştı, bu yüzden endişelenmişim. Motelden ayrıldıktan sonra arabayı onun evine doğru sürmüştüm ama oraya varmadan geri dönmüştüm çünkü Jessica artık bana ait değildi.

Stella gelmiş ve akşam yemeğindeki bir yanlış anlaşılma yüzünden annemle bozulan arasını düzelttiğim için teşekkür olarak Melia’yı bu gecelik almayı teklif etmişti.

Ben de kendimi endişeli ve evde sıkılmış halde bulmuştum.

Sonra, bütün akşam tek başıma oturmak yerine buraya gelmeye karar vermiştim. Jessica'ya yakın olmaya ihtiyacım vardı ama onun yanında olmamam gerekiyordu. Pek işe yaramamıştı.

“Ben mi? Burada ne yapıyorsun?”

Dizlerinin üzerinde durup sırt çantasını yanına çekti.

“Baş ağrım geçti ve bilmiyorum... annemin evinden çıkmam gerekiyordu... ihtiyacım vardı.”

Boşluğun içine doğru ilerledim. “Benim de evimden çıkmam gerekiyordu.”

“Melia nerede?”

“Stella'nın yanında.”

Başını salladı. “Yani, bekâr baba bu gece izinli ve ne yapacağını bilmiyor mu?”

Daha çok bir zamanlar sevdiği kızı öpmemeye çalışan bir adam olarak aklını kaçıırıyordu. “Onun gibi bir şey.” Oturduğu yere doğru yürüdüm. “Benim için de yer var mı?”

Jessica biraz kaydı. “Her zaman.” Onun yanındaki yere oturup ben de kendi battaniyemi çıkardım. Sıcaklık biraz daha düşerse onu kullanabilirdik. “Görünüşe göre ikimiz de tanıdığımız bu sığınağa çekilmişiz.”

“Ben hep buradaydım.”

“Ben geldiğimde burada değildin ve bir süredir de gelmemişsin gibi duruyor.”

Beni yakalamıştı. “Biraz oldu.”

Jess sanki bunu zaten biliyormuş gibi sırıttı. “Ne kadar oldu?”

“En son Melia doğmadan önce gelmiştim.”

Daha doğrusu buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyordum. Aynı yazlık gibi burası da ikimize ait bir yerdi. Burası *birlikte* kaybolduğumuz ve *birlikte* bulduğumuz yerdi.

“Sana farklı mı hissettiriyor?” diye sordu.

“Sanırım farklı olmayan bir şey yok.”

Ufka doğru baktı. “Evet ama burada olmak öyle hissettirmiyor, değil mi? Buraya geldiğimde, içimi bir aitlik duygusu kaplamış gibi hissettim. Bu yer hep burada, bizi bekliyor gibiydi. Her şey eskisi gibi hissettirdi. Demek istediğim yanından geçtiğim ve yıllar önce burada olmayan ev dışında.”

Dirseklerimin üzerine yaslandım. Yıldızların kendilerini göstermeye başladığı ay ışığının altında Jessica’ya baktım. Bazen sanki her şey onu bekliyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden umurumda değilmiş gibi davranmam gerekiyordu.

Neden hayatımdaki her şey, ilerlemek ve geriye bakmamakla alakalıydı?

Jessica benim geçmişimdi ama onun her zaman geleceğim olacağını düşünmüştüm.

İki çocuğun nasıl olup da birbirlerine bu kadar âşık olduklarını ve aradan geçen bunca zamana rağmen hâlâ neden bu kadar güçlü hissettiklerini asla anlayamayacaktım. Her şey, Jessica’nın dönmesiyle birlikte geri gelmişti.

“Evet, ev birkaç yıllık.”

“Umarım sahipleri burayı bulmamıştır.”

Sırıttım. “Çalıların uzunluğuna bakılırsa sanırım bulamamışlar.”

Evet, buraya hiç kimse gelmiş gibi görünmüyordu.

“Umarım burada olmamıza aldırmazlar.”

Omuz silktim. “Bunun için endişelenmiyorum.”

Jess hareket ederken bana çarptı. “Beladan kurtulmanın hep bir yolunu bulurdun.”

“Ben sevilen biriyim.”

“Evet, öylesin.” Jess’in gülümsemesi sıcaktı ve onu o kadar çok öpmek istiyordum ki canım acıyordu.

Çantasına baktım. “İçinde başka neler var?”

Çantayı açıp içinden su şişesi, yastık, bir torba atıştırmalık ve telefonunu çıkardı ki bu oldukça komikti çünkü burada telefon çekmiyordu.

“Burada uyumayı mı planlıyordun?”

“Hayır,” dedi yavaşça. “Sadece burayı bulabileceğimden emin değildim ve kaybolma ya da yaralanma ihtimalime karşı her zaman hazırlıklı olmamı bana söyleyenin sen olduğuna yemin edebilirim.”

“Evet, söylemiştim.”

Benim duruşumu taklit ederek dirseklerinin üzerine yaslanınca atıştırmalık çantasını aldım.

Gülerek, “Hey! Kendi atıştırmalıklarını getir,” dedi.

“Seninkileri daha çok seviyorum.”

Kraker paketini açıp ağzıma bir tane attım. Gözlerini devirerek başını yastığa koydu. Onu hâlâ karşı konulmaz bulmamdan nefret ediyordum.

Manzaraya baktım ve Jessica’nın ne kadar güzel olduğuna değil, yıldızlara odaklanmaya çalıştım. Uzun kahverengi saçlarını hiç mantığı olmayan o dağınık topuzlar şeklinde bağlanmıştı, üzerinde bir tayt ve dövmesini gösteren omzu açık bir kazak vardı. Onun hakkındaki düşüncelerimin karmaşıklığından kaçınmaya çalışarak, “Ne anlama geliyor?” diye sordum.

Başını bana çevirdiğinde gözlerinden kafasının karıştığı belli oluyordu. “Ne?”

“Dövmen.”

“Ah.” Sırıttı. “Latince ‘güç ölçülemez’ demek.”

“Çok doğru.”

“Bazen kendime, sınırlı bir güçle doğmadığımızı hatırlatmak zorunda kalıyorum çünkü ihtiyacımız olduğunda her zaman

daha fazlasına sahibiz. Onu kontrol etmemiz, kullanmamız ve tükendiğinde yeniden doldurmamız gerek.”

Onu yavaşça dürterek, “Şu haline bak,” dedim. “Bir filozof gibisin.”

Başını iki yana salladı. “Alakası bile yok. Sadece hayattaki bazı şeyler hakkında düşüncelerim var.”

“O zaman bu an hakkında ne düşünüyorsun? İkimiz, yıllardır el değmemiş bir yerde birbirimizi bulduk.”

Bir süre bana baktıktan sonra yüzünü çevirip elini boynuna götürdü. “Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

Tepkisini ölçebilmek için ona doğru döndüm. “Bence bu, burada olmamız gerektiği anlamına geliyor.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sen neden buraya geldin? Dürüst ol.”

Nefes alış veriş biraz hızlandı, gözleri benimkileri araştırıyordu. “Yeniden yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı.”

“Ve bunu hissettiğin yer burası mı?”

Jessica başını salladı.

“Hayır mı?” diye sordum, neden buraya geldiği konusunda kafam karışmıştı.

“Bunu seninle hissettim.”

Kararsız düşünceler zihnimin içinde çarpışırken, göğsümdeki çarpıntı daha da arttı. Onu istiyordum. Onu hep istemiştim. Ona ihtiyacım vardı ama yine de Jessica’ya asla sahip olamayacağımı biliyordum. Jessica yakalanamazdı ve bu benim daha önceki en büyük hatamdı. Kafese kapatılamazdı, onu kontrol altına almaya çalışan her erkek başarısız olurdu.

Bu sefer farklıydı. Onu yakalayamayacağımı biliyordum ama belki bir süreliğine elimde tutmayı başarabilirdim.

Birbirimizi izlerken, ikimiz de diğerrinin hamle yapmasını bekliyorduk. Bu sefer harekete geçen ben olacaktım.

Elimi yavaşça uzatıp başparmağımla yanağını okşadım. Ona beni itebilmesi için fırsat veren bir hızda hareket ediyordum.

“Seninle kendimi güvende hissettim,” derken dudaklarına yaklaştım. “Bunu yapmamalıyım ama bırakamadığım tek şey sensin.”

Vücudunun titremesiyle elini hızla atan kalbimin üzerine koydu. “Ne yapıyoruz?”

“Ne istersek onu. Beni istiyor musun?”

Kalın bir siyah çizgiyle çevrelenmiş, kehribar rengi gözleri dudaklarıma kaydı. “Sana, seni öpemeyeceğimi söylemiştim.”

Biraz daha yaklaştım, ağızlarımız birbirinden sadece bir fısıltı kadar uzaktı. “O halde ben seni öpmek zorundayım.”

Cevap vermesini beklemeden onu öptüm. Dudaklarım sanki onunkiler için yaratılmış gibi hareket ediyordu. Başını eğdiğinde, bundan faydalanarak öpücüğünü derinleştirdim. Jessica bana doğru yaklaşp kollarını bana sardığında, onu yere yatırdım.

Ağızından kaçan inleme iliklerime kadar işledi, o sesi tekrar tekrar duymak istiyordum. Dudakları aralanınca dillerimiz birbirinin üzerinde kaydı. Benim işim bitmişti. Başını sabit tutarak öpücüğünü kontrol ettim, bana vereceğı her şeyi almak istiyordum.

Üstüne uzanırken sırtımı tutarak yumuşak sesler çıkardı. “Jess.” Sessizliğin içine doğru adını söyledim.

“Öp beni, Gray. Lütfen durma.”

İsteddiğini yaptım, ağızım onunkiyle kaynaşmış haldeyken elim yan tarafında gezindi. Hatırladığım her şeydi ama daha iyisiydi. Bu kızı binlerce kez öpmüştüm. Onun aşkını, tutkusunu ve bedenini defalarca hissetmiştim ama bu bambaşka bir şeydi. Yeniydi.

Biz yeniydik.

Bu eski Grayson ve Jessica değildi, artık farklı kişilerdik.

Onu asla öpmemeliydim. Durmam gerektiğinin farkında olmama rağmen bunun gerçekleşme ihtimali yoktu.

Elim tekrar vücuduna doğru ilerledi ve başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirerek göğsünü avuçladım.

Sırtımı kavrayarak beni daha yakına çekmeye çalıştı.

“Bana durmamı söyle,” dedim ağzına karşı.

Gözleri benimkileri buldu, tutku ve arzuyla parlıyorlardı. “Durmanı istemiyorum.”

“Jess...”

“Grayson, sensin. Buraya gelme sebebim sensin.”

“Tanrım.” Onu sahip olduğum her şeyle daha sert öptüm. Benim de buraya gelme sebebim oydu.

Jessica’yı burada bulacağımı umuyordum ve onu gördüğümde sanki ne olmamız gerektiğine dair tüm sorular ortadan kalkmıştı.

Bu asla yürümeyebilirdi ama ona karşı koyamıyordum.

Tişörtünün sıyrıldığı yerde, tenine dokunarak elimi kumaşın altında gezdirdim. Sutyenin altından girerek memesini avuçladım ve elimi mükemmel bir şekilde doldurmasına izin verdim.

Meme ucunu çekiştirdiğimde inledi ve başı yana düştü. “Tanrım, evet.”

Boynunun alt kısmını öptüm, dilimle o noktayı yalamadan önce boynunun omzuyla birleştiği yerdeki deriyi ısırdım.

Kalçaları hafifçe kalktı ve ben de onu görebilmek için hareket ettim. “O kadar güzelsin ki... Burada, sana âşık olduğum yerde yatarken. Dudakların, öpücüğümle şişmiş haldeyken...”

“Ve sana bak...” Gözleri yüzümde gezindi. “Saçların dağılmış. Gözlerini benden alamıyorsun ve sen... sen beni buldun.”

“Yıllardır seni arıyordum.”

Jess hafifçe kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

Kahretsin. Bir şey söylememeliydim. “Hiç.”

Jessica doğruldu. “Bu hiçbir şey demek değıl, Gray.”

“Demek istediğim, sen asla unutamadığım o kızsın. Denedim, lanet olsun, denedim. Sen her yerdesin ve ben unutamıyorum, Jess. Seni ve bizi istemiyormuş gibi davranmam ve...”

Eli dudaklarıma doğru hareket etti. “Ben de denedim. Sonra dünyam kelimenin tam anlamıyla başıma yıkıldı. O uçak düşerken ne düşündüm biliyor musun?”

Bekledim, içimdeki mazoşist düşündüğünün ben olduğumu söylemesini istiyordu. Gerçekçi yanımda ise o tarafımı kontrol altında tutuyordu.

“Hayatını. Aileni.”

“Gitmesine izin verdiğim adamı,” diye karşılık verdi. “Seni ve seni nasıl özlediğimi düşündüm.”

“Başından yaralanmıştın.”

Hafifçe gülümsedi. “Ya da belki sonunda aklım başıma gelmişti. Burada olmamın nedeni sensin. Evet, iyileşmem gerekiyordu ama bu şekilde yaşamaya devam edemezdim. Hissettiklerimin gerçek olup olmadığını anlamak için... seni görmem gerekiyordu.”

“Ve şimdi buradasın. Bundan sonra ne olacak? Eğer denersek burada kalacak mısın?” Cevabını zaten biliyor olmama rağmen kelimeler ağzımdan dökülmüştü.

Yüzündeki kederli ifade her şeyi anlatıyordu. “Ben... Ben... biz...” Gözleri yaşlarla doldu.

“Yapma, Jess. Üzülme.” Yanağından bir damla yaş süzülünce onu sildim. “Seni sevmek hiçbir zaman sorun değildi ama seni yanımda tutabilmek her zaman çöküşümüze sebep olan şeydi. Ben buradan ayrılamam ve sen de burada kalmazsın.”

Derin bir nefes alıp konuştu. “Öyle değil.”

“Aslında öyle. İstesem de istemesem de burada sıkışıp kaldım. Amelia’yı, oteli ve başımın belası olsalar da ailemi düşünmem gerek.”

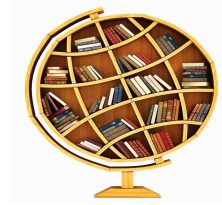
“Peki ya eğer denersek?”

“Ve sonra da kalbi kırık küçük bir kız ve kendi acımla baş başa kalayım, öyle mi?”

Altıdudağını ısırdı. “Bana ne isteyeceğimi söyleyemezsin, Grayson. Seni terk ettim ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Eğer denersek ve seni seviyorum... ve hepsi...”

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım, söyleyeceği şeyi duymayı reddediyordum. Usulca, “Eğer başarısız olursak,” dedim. “Başka bir kadının çekip gidişini izlemesine izin vererek kızıma acı çektirmeyeceğim.”

Amelia’yı ve kendimi korumak zorundaydım çünkü tıpkı Yvonne gibi Jessica da buraya ait değildi.

On Altı

JESSICA

Doktor Warvel bacak bacak üstüne atıp lanet defterine bir şeyler yazdı. “Yani tekrar başlamamaya karar verdiniz. Grayson bunu nasıl karşıladı?”

“Kötü.”

Bugün tek kelimelik cevaplar günüydü ve umurumda bile değildi.

“Görünüşe göre bugün tedirginsin,” diye takıldı.

“Evet.”

“Bana nedenini söylemek ister misin?”

Gözlerimi kaçırdım. “Hayır.”

“Tamam.” Sandalyesinde arkasına yaslandı, tekrar konuştuğunda sesi düzdü. “Bence kendini savunmasız bırakıp sonunda incindiğin için üzgünsün.”

Sinirlenmişim. Bunların hepsini söylediğim birkaç kelime-den çıkarmıştı. Vay canına, tam bir dâhiydi. Kollarımı göğsümde birleştirdim, sözlerinin içeri girmesini engellemek için kendi etrafıma bir kale inşa etmek istiyordum.

İncindiğim için üzgün değildim. Üzgündüm çünkü aptalın tekiydim. Kendime yalan söylemişim ve her şeye sahip olabileceğimi düşünmüştüm.

Tamamen saçmalıktı. Kimse her şeye sahip olamazdı.

Bunu ona söylememek için dişlerimi sıktım. Burada olmak istemiyordum ama annem benim için izin almıştı, bu yüzden kaçamazdım. Buradaydım ama Grayson Parkerson ve ona karşı olan aptal duygularım hakkında konuşmaktan bıkmıştım.

“Konuşmasak olmaz mı?” dedim rahatsız bir ses tonuyla.

“Olabilir ama o zaman bu seans seni tam olarak başladığın yerde bırakır.”

“Bunu anlatırken kendimi daha iyi hissetmeyeceğim.”

“Belki hissetmezsin,” diye kabul etti. “Ya da belki dünyaya kızgın olmana neden olan asıl sebebi bulursun.”

Jacob’ın bir psikiyatristle nasıl yaşayabildiğini bilmiyordum. Birisi beni sürekli dürtmeye devam etseydi, onu öldürürdüm. Konuşmak istemiyordum. Daha iyi hissetmek istemiyordum. Çektiğim acı, bana hayatın berbat olduğunu hatırlatan tek şeydi.

“Ben iyiyim.”

Doktor Warvel bir kez başını sallayıp sonra ayağa kalktı. “Tamam, seansın bitmesine yaklaşık otuz dakika var. Burada kalabilirsin ya da dilersen gidebilirsin, sorun değil. Ben bazı işlerimi halledeceğim.”

Masasına doğru yürüyüp iPad’ini aldı ve ekrana dokundu.

Harika. Kızgın, kırgın ve berbat durumda olmama ek olarak Jacob’ın parasını da boşa harcıyordum.

Daha kötü hissedebilir miydim? Hayır. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

Bebek gibi davranıyordum. Bu doğrudu. “Ona denemek istediğimi söyledim,” dedim sessizce ama beni duyduğunu biliyordum.

Doktor Warvel, iPad’ini bırakıp her zaman oturduğu koltuğuna geri döndü. “Ve seni reddetti?”

Başımı salladım. “Kalmayacağımı bildiğini ve kızını korumak zorunda olduğunu söyledi.”

“Kulağa harika bir baba gibi geliyor.”

“Benimkinden çok daha iyi olduğu kesin.”

Başını eğdi. “Belki de sana bir seçenek sunmayarak seni koruyordu.”

“Ya da kendisini.”

Doktor Warvel hiçbir şey söylemeden beni izlemeye devam ettiğinde, olduğum yerde kıpırdanmaya başladım.

“Ne?”

“Genellikle çocukken yaşadığımız deneyimlerden gerçekler yaratırız. Bunlar her zaman doğru olmaz ama zihnimiz öyle olduklarına inanır. Örneğin baban seni terk etti, bu nedenle insanların çekip gideceğine inanıyorsun. Bu yüzden Grayson’ı terk ettin, değil mi?”

“Sanırım.”

Ellerini önünde kavuşturup eğildi. “Jessica, onu neden terk ettin?”

“Çünkü istedim ki...”

Kendimi korumak istemiştim. O beni terk etmeden önce ben onu terk etmek istemiştim, böylece incinmeyecek ya da kırılmayacaktım. Grayson dünyada kaybetmek istemediğim tek şey olduğu için ondan vazgeçmiştim.

Gözlerim biraz daha açıldı ve nefesim kesildi.

“Anlat bana,” diye ısrar etti. Düşündüklerimi yüksek sesle söylerken, yanaklarımdan aşağı süzülen ıslaklığı hissedebiliyordum. Doktor Warvel mendil kutusunu uzattı. “Geçmişimizle yüzleşmek ve düşünce şeklimizi değiştirmek kolay değildir ama Grayson da sevdiği insanların onu terk etmesine katlandı.”

Bir anlamda babası, ben, Yvonne... hepimiz onu terk etmiştik.

“Onu incitmek istemedim. Onu hâlâ seviyorum.”

Bana hüznünlü bir şekilde gülümsedi. “Sevgi özgürce verildiğinde bir armağandır ama geri alındığında da acı verici olabilir. İkiniz de birbirinize güvenmeli ve açık olmalısınız. Eğer baş ağrıların geçseydi ve uçmana izin verilseydi, uçar mıydın yoksa onun yanında, yerde mi kalırdın?”

Ruhumun iki farklı tarafı beni çekiştirmeye başladı. “Bilmiyorum.”

“Ve onu korkutan da tam olarak bu cevap.”

Beni de korkutuyordu.

Stella ofisin içine doğru koştu. “Ah, güzel! Gelmişsin. Tanrıya şükür.”

“Sorun ne?”

“Bana yardım *etmen* gerek.”

Ayağa kalktım. “Elbette, ne oldu?”

Konuşmadan önce sertçe yutkundum. “Bu gece Amelia’ya bakmam gerekiyor ama eski bir arkadaşım... acil bir işim çıktı fakat Amelia’nın bu gece dansı var ve onu kaçırmaması lazım.”

“Tamam...”

“Yemin ederim başka bir yolu olsaydı senden bunu istemedim. Gerçekten başka bir seçeneğim olsaydı bunu yapmazdım, Jess. Yemin ederim. Ama çaresizim ve hemen gitmem gerek. Çok şey istediğimi biliyorum ama lütfen onu benim için alır mısınız?”

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Başkalarının çocukları hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ayrıca birkaç gün önce öpüştüğünüz ve sonra reddettiğiniz eski kız arkadaşınız muhtemelen bebek bakıcıları listenizde pek üst sıralarda yer almazdı.

“Grayson nerede?”

“Wyoming’de. Oliver’ın mülküyle ilgili büyük bir sorun çıktı ve bu sabah ilk uçakla oraya gitti.”

“Ah.”

Gergin bir şekilde gülümsedi. “Bak, bunun büyük bir rica olduğunu biliyorum. Çoktan Grayson ile konuşmamış olsaydım ve o da başka seçeneğim yoksa bunun sorun olmayacağını söylememiş olsaydı, senden böyle bir şey istemezdim.”

“Peki ya Winnie?”

Kız kardeşim Amelia’yı çok seviyordu ve ona daha önce de bakmıştı.

“Winnie işlerinin çok yoğun olduğunu söyledi.”

Göğsüm korkuyla sıkıştı. Amelia’yı seviyordum ama o Grayson’ın kızıydı.

“Gerçekten bunu isteyebileceğin başka kimse yok mu?” diye sordum.

“Eğer olsaydı sormazdım. Bir saat içinde gitmem gerekmeseydi bunun konusunu asla açmazdım, yemin ederim.”

“Araba kullanamıyorum,” diye hatırlattım ona.

“Biliyorum. Sorun değil. Seni kendi evime bırakırım ve Melia’yla orada takılırsınız. Evim dans stüdyosundan birkaç blok ötede.” Bu yürüme mesafesinde olduğu anlamına geliyordu. “Onun kendi yatak odası var. Ayrıca kalabileceğin bir de misafir odası var, yani tamamen rahat edeceksin. *Lütfen.*” Ellerini göğsünde birleştirip yalvardı. “Hayır dersin onu da götürmek zorunda kalırım ve bu onu mahveder.”

Ah, Parkersonların suçluluk psikolojisi. Bunu özlemiştim. Yine de yapacak başka bir şeyim yoktu. Hem Stella'ya yardım etmiş olacaktım ki onun da bana çok yardımı dokunmuştu.

“Tamam ama hâlâ kâbus görüyorum ve onu korkutmak istemem.”

“Korkutmayacaksın. Söz veriyorum. Odasında koca bir ordu yürürken bile uyumaya devam edebilir.”

Derin bir şekilde iç çektim. Bu son bahanemdi. “Pekâlâ. Grayson için sorun olmayacağına yemin ettiğin sürece sorun yok.”

Telefonunu eline alıp bir şeyler yazdı ve bekledi.

Ayağını yere vuruyordu.

Sonra telefonum Kuzey Carolina alan koduyla çınladı.

Bilinmeyen Numara: Ben Gray. Yemin ederim sorun yok, sadece akşam yemeğinde KitKat yemeye izni olduğunu söylerse onu dinleme.

Jessica: O kadar saf değilim.

Grayson: Oldukça ikna edicidir.

Stella boğazını temizledi. “Tamam mı?”

“Tamam.”

“Güzel. Hadi gidelim.”

Çantamı aldım ve Stella'nın evine gitmeden önce Amelia'yı kreşten almak üzere yola çıktık. Gününün nasıl geçtiğini, ne yediğini -KitKatlardan burada bahsetmişti- ve ona göz kulak olacağım için ne kadar heyecanlı olduğunu anlattı.

Stella bana çatı katını gezdirip birkaç önemli şeyi belirtti ve gitmeden önce numarasını telefonuma kaydetti.

Amelia kendini kanepeye atıp kumandayı kaptı. “Stella halam çizgi film izlememe izin veriyor.”

Hiç deneyimli değildim. Grayson'la mesajlaştıktan sonra ona ne kadar inanmam gerektiğinden emin de değildim. “Öyle mi? Hangilerini?”

“Korkunç olanları değil.”

“Birlikte izlemeye ne dersin?” diye ona teklif ettim.

Melia yanındaki mindere vurdu. “Şarkı söyleyen kedinin olduğu komik olanı seviyorum.”

Şarkı söyleyen kediler kulağa güvenli bir bölge gibi geliyordu. Gerçi Tom ve Jerry başkalarına nasıl davranmamız gerektiği konusunda örnek almamız gereken bir model değildi.

Oturduğumda, Melia bana yaklaşarak yanıma sokuldu. Çok tatlı bir çocuktü.

“Dans dersine gitmeden önce sadece yirmi dakikamız var.”

Sırıttı. “Dansa bayılırım. Babam sınıfın en iyisi olduğumu söylüyor.”

“Eminim öylesindir.”

“Bayan Butler iyi bir öğretmen değil.”

“Ben küçük bir kızken de Bayan Butler vardı.” O zamanlarda korkunç bir kadındı, bu yüzden hâlâ berbat olmasına şaşırma-mıştım.

Hâlâ nasıl çalışabildiğini anlamıyordum. Öte yandan kasa-bada başka seçenek yok gibiydi.

“O zaman gülümsüyor muydu?”

Kahkaha attım. “Bir kere bile gülmezdi.”

Melia izlemek istediği kanalı bulana kadar tuşlara bastı. “Şarkı söyleyen kedi bu. Adı Winston ve örümceklerden korkuyor.”

“Benim de korkmadığım söylenemez.”

“Ben de onlardan hoşlanmıyorum ama babam korkmuyor. O hiçbir şeyden korkmaz.”

Benim dışımda.

Ona gülümsedim. “Bir şeylerden korkuyor olmalı.”

Kafasını salladı. “Hayır.”

“Yılanlardan bile mi?”

Amelia sırtıttı. “Hayır.”

“Peki ya ateşten?”

“O bir itfaiyeci, şapşal.”

Dalgın görünmeye çalışarak, “Doğru ya,” dedim. “Peki ya... fırtınalardan?”

Amelia dizlerinin üzerinde doğruldu. “Asla. Fırtınalar korkutucu değil, eğlencelidir.”

“Eğlenceli mi?”

“Babam ve ben onları izlemek için verandaya çıkıyoruz.”

Grayson ile eskiden bunu birlikte yapardık. Onun kamyonunun arkasına geçer, dağların diğer tarafındaki elektrik fırtınalarını izlerdik. Saçma bir sahte güvenlik hissine kapılırdım çünkü metal kamyon kasasında olduğumuz gerçeğini göz ardı ederek beni lastiklerin elektrik çarpmasını önleyeceğine ikna etmişti.

“Bir şeyler olmalı,” dedim ona.

Amelia parmağını dudaklarına götürdü, onun sadece dört yaşında olduğunu unutmak o kadar kolaydı ki. “Biliyorum!”

“Biliyor musun?”

“Benden korkuyor.”

“Öyle mi? Sen *korkutucu* musun?” Sonunda sesimi dramatikleştirerek sordum.

“Evet! Bak!” Küçük parmaklarını kaldırarak hırladı. Bir anda kahkaha atmaya başladık ve onu tutup gıdıklamaya başladım.

Neden Amelia için kendi mutluluğundan vazgeçtiğini anlayabiliyordum. Sevdiklerinizi korurdunuz. Bu, kendi kalbinizi kesip atmak anlamına gelse bile çocuğunuzu korurdunuz.

On Yedi

GRAYSON

Bu tesisteki her şey berbat durumdaydı.

Hiçliğin ortasındaydı, nerede olursanız olun inek pisliğinin kokusunu alabiliyordunuz ve tamamen temizlenmesi gerekiyordu.

“Babam buranın harika bir yatırım olduğunu nasıl düşündü?”

Oliver omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

“Buraya gelmeyi neden kabul ettin?”

“Hiç kahrolası seçim hakkımız oldu mu? Araziyi aldığını ve benim de gitmem gerektiğini söyledi. Devney ile ayrıldıktan sonra Sugarloaf’tan uzaklaşacağım için çok mutluydum.”

Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Jessica, Willow Creek’te kalırdı, bok cehenneminde yaşamak anlamına gelse bile bu yerlerden birine gelmek için yalvarırdım.

“Jessica, onun erkek kardeşini tanıyor,” dedim Oliver’a.

“Farkındayım, kazada birlikteledir.”

Görünüşe göre benim dışımda herkes bunu biliyordu. “Onunla konuştun mu?”

“Jessica ile mi? Evet, geçen hafta senin bir şekilde kaçmayı başardığın o partideydi.”

Kaçmamıştım, sadece gitmemeyi tercih etmiştim. Annemi mutlu etmek için masalsı bir aileymişiz gibi davranmamı gerektirecek hiçbir neden yoktu. Hiçbirimiz ya da ne istediğimiz onun umurunda bile değildi. Annem için önemli olan görünüş ve statüydü. Bu ikisinin benim için hiçbir anlamı yoktu.

“Planlarım vardı.”

Sırıttı. “Öyle olduğuna eminim.”

Lobiye girerken, “Onun geleceğinden haberim yoktu,” dedim.

Küçük kardeşim, “Bilsen planlarını değiştirir miydi?” diye sorduğunda ona kafa atmak istedim.

“Hayır.”

“Yalancı.”

Ortaparmağını kaldırdım. “Bakalım neyi batırmışsın ve gelip düzeltmem gerekmiş.”

Homurdansa da ofise geri dönüş yolunu gösterdi.

Daha önce nasıl bir karmaşa olduğunu düşündüysem fena halde yanılmıştım. Bu bir üst seviyeydi. Ofis küçüktü ama duvarlarda spreyci boyalar vardı, kâğıtlar etrafa saçılmıştı ve masa lambası paramparça olmuş halde yerde duruyordu. Bunu yapan kişinin bir garczi vardı.

“Polisi aradın mı?”

Oliver başını salladı. “Burayı bu hale getirenlerin onlar olduğundan yüzde yüz eminim.”

Tamam, şimdi kafam karışmıştı. “Ofisi polislerin dağıttığını mı düşünüyorsun? Teğmenin kızını mı beceriyordun?”

Derin bir nefes aldı ve masanın olduğu bölüme doğru yürüdü. “Ben değil ama sanırım Parkerson ailesinin başka bir üyesi yapmış.”

Notu elinden alırken, “Siktir,” dedim.

Kardeşimin korktuğu şey, orada siyah beyaz yazıyordu.

“Beni iğrendiriyorsun. Yalancısın ve seni bir daha asla görmek istemiyorum. Evli olmadığını söyledin ama fotoğrafları gördüm!”

“Biriyle evlenip ve bize söylememiş olma ihtimalin var mı?”

Oliver tatsızca güldü. “Hayır.”

“Yani bölgedeki erkek avcısının, bu kişinin evli olduğunu öğrendiğini ve ortalığı mahvettiğini mi düşünüyorsun?”

“Yardım yemeğinin haber değeri vardı ve annemizin bu ihtişamın tadını çıkarmak istediğini varsayıyorum. Bu da basının orada olduğu anlamına geliyor. Bunun neden şimdi olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.”

“Tanrım. Ne sanıyorsun...”

“Ne? O adamın artık böyle biri olmadığını mı? Hadi ama Grayson. Aptal değilsin. Aslında öylesin ama bu konuda değil. Hepimize bir bak. Beş çocuk. Beş kardeşiz ve hepimiz aynıyız. Takılmaktan öteye gidemeyeceğimiz insanlarla çıkıyoruz. Gerçek hissettiren her şeye karşı savaşıyoruz. En yakın arkadaşına âşık olduğunu bile bile Devney ile yıllarca çıktım. Onu öptüğünü öğrendiğimde, buna kızamadım bile.”

“Ben Yvonne’la evlenebilirdim,” dedim ona yanıldığını kanıtlama ihtiyacıyla. Hepimiz berbat durumda olamazdık. En azından birimizin umudu olmalıydı.

“Evet, peki o sağlıklı bir ilişki miydi?”

Hayır, değildi. Zehirliydi ve onunla evlenmediğim için mutluydum. Gerçekten de hiçbirimiz sağlıklı ilişki modeli değildik. Ebeveynlerimizin bizi tamamen mahvetmemiş olabileceklerini görmeye çalışarak, kardeşlerimin her birini düşündüm ve kendimi tamamen bok gibi hissettim.

Stella hiç kimseyle sevgili olmamıştı. Kısa süreli bir şeyler yaşadığı olmuştu ancak ilişkinin derinleşeceğinin ilk işaretini

gördüğünde, her zaman uzaklaşmıştı. Josh ise kendimi bildim bileli, onun için “çok yaşlı” olduğunu söyleyerek Delia’ya olan hislerini inkâr ediyordu.

Alex tanıdığım en mutlu ve en yalnız insandı. Evlenmeye hiç niyeti yoktu, Ollie’nin de berbat durumda olduğunu zaten biliyorduk.

Tanrım, üzücü bir gruptuk.

“O an ihtiyacım olan şey buydu,” dedim dürüstçe.

“Devney de benim için öyleydi. Onunla evlenebilirdim. Bir yanım tereddüt etse de ona teklif etmeyi planlıyordum. Onu sevdiğime emindim ama onun başka bir erkeği sevdiğini bile bile onunla evlenmeyi düşünmemin ne kadar boktan olduğunu görebiliyorsun, değil mi?

Omzunu sıktım. “En azından kalbini kırıp sonra tekrar ortaya çıkan, iki kez yiyiştğin ve sonra da kendinden uzaklaştırdığın bir kıza âşık değilsin.”

“Senin aramızdaki en sağlıklı kişi olduğunu görebiliyorum.”

“Siktir, sağlıklı olmaktan çok uzağım.”

“Jessica ile sorunun ne? Neden onu kendinden uzaklaştırıyorsun?”

Etrafımdaki dağınıklığa baktım, tıpkı bu oda kadar karmaşık hissediyordum. “Bunun yüzünden.”

“Ne?” Başını geriye yatırıp dudağını büktü.

“İşte bu oluyor. İşler yolunda gitmediğinde her şey mahvoluyor.”

Oliver eğilerek kâğıtları toplayıp bir kutuya koyarken hiçbir şey söylemedi. Kutuyu kaldırıp bana uzattı. “Ve bir de bu var.”

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. “Kutu mu?”

“Hayır, bak her şey temizlendi. Hepimizin hata yapmamaya çalışırken, nasıl sürekli hata yaptığını düşünüp duruyorum.”

“Oliver, ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Derin bir nefes aldı. “Sonuç bir karmaşaysa ne olmuş? İşler yolunda gitmezse ya da bitiş çizgisinde istediğimizi elde edemezsek kimin umurunda? Parçaları toplayıp bir kenara koyabiliriz. Bunun yolculukla ilgili olması gerekmiyor mu? Bu şekilde yaşamaktan yoruldum, Grayson. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Geçen hafta eve döndüğümde tek gördüğüm parası olmayan ya da işinden nefret eden insanlardı ama mutlu görünüyorlardı çünkü yalnız değillerdi.”

“Ben bunu her gün görüyorum.”

“Ve sen de bunu istemiyor musun?”

Hiçbir fikri yoktu. “Bir ev inşa ettim çünkü birinin benimle yaşayacağını umuyordum,” diye hatırlattım ona.

“Evet, şimdi geri döndü ve bu yüzden korkuyorsun.”

“Tabii ki korkuyorum!” Kutuyu yere fırlatırken bağırdım. “Jessica’yı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

Oliver yavaşça başını salladı. “Onu sevmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorsun. Sanırım asıl soru şu, hangisi buna değer?”

Bu konuşma bitmişti. Sertçe, “Şunu temizleyelim,” dedim. “Sonra adamı arar ve hasarı bildiririz.”

Tanrıya şükür öfkelendiğimi anlayarak sustu ve elimizden geldiği kadarıyla ortalığı temizlemeye başladık.

On Sekiz

JESSICA

Telefonu kulağıma götürürken, “Sorun olmadığına emin misin?” diye sordu Stella.

Ne söylemem gerekiyordu ki? Hayır diyemezdim, Amelia dört yaşındaydı ve evde tek başına kalamazdı. O yüzden burada, Grayson’ın evine gitmek ve kızıyla bir gece daha geçirmek için eşyalarını topluyordum.

“Sorun değil.”

Rahatlayarak iç çekti. “Harikasın. Gerçekten. Geri dönebileceğimi düşünmüştüm ama fırtına çok kötü ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Önümü bile göremiyorum.”

“Anlıyorum.”

Grayson’ın evinde uyuma fikrinden nefret etsem de Amelia’nın temiz giysilere ihtiyacı vardı. Ayrıca Stella’nın evinde sıkılıyordu.

“Teşekkür ederim, Jess. Gray’le geçmişiniz olduğundan dolayı bunun, senin için kolay olmadığını biliyorum ama...”

“Gerçekten sorun değil. Biz arkadaşız ve arkadaşlar bu günler içindir.”

Arka planda yankılanan gök gürültüsü söylediğimi noktalandı. “Gitmem gerek.”

“Dikkatli ol, yarın görüşürüz.”

Amelia yüzünde kocaman bir gülümseme varken aceleyle içeri girdi. “Benim evime mi gidiyoruz?”

“Evet.”

“Yaşasın!” Sevinçle zıpladı. “Sana bütün oyuncaklarımı gösterebilirim. Babam sevimli olduğumu düşündüğü için bir sürü oyuncağım var.”

Ve öyleydi. Tam o sırada korna sesinin duyulmasıyla çantalarımızı alıp elimi ona uzattım. “Gitmeye hazır mısın?”

Yürümek zorunda kalmayalım diye Delia tam bir cankurtaran gibi bizi götürmeye gelmişti. Arabaya gidip Amelia’yı çocuk koltuğuna bağladım. Ön tarafa bindiğimde, Delia bana şüpheli bakışlar atıyordu.

“Tek kelime etme,” diye uyardım.

Sırıttı. “Ne söyleyebilirim ki?”

“Hiçbir şey.”

“Hayır. Hiçbir şey. Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Güzel. O zaman hiçbir şey söyleme.”

Delia dikiz aynasına baktı. “Senin söyleyecek bir şeyin var mı, Melia?”

Melia gülümsedi. “Oyuncak bebekleri severim.”

“Evet, rol yapmak eğlenceli, değil mi Jessica?”

Dişlerimi sıktım. “Evet.”

Delia devam etti. “En iyi arkadaşımın bir gün prensini bulacağını hayal etmeyi seviyorum. Uzun bir boyu, koyu saçları ve masmavi gözleri olacak.”

Amelia atladı. "Benim babamın da gözleri mavi."

Delia heyecanlı bir şekilde, "Öyle mi?" dedi.

"Ve uzun boylu."

"Tesadüfe bak."

Nefesimin altından, "Bu kadar yeterli," dedim.

Beni görmezden gelerek Grayson'ın sokağına doğru sağa döndü. "Sence arkadaşım o adama, onu sevdiğini söylemeli mi?"

Amelia heyecanla başını salladı. "Ve onu öpmeli!"

"Öpmeli mi?"

Kendimi arabadan atmak istiyordum. "Erkekleri öpmek iyi bir fikir değil," diyerek bu saçma konuşmaya biraz mantık katmaya çalıştım.

"Doğru," diye onayladı Delia. "Bence onu seviyor olabilir ve eğer onu seviyorsa, şeytani annesi ona zehir vermeden önce prensi öpmeli."

"Tanrım," diye mırıldandım.

Amelia, Delia'ya katılarak, "Öpmek zorunda!" dedi.

"Evet, belki o zaman arkadaşım uyanır ve gerçekte neler olduğunu görür."

Şükürler olsun ki garaj yoluna girdik ve Delia arabayı park etti. Hiçbir şey söylemedim, bu konuşmaya bir saniye daha ayıramayacaktım. Uyumuyordum. Tamamen uyanıktım ve gerçeğin farkındaydım. Bu bir peri masalı değildi ve mutlu sona yaklaştığım yoktu.

Önümdeki eve bakarken, *onun* evine gireceğimi düşünmemeye çalışıyordum. Kocaman pencereleri olan iki katlı bir evdi ve ön tarafta, etrafı saran bir veranda bulunuyordu. Yağmurlu geceleri bir ninniye dönüştürdüğünü hayal ettiğim siyah teneke bir çatısı vardı. Ön kapıda, Amelia'nın el işi olduğu belli olan çizim kâğıtları asılıydı.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde eve yaklaştım çünkü bu onların hayatıydı ve ben de o hayatın içine giriyordum.

Dört yaşındaki bir çocuğun dikkat süresine sahip olan Amelia, kapıya doğru koşarken Delia'ya dans dersini anlatmakla meşguldü. "Sonra Bayan Butler ikinci pozisyon için sağ ayağımı hareket ettirmem gerektiğini söyledi ama bundan hoşlanmadım. Dördüncü pozisyon benim favorim, bu yüzden orada kalmak istedim."

Delia ve ben yıllarca yaptığımız bale sayesinde en iyi arkadaşlar olmuştuk. İkimiz de korkunç derecede berbatlık.

"Ona mor bir mayo giymek istediğini söylemelisin."

"Onu sınıftan attırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"Bayan Butler'ı sonunda emekli olmaya ikna edebilirim diye umuyorum."

Gözlerimi devirdim, Grayson'ın bana söylediği yerdeki yedek anahtarı buldum ve kapıyı açtım. "Pembe taytını ve siyah dansçı elbiseni giyiyorsun. Ayrıca Delia'nın söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyorsun."

Amelia omuzlarını silkti ve odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru koştu. Bir an durup etrafıma bakındım. Bu ev, Grayson'ın tek başına kızını büyüttüğü yerdı.

Ev tıpkı dağlara bakarken hep hayalini kurduğumuz yere benziyordu. Çok fazla açık alanı bulunan ve ikinci katında kocaman bir çatı katı olan, güzel bir ahşap kulübeydi. Arka duvar ise inanılmazdı. Tavandan zemine kadar olan pencereler insana dağların mükemmel manzarasını sunuyordu. Neden bizim yerimize geldiğini asla anlamıyordum. Burada, odanın ortasında dururken aynı manzarayı görebiliyordum.

Sağ tarafta, manzaradayken gördüğümüz tek ışığı olan kasa-ba, solda ise kurşunkalem gibi görünen dağın zirvesi vardı.

Havanın aniden ciğerlerimi terk ettiğini hissettim.

“Bu şahane bir manzara.” Delia yanımda duruyordu.

Gözlerime dolan yaşlar beni taşmakla tehdit ettiğinde kimse-
nin görmemesi için yüzümü çevirdim. Dağın aynı tarafında, her
zaman sevdiğimiz manzaraya bakan bir ev satın almıştı.

Sonra aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanmaya başladı.
“Delia?”

“Ne?”

“Bu ev... hep Grayson’ın mıydı?”

“Evet, o inşa ettirdi. Araziyi yıllar önce satın aldı ama hiçbir
şey yapmadı. Sonra...” Bakışları Melia’nın olduğu tarafa döndü.
“Melia’nın annesiyle sevgili olduklarında araziye satışa çıkardı
ama tekliflerin hepsini reddetti. Amelia doğduktan hemen sonra
da Grayson evi yaptırdı ve *o kadın* gitti.”

Nefesimin daraldığını hissediyordum. Ah, Tanrım. Araziyi
satın almıştı. Bu arsanın ve bizim yerimizin sahibi oydu. “Ah.”

Pencereden dışarı bakarken söyleyebildiğim tek şey buydu.

“Neden?”

Başımı salladım. “Hiç, sadece harika bir manzara.”

“Evet, bir Parkerson olup dağın bir bölümünü satın almak
güzel olmalı.”

Birkaç adım daha attım, cama yaklaştıkça kalbim tekledi.
Her şey buradaydı. Paylaştığımız şeylerin tamamı; anılar, havaya
fısıldanan umutlar ve hayallerin hepsi buradaydı. Kalbimin bir
parçası daha ona ne kadar âşık olduğunu fark ederken, yanağım-
dan tekrar bir damla yaş süzüldü.

“Jess.” Tam burada, kollarımda olmasına rağmen Grayson’ın
derin sesi çok uzaktan geliyordu.

Bu rüyadan uyanmak istemiyordum.

Grayson'ın kokusu etrafımda, dudakları dudaklarımdaydı. Hiçbir şeyin bize dokunamayacağı yerimizdeydik.

"Jessica." Sesi alçak ve tutkuluydu. "Aşkım."

Sevgi sözcüğünü kullandığında dağıldım. Ona doğru uzandım ama orada değildi. İnleyerek onu kendime çekmeye çalıştım. "Gray, lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, beni bırakma."

Tereddüdünün aramızda dalgalandığını hissedebiliyordum. "Kahretsin," diye küfrettikten sonra burnunu benimkine sürttü.

Çok yakındı.

Tam buradaydı.

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

Alnını benimkine yaslariken, göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Beni öldürüyorsun."

Ellerimi yanağındaki kirli sakallarda gezdirdim. "Sev beni," diye yalvardım.

"Her zaman seviyorum."

Bana hissettirdiği her şeyin keyfine vararak gülümsedim. "Seni hep sevdim ama korkuyordum."

Grayson'ın parmakları dudaklarıma dokunmadan önce çenemde gezindi. "Neyden korkuyordun?"

Rüyamda ona söylemekten korkmadım. Gözlerimi kapattığımda, sıcaklığı beni sardı. "Seni kaybetmekten. Seni asla kaybetmek istemiyorum." Sanki onu inciten bir şey söylemişim gibi ağırca iç çekti. Uzaklaştığını hissederek ona tutundum. "Yapma."

"Uyan, aşkım. Uyan."

Boğazım kurudu ve sonra gözlerim hızla açıldı. Buradaydı, üzerime eğilmişti. Benim olmayan... bir yataktaydım.

Çünkü bu onun yatağıydı. Onun yatağındaydım ve o da yanımdaydı.

Nefesim kesilince yana kaydı. "Rüya mı görüyordum?"

Grayson ensesini tuttu. "Evet."

"Ah, Tanrım." Elimi ağzımın üzerine kapattım.

"Kesinlikle."

Rüyamda kazayı değil onu gördüğümün tekrar farkına vardığımda, "Tanrım," dedim. Doğrulurken kalbim küt küt atıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Alnını ovalayıp burun kemerini sıktı. "Tüm bunları duyduktan sonra çok uzun ve oldukça soğuk bir duş almam gerektiği anlamına geliyor olabilir mi?"

"Hayır! Rüyamda *seni* gördüğüm anlamına geliyor. Bizi. Kazayı değil. İki aydır ilk defa aynı korkunç kâbusu görmedim demek."

Mutluluk vücudumdan taşacakmış gibi hissediyordum. Tam da bir mucize gibi hissettiriyordu.

"Ben içeri girdiğimde rüya görüyordun."

Kendimi canlı ve mutlu hissederek ona yaklaştım. "Evet ama ölmüyordum. Seni asla göremeyeceğim anlamına gelen bir hızla yere doğru savrulmuyor ve titremiyordum..."

Benimkilere bakan gözleri o kadar yakın ve açıktı ki kalbim hızla çarpmaya başladı "Korktuğun şey bu mu?"

Yanaklarımın alev alev yandığını hissedip başımı salladım. Doktor Warvel dürüst olmamı istemişti ve işte başlıyorduk. "Evet. Şu an burada olmana rağmen yakınlaştığımızda hâlâ gökyüzünden düşüyormuşum gibi hissediyorum."

"Böyle hissedene sadece sen değilsin."

İtirafı beni şaşırtmıştı. "Sadece birbirimizi inciteceğiz."

"Zaten şu anda da bunu yapıyoruz."

Haklıydı. Bu karmaşa ikimiz için de iyi değildi.

Böyle bir döngüde devam edebileceğimizi düşünüyorsak kendimizi kandırıyorduk. Bu delilikti ve başarısız oluyorduk.

Ona yaklaştım. “Grayson... bu ev.”

Güneş doğarken odayı güzel ışık huzmeleriyle dolduruyordu. Bizim dağımızdayken hiçbir şey bize zarar veremezdi yani en azından ben hep buna inanmıştım.

Gözlerini kapatıp yüzünü çevirdi. “Burayı kaybedemezdim, Jess.”

“Neden?”

Grayson gülerek bana doğru döndü. “Sence neden?”

“Neden bana söylemedin?”

Grayson kısık bir inleme çıkarırken, elini gür kahverengi saçlarının arasından geçirdi. “Ne zamandır buraya gelmiyordun? Seni görmenin önemli olmayacağını düşünmüştüm. Eğer her lanet günü penceremden dışarı bakarak geçirip iyi olabiliyorsam, o zaman herhangi bir sorun yoktur, değil mi?”

Ne dediğinden emin değildim ama sözünü kesmedim.

“Ve sonra geri döndün. Buraya kırgın, güzel ve artık sevmem için bana ait olmayan biri olarak geldin. Beni *terk* etmiştin. *Sen* lanet bir şekilde *beni* terk ettin ve benim seni unutmam gerekiyordu. Dağlardaki ağaçları görmek eskisi gibi canımı acıtmayı bırakmışken şimdi kalbime küçük iğneler gibi batıyor. Karşımdaki dağ daha sivri görünüyor, camdan baktıkça benimle alay ediyor. Sahte hayatlar verdiğimiz insanlar geleceğimizi yaşarken ben burada oturmuş, rayların diğer tarafında olman önemli değilmiş gibi davranıyorum. Bu araziyi bizim olduğu için aldım. Anılar, o yere giden yol... hepsi bizim.”

Ona dokunma ihtiyacı duyarak elimi kaldırıp kolunun üzerine koydum. “Seni terk ettim ve adını bir daha asla söyleyemedim. Seni terk ettim ve senin hakkında konuşmayı kendime yasakladım çünkü her konuştuğumda kalbim ölüyormuş gibi hissediyordum.”

Elimi tuttuğunda, o güzel gözlerinde milyonlarca soru dans ediyordu. Beni öpmesini istiyordum.

Kâbusları kovmak için onun evinde bir gece geçirmem yetmişti. Hepsi Grayson sayesindeydi.

Bir dakikalık sessizlikten sonra başparmağı avucumun içinde gezindi. "Biliyorsun, sürekli ya yatakta oluyoruz ya da yalnız kalıyoruz. Seni hep istedim, Jess. Direncim o kadar güçlü değil."

"Belki de direnmeyi bırakmalıyız."

Yapmayacağımı söylediğim ama yapmak istediğim her şeyi yaparak onu öptüm. Grayson hemen karşılık verdi ve beni yatağa itti. Elleriyle yüzümü tutarken beni öptü. Bizi döndürmesiyle üstündeki yerimi aldım, bir saniye bile kaybetmedim. Kim bilir ne zaman birimizin akli başına gelecekti ya da geride durmamızın nedeninin bunun aptalca olması olduğunu hatırlayacaktı.

Ben gidecektim.

O kalacaktı.

Ayrılacaktık. Gerçek buydu.

Ancak bu öpücük bir rüyaydı ve ben uyanmak istemiyordum.

Âşık olduğumuz yere bir ev inşa etmişti ve şu anda kendimi geri çekebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Dudaklarına karşı inleyip güçlü çene çizgisi boyunca uzanan kirli sakallarını öptüm. Bu haliyle çok seksiydi. Mükemmel şekilde bir araya getirilmiş gibi değildi, sadece bir adamdı hem de çok seksi bir adamdı.

Kulağını ısırıp tekrar ağzına indim. O benim ilk öpücüğümüdü. İlk sevgilimdi. İlk aşkımdı ve yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü hiçbir şey değilmişiz gibi davranarak geçirmiş olsam da bedenim hatırlıyordu.

Derin sesi içimde titreşti. "Beni delirtiyorsun. Ağzın, lanet olası ağzın dışında bir şey düşünemiyorum."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip ağızlarımızı tekrar birleştirdi. Onu öpüp bedenimin onunkine değmesine izin verdim.

“Durmak yok,” dedim.

“Durmak yok. Seni yeniden seveceğim.”

Onu şimdi de seviyordum. Bacaklarım onu sarınca ereksiyonunun aramızda sertleştiğini hissettim. Bunu, bana dokunuşunu, beni sadece onun yapabileceği şekilde hayata döndürmesini özlemiştim.

Gömleğimi kaldırıp kafamın üzerinden yukarı çekerken, kaba nasırları sırtıma değdi. Kumaş yere düştü ve sonra spor sütyenimi aşağı çekerek mememi avuçladı. Tanrım, harika hissettiriyordu. Çok doğrudu ve onu içimde hissetmekten, beni her şeyimle doldurmasından başka hiçbir şey istemiyordum. Bunu özlemiştim.

Onu özlemiştim.

Ağızına almadan önce dilini meme ucumda gezdirmesiyle başımı geriye attım. Grayson birkaç kez dilini orada gezdirdiğinde, boğazımdan kısık ve boğuk bir inleme yükseldi.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” dedim sessizce.

“Çok doğru hissettiriyorsun.”

Ona baktım, kullandığı ifadeler nefesimi kesiyordu.

“Gray.”

“Bana durmamı söyleme.”

Başımı iki yana salladım. “Bu sefer değil.”

Eğer başka bir yerde olsaydık kendimde bunu söyleme gücünü bulabilirdim ama burada olmazdı. Yatağı, manzarayı gören pencerelere bakıyordu. Bunu nasıl yapabildiğini merak ettim. Burada olmak beni mahvederdi. İçimin paramparça olması için

sadece iki saniye yetmişti. Hiç olmamışız gibi davranmak yerine, Grayson kendini geçmişimizle çevreleyip onunla yaşamıştı.

Bizi tekrar döndürdü, gömleğini başının üzerinden çıkarıp bana baktı. “Bunu kaç kez dilediğimi biliyor musun? Seni burada, yanımda bulmayı dileyerek kaç kez dönüp durduğumu? Her sabah o manzaraya bakmanın beni nasıl delirttiğini anlayabilir misin? Ve sonra geri geldin. Buraya geldin ve lanet olsun, Jess. Seni bir daha kendimden uzaklaştıramam.”

Derin duygular barından sesi beni mahvetmişti. Konuşmak istesem de yapamayacağımı biliyordum çünkü başım dönüyordu.

Uzanıp avucumu göğsüne bastırdım. “Seviyorum. Biz. Özür dilerim.”

Söylemek istediğim şey şuydu: Seni seviyorum. Seni terk ettiğim için üzgünüm. Sana ihtiyacım var ve her zaman birlikte olmamız gerekiyordu.

Eğildi. “Hiçbir şey söyleme. Kelimelere ihtiyacım yok, aşkım.”

Kafamı sallarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Grayson beni şefkatle öperken, ifade edebilmeyi dilediğim her şeyi hissedebilmesi için dua ettim.

Geri çekilip gözyaşımı sildi. “Bana rüya görmediğimizi söyle.”

Ona gülümsedim. “Görmüyoruz. Rüya olsaydı bilirdim.”

Gülümserken gözlerinin etrafındaki kırışıklık yumuşadı. “Anlar mıydın?”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Öp beni.”

Tam dudakları dudaklarıma yaklaştığı anda yumuşak bir ses ikimizin de başını çevirmesine neden oldu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve ardından çocuksu, uykulu bir ses geldi. “Baba?”

Ben bir şey yapamadan Grayson yana döndü ve ben de yere yuvarlandım.

On Dakık

GRAYSON

Lanet olsun. Sikeyim. Kahretsin.

Tamam, sakın olmam gerekiyordu. Kızınız sizi seks yapmak üzereyken bastığında ilk kural, delirmemek olmalıydı. Sadece sakın olmam gerekiyordu. “Amelia, uyanmışsın.” Sesim biraz fazla tiz çıkınca boğazımı temizleyerek bunu düzelttim. “Merhaba, tatlım.”

Gözlerini ovuşturdu. “Evdesin!”

Tişörtümü kapıp hızla üzerime geçirdim ve aynı şeyi yapan Jessica’ya baktım. “Daha yeni geldim.”

“Jessica nerede?” diye sordu.

Jessica saçlarını toplarken kafasını uzattı. “Buradayım. Merhaba, Melia. İyi uyudun mu?”

Dudakları tam da olması gerektiği gibi şişmişti ve ne yapacağıma dair bir fikrim olmamasına rağmen gergin bir şekilde bana bakıyordu. Bu benim için de tamamen yeni bir durumdu. Eve bugüne kadar gelmiş iki kadın vardı, onlar da annem ve Stella’dan başkası değildi.

Melia başını eğdi. “Neden yerdeydin?”

“Kötü bir rüya görüyordu,” diye aptalca bir açıklama yaptım.

Çok zeki kızım gözlerini kıstı. “Yerde mi uyudun?”

Jessica boğazını temizledi. “Kötü rüyalar gördüğümde bazen yataktan düşüyorum.”

Amelia, Jessica’nın yanına koştu. “İyi misin? Ben de kötü rüyalar görüyorum ve babam her zaman yardım ediyor. Tabii ben yataktan düşmüyorum.”

Jessica ona gülümsedi ve ben fazla rahatsız edici ereksiyonumu düzeltirken bana baktı. “Sanırım yakında daha iyi olacağım.”

Yakında derken, gece Amelia’yı içeri gönderip kimsenin içeri girmesini düşünmek zorunda kalmadan, kaldığımız yerden devam edeceğimizi kast ettiğini umuyordum.

Amelia, oldukça yıpranmış ayısını boynundan tutarak yatağa atı. “Bay Snuggles’ı alabilirsin.”

“Öyle mi?”

Melia sırtıttı. “Bebekliğimden beri benimle, tüm kötü canavarları uzak tutuyor.”

“O zaman onu sende alamam.”

“Paylaşabiliriz,” diye teklif etti.

Jessica burnuna vurup, “Çok tatlısın,” dedi. “Rüyalarımın artık o kadar da kötü olmadığını fark ettim.”

Amelia bana baktı. “Jessica’nın kötü rüyasına yardım ettin mi?”

Gülmek istiyordum ama kendime engel oldum. “Sanırım ettim.”

“Belki de Jessica benim odamda uyumalı, sen de onun için gece canavarları kovalarsın.”

Tatlı kızımın geceleri Jessica’ya ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yastığı oldukça düzgün bir şekilde yerleştirirken, Jessica, yatak, öpüşme ya da nefes alma dışında herhangi bir şey düşünmeye çalışıp konuyu değiştirdim.

“Neden aşağı inip tezgâha ne bıraktığıma bakmıyorsun?” diye önerdim.

Amelia’nın gözleri kocaman açıldı. “Bana hediye mi getirdin?”

“Alex Amcan, Savannah’dan sana bir şey gönderdi ama yemek isteyebileceğin bir şey de var.”

“Donut mu?”

Sırıttım. “Gidip öğrenmen gerek.”

Bu çocuğun donuttan daha çok sevdiği bir şey yoktu ve Tanrıya şükürler olsun ki onları almayı önceden düşünmüştüm. Hızla yanımızdan ayrılıp Jessica ile beni baş başa bıraktı.

Uzanıp elimi bileğine doladıktan sonra onu tekrar yatağa çektim. Aramızdaki hava değişmeden önce yumuşak bir kahkaha attı. Yaşadıklarımızın anlamsız olmadığını bilmek için onu öpmem gerekiyordu.

“Bu gece onu kız kardeşime göndereceğim ve sonra da seninle sevişeceğim,” dedim Jessica’ya.

Parmağı dudaklarıma kaydı. “Öyle mi?”

Tek kaşımı kaldırıp beni azarlaması için ona meydan okudum. “Bu hayır demek mi?”

“Peki ya Amelia? Düşündüğümüz tüm sorunlar?” diye sordu.

Oliver’in hangisine değer olduğuna dair söyledikleri kafamın içinde çınladı. Onu tekrar kaybedecektim ama birlikte ne kadar zaman geçirecek olursak olalım, bu Jessica’yı tekrar sevmeye değmez miydi? Ona baktığımda, aklımda hiçbir soru işareti kalmamıştı.

“Bu ikimizin arasında. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum, sadece dikkatli olmamız gerekiyor.”

“Kimseye söylemek zorunda değiliz,” diyerek bana katıldı.

“Bu sadece bizim için. Yaşayabileceğimizi yaşayacağız ve kimsenin haberi olmayacak.”

Gözlerime bakarken orada bir şey arıyor gibiydi, sonra başını salladı.

“Tamam. Bu gece.”

Dudaklarım dudaklarına değdi, herhangi bir gece için en son ne zaman bu kadar sabırsızlandığımı hatırlamıyordum.

Stella çatı katında dolaşıp etrafı toplarken, “Bana borçlusun,” dedim.

“Sana olan tüm borçlarım ödendi, sevgili kardeşim. Bu gece onu alamam çünkü babandan kaçmakla meşgulüm.”

Evet tabii, o sadece benim babamdı.

“Stella, Tanrı biliyor ya senden hiçbir zaman bir şey istemiyorum ama şimdi bana bir iyilik yapman gerekiyor.”

“Benden her zaman bir boklar istiyorsun,” diye belirtti.

Bana yardım edeceğine inanıyordum. Her zaman öyle yapardı, özellikle de Melia söz konusu olduğunda. Tabii ki tedbiri elden bırakıp hareketlerimi aletimin belirlemesine karar verdiğim zaman böyle oluyordu.

“Tamam ama geçen gece onu ektin.”

Katlamakta olduğu gömleği bırakıp bana ters bakışlar attı. “Dalga mı geçiyorsun? Fırtınada mahsur kalmıştım! Onu ekmedim ve yemin ederim Grayson Parkerson, eğer bunu ona ima bile edersen seni öldürüne kadar döverim.”

Kırk küsur kiloluk kız kardeşim hiçbir şey yapamazdı ama bana attığı bakış, yeterli oranda bir korku dozu veriyordu.

“Asla söylemem.”

Hızla derin bir nefes verdi. “Güzel. Onu alamayacağım için üzgünüm. Ona bakmayı sevdiğimi biliyorsun.”

“Planın ne?” diye sordum.

“Seni ilgilendirmez. Senin planın ne?”

“Seni ilgilendirmez,” diyerek onu taklit ettim.

Stella dönüp sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi hissettiren bir şekilde beni inceledi. “Jessica ve Amelia ile işler nasıl gitti?”

Ah, kardeşlerimden nefret ediyordum. “İyiydi.”

“İyi. Bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

Öpüşmüştük, basılmıştık ve bundan kimseye bahsetmeyecektik.

“İyi. Bu gece onu da davet etmeyi düşünüyorum.”

Dişlerimi sıkıp bir şey söylemeyi reddettim. Kız kardeşim beni kışkırtıyordu ve ben de rolümü doğru oynamalıyım. “Eminim buna sevinecektir.”

Başını salladı. “Evet, pek dışarı çıkmadı ya da kimseyle tanışmadı. Flörtü olduğunu pek sanmıyorum.”

“Onun aşk hayatıyla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum.”

Stella sırtıttı. “İlgilenmiyorum ama küçük kasabalardaki kızlar olarak, birbirimize yardım etmek zorundayız.”

“Bu geceki planın bu mu?”

Kız kardeşim ayağa kalkıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni seviyorum ama seni ilgilendirmiyor.”

Büyükannem lanet yanaklarımı sıkardı, Stella bunu ondan öğrenmişti ve hâlâ bundan nefret ediyordum. “Bir gece. Sadece bu seferlik istiyorum.” Burnundan ağır ağır nefes alırken ona bir şey vermem gerektiğini biliyordum. “Jess ve ben... şey, bizim onunla konuşmamız gerek.”

“Konuşmak mı?”

“Evet.” Konuşacaktık. Ben onu çırılçıplak soyarken aramızda bir sürü edepsiz konuşma geçecekti.

“Tamam. Planlarımı iptal edip yeğenime bakacağım.” Bir şey söyleyecek gibi olduğumda parmağıyla yüzümü işaret etti. “Ama karşılığında bir iyilik istediğimde, zırvalama duymak istemiyorum.”

Ellerimi kaldırım. “Tamam, tamam. Hiçbir şey zırvalamayacağım.”

“Şimdiden pişmanım. Parkerson çocukları arasında sen en kötüsüsün. Bir pengueni bile kar satın almaya ikna edebilirsin.”

“Sen sahip olduğum en iyi kız kardeşsin.”

“Ben sahip olduğun *tek* kız kardeşim.”

Ön kapıya yöneldiğimde, beni takip etti. Eşiğin diğer tarafında dururken ailem Alexander ile yetinmeyip bize Oliver ve Stella’yı da verdiği için minnettardım.

Şakağından öptüm. “Bu da seni en iyisi yapıyor.”

“Tabii, kesin öyledir. Hadi git de şu adamı arayabileyim ve bu gece kimseyle yatmayayım.”

Abilik içgüdülerim devreye girince ona ters ters baktım. “Kim o?”

“Kes şunu. Otuz yaşındayım ve kesinlikle bakire değilim o yüzden Neandertal * gibi davranma.” Bana doğru hirkaç adım attı. “Ayrıca aptal da değilim ve bu gece ne kadar az konuşmayı planladığının farkındayım.” Ben cevap veremedim kapıyı kapattı fakat olacakları tahmin etmiş olması umurumda bile değildi.

* Orta Avrupa’da iskeleti bulunan ve kaba taşçağında yaşamış olan ilkel insan.

Yirani

JESSICA

Bacağımın sallanmasını durduramıyordum ve bastırmaya çalıştığım gülümsemem sürekli ortaya çıkıyordu.

Doktor Warvel, “Duygularını harekete geçiren şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?” diye sordu.

“Pardon? Ah. Sadece... çok fazla.”

“Kelimelerin mi karışıyor yoksa onları dile mi getiremiyorsun?”

Parmaklarımı birbirlerine kenetleyip ellerimi kucağıma yerleştirdim. “Hayır karışan kelimelerim değil, düşüncelerim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Yumuşak bir şekilde gülümse-di. “Konuşmak ister misin?”

Doktor Warvel benim güvenli alanımdı ve onunla gerçekten de konuşmam gerektiğini biliyordum. Yine de Grayson ile başladığımız şeyin sadece bize ait olması fikri hoşuma gitmişti. Kimin ne düşündüğü önemli değildi. İkimizin de istediği buydu.

“Emin değilim.”

“Sorun değil. Burada yargılanmayacağını hatırlatmak isterim. Amacım bazı şeyleri aşabilmene yardımcı olmak.”

“Oldunuz da,” diyerek ona güvence verdim.

“Sevindim. Benimle olduğun süre boyunca büyük ilerleme kaydettin. Beyninin iyileşmekte olduğu belli ve uygulayabildiğimiz teknikler sayesinde çoğu durumun üstesinden gelebiliyorsun.”

“Biri hariç,” diye mırıldandım.

Doktor başını yana eğdi. “Neyden bahsediyorsun?”

“Grayson.”

“Konuşmayı reddettiğin tek konu oydu.”

Terapistimi seviyordum ama beni azarlamasından nefret ediyordum. Kalbimde hiçbir şeyi inkâr etmiyordum. Ne hissettiğimi biliyordum, her zaman bilmiştim. Sadece bununla yüzleşmek istememiştim, ikisi çok farklı şeylerdi.

“Bunun artık mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Bir şey mi oldu?”

Ona söyleyebilirdim. Dürüst olmalı, bunu çözmeliydim. Bu gece bir şeyler değişecekti çünkü birbirini bu şekilde seven iki insanın, seks yaptıktan sonra ilişkilerinin yönünü değiştirmemesi mümkün değildi.

Ayrıca bunu nasıl tanımlayacağımızdan da emin değildim.

Arkadaş? Birbirine âşık arkadaşlar? Bunun her şeyi değiştireceğini reddeden arkadaşlar?

Kelimeler, ciğerlerimi terk eden nefesi takip ederek ağızımdan döküldü. Ona Amelia ile geçirdiğim zamandan, Grayson’ın ormandaki yerimizi nasıl satın alıp oraya bir ev inşa ettiğinden ve sonra da rüyamdan bahsettim. Bu benim için oldukça önemli bir andı.

“Bunu nasıl anlatmazsın?” Doktor Warvel’in dudaklarında bir gülümseme vardı. “Kâbus görmemişsin.”

“Biliyorum. Sanırım hâlâ emin değilim.”

“Kâbus görmediğinden mi?”

Başımı salladım. “Belki de kâbusun ardından başka bir rüya görmüşümdür.”

“Kâbusu gördüğünü varsayalım. Ne değişir ki? Kalp çarpıntısıyla, ter içinde uyanmadın. Zihnini seni rüyayı tekrar yaşamaya zorlamadan, onu atlatmana ve dinlenmene izin verdi. Söylemeye çalıştığım şu, daha sonra Grayson ile ilgili bir rüya görmen neyi değiştirir?”

Söylediklerini sindirmeye çalışarak arkama yaslandım. Belki de beni korkutan şey kâbuslar değildi. Gördüysem ama hatırlamıyorsam ve dehşetle uyanmadıysam, bu hâlâ bir sorun olduğu anlamına gelir miydi?

“Galiba bunun bir tesadüf olmasını istemiyorum.”

Bakışlarının değişmesinden, doğru noktaya değindiğimi anlamıştım. “Ve bazı şeylerin farklı olduğu gerçeği de var.”

“Onun yatağında uyumam ve onun eşyalarıyla çevrili olmam gibi.”

“Vazgeçtiğin bir dünyadaydın,” diye ekledi.

Terapi her zaman eğlenceli olmuyordu. “Uğruna çabaladığım şey de buydu.”

Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Bu zamanı düşünmek için kullanalım, Jessica. Eğer bu gece Grayson’la buluşup her şeyi geride bırakmak istiyorsan, öyle yapmalısın. Eğer kaçıp onunla evlenmek istiyorsan, bu senin seçimin olur. Ben sadece neyi, neden seçtiğini bilecek kadar bilinçli olmanı istiyorum. O yanında olduğu zaman kendini güvende hissettiğin için mi? Ve eğer sadece Grayson ile güvende hissediyorsan, bunun sebebi ne? Doğru ya da yanlış cevap yok, sadece gerçekler var.”

Ona bakarken kalbim göğsümü yaracak gibiydi. “Gerçek şu ki onu seviyorum. Onun yanında kendimi güvende hissetmemin sebebi ise beni incitmek istememesi.”

“Bu iyi.”

“Bu gece onunla buluşmak istiyorum çünkü benimle paylaşmaya istekli olduğu parçalarına sahip olmamayı hayal dahi edemiyorum.”

Doktor Warvel, duruşunu dikleştirip bacak bacak üstüne attı. “Asıl soru şu, ikinizden biri gerçekten pes mi ediyor yoksa biriniz diğeriyle bir armağanı mı paylaşıyor?”

Bakım gerektiren her yerimi yıkayıp tıraş ettim. Terapinin ardından kendimi daha iyi hissediyordum. Sınırlarımın ne olduğunu ve kendime karşı dürüst olmaya devam etmek için ne yapmam gerektiğini, ayrıca Grayson’ın birlikte ne yapmamızı istediğini biliyordum.

Ciddi bir ilişkimiz olmayacaktı. Birbirlerine karşı bir şeyler hissedenden ama bunun sonucunda ne olacağını da bilen iki insan-dık. En azından ben öyle düşünüyordum.

Doktor Warvel, sınırları ve beklentileri belirlemek için konuşmamızı önermişti.

Ben sadece onu çıplak şekilde istiyordum.

Ancak terapistim haklıydı ve ben, Grayson’ın beni almasına bir saat kala odamın içinde, elimde gönderilmemiş uzun bir mesajla dikiliyordum.

Jessica: Yaptığımız şeyin yetişkinlere göre olduğunu biliyorum ama içimde hâlâ seni her zaman farklı düşünen bir kız var. Bu yetişkin şeyini yaparken (ki bunu gerçekten yapmak istiyorum) ikimizin de bunun diğeri için az ya da çok bir şey ifade ettiğini düşünmediğinden emin olmak istiyorum. Bu yüzden bunu sana sormam gerekiyor. Aramızdakiler ne anlama geliyor?

Bize Geri Dön

Parmağım *gönder* tuşunun üzerinde dolaşıyordu. Kendimi önce ikna edip ardından vazgeçiriyordum.

“Gönder, Jessica. Sadece gönder,” dedim kendi kendime. “En kötü ne olabilir ki? Seks yapmaz mısınız?”

Bu bir trajedi olurdu. Kendime verdiklerim haricinde bir orgazm yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kadere bırakmaya karar vererek, gözlerimi kapattım ve tuşa bastım. Ya gönderilecek ya da gönderilmeyecekti ama ben hangisi olduğunu görmek zorunda kalmayacaktım.

Vınlama sesi duyulunca kalbim olduğu yerde zıpladı.

Gönderilmişti.

Şimdi cevap beklemek zorundaydım.

İşte bu yüzden bu kadar yıl biriyle çıkmaktan kaçınmıştım. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Bu kısmı seven arkadaşlarımı hiç anlamıyordum. Bir şeyin başlangıcındaki o ikilem hali hoşuma gitmiyordu. Aslında bundan nefret ediyordum. Bana, “Hey, sen, seni seveceğim, böylece birlikte geçireceğimiz tüm bu zaman önemli olacak,” diyecek türden bir adam gerekiyordu.

Bu, şu ankinden çok daha iyi bir plana benziyordu.

Telefonum titredi ve açarken kusmak istiyordum.

Grayson: Ne anlama gelmesini istiyorsak, o anlama geliyor.

Gözlerimi devirdim. Yardımcı olmamıştı.

Jessica: Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu.

Grayson: Senin için ne anlama geliyor?

Şimdi de kendimi pencereden atmak istiyordum. Lanet olsun, savunmasız olmak istemiyordum. İlk açıklamayı onun yapması, aklımdakileri söyleyerek kendimi aptal durumuna düşürmemi engelleyecekti. Fakat artık on altı yaşında değildim, dürüst olması gereken bir yetişkindim.

Ayrıca terapiyi bırakmaya karar vermiştim çünkü beni istemediğim şeylerle uğraşmak zorunda bırakıyordu.

Jessica: Çok şey ifade ediyor. İnsanlara söylemesek bile benim bileceğim anlamına geliyor ve bu benim için önemli.

Hiç değilse cevap yazdığını anlamamı sağlayan o küçük noktaların ekranda görünmesini beklemiştim ama hiçbir şey yoktu.

Harika. Aptal hislerimin peşinden gidip dürüst davranmak bakın beni nereye getirmişti. Bu gece seks yapıyor olabilirdim. Hem de çıplak kalabileceğim ve beni çok ama çok mutlu edecek harika bir adamla beraber.

Şimdi ise volta atıyordum çünkü psikiyatristimi dinlemiş, kendimi incitmemek için bunun ne olduğunu tanımlamaya çalışmıştım.

Bir anlığına yeni bir mesaj yazıp sadece şaka yaptığımı, çıplak olduğumu ve onu beklediğimi söylemeyi düşündüm fakat bu da çok saçma olurdu.

Her şey fazlasıyla karmaşıktı. Neden bu adamı sevmek zorundaydım ki? Neden bu gece buluşmak isteyen Jack ya da geçmişimde olmayan biri değildi?

Herhangi bir adam olmamasının sebebi, benim için hiçbir zaman başka birinin olmamasıydı. İşin en üzücü kısmı da buydu.

Grayson'ın cevap vermemesinin üzerinden on beş dakika geçtiğinde, reddedilmiş ve utanmış halde yatağıma çöktüm. Derin bir iç çektim ve oldukça rahatsız edici dantel sutyenimle külotumu çıkarıp eşofmanlarımı giymeyi düşündüm.

Ayağa kalkmamla beraber pencereme bir şey vurdu. Bakmadan bile yüzümde bir gülümseme oluşmuştu çünkü bunu daha önce yapan sadece bir kişi vardı. Aceleyle gidip pencereyi açınca, Grayson'ı bana bakarken buldum.

Dirseklerimi pervaza dayayıp aşk sarhoşu bir ergen gibi gülümsedim. Grayson beni bu hale getiriyordu; hayatın kâbuslarla dolu olduğunu düşünmeyen umutlu bir kıza. “Ne yapıyorsun?”

“Aşağı gelersen bunu sana gösterebilirim.”

“Mesajıma cevap bile vermedin,” derken kalbim ağzımdaydı.

Arka cebine uzanıp telefonunu çıkarmadan önce dudaklarında alaycı bir sırıtiş belirdi. Birkaç saniye sonra arkamdan gelen çınlamayı duydum.

“Bekle, bir mesaj geldi.” Ne yazdığını görmek için telefonun üzerine resmen atladım.

Grayson: Benim için bir anlamı var.

Telefonu göğsüme bastırıp ona koşma isteğime karşı koyarken, Doktor Warvel’in beklentiler hakkında söylediklerini düşündüm. Bunun hem Grayson hem de benim için bir anlamı vardı. Bu da ikimizin de en sonunda incineceğinin bir göstergesiydi. Yine de zaten hayatın olayı bu değil miydi? Risk alıp kalbimizi ortaya koyardık ve bazen işin içinden yara almadan çıkamazdık.

Hayatımın geri kalanının ona dair pişmanlıklarla dolu olmasını istemiyordum.

Araziyi satın alıp bir ev inşa etmişti ve bir parçam -çok aptal bir parçam- bunu, beni beklediği için yaptığını düşünmek istiyordu.

Pencereye geri döndüm, cevap vermem gerektiğini biliyordum ve parmaklarım telefonun üzerinde gezinirken gözlerimi ondan ayırmıyordum.

**Jessica: İncinmek istemiyorum
ve seni de incitmek istemiyorum.**

Bir anlığına bakışlarını bana çevirdikten sonra tekrar telefona döndü.

Grayson: O zaman beni evinin

önünde bekletme. Aşağı in, Jessica.

Jessica: Tamam.

İneceğime hiç şüphe yoktu.

Ayaklarım hızla hareket ediyordu, ona ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer indim. Ön kapıya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Orada durmuş, bekliyordu.

Ancak tüm sabrımız o an tükenmiş gibiydi. Sanki geçmesine izin verdiğimiz zaman bitmişti ve bir saniye daha beklersek bu bizi öldürürdü.

Grayson'ın elleri hızlıca yüzümü yakaladı ve sonrasında dudakları dudaklarımdaydı. Etrafımız çaresizlik, arzu ve kararlılıkla sarmalanmıştı. Ona sıkıca sarılarak beni öpmesine izin verirken, öpücüğüne karşılık verdim.

Bizi içeri götürdü ve ben kapıyı tekmeleyip ikimizin de sıçramasına neden olana kadar dudakları benimkilerden ayrılmadı. "Annen?"

Ağzı benimkine dönmeden önce söyleyebildiğim tek kelime, "İşte," oldu. Beni kaldırdığında, bacaklarımı beline doladım ve Grayson bizi üst kata taşıdı. "Üçüncü kapı..."

"Hatırlıyorum."

Sırıtip parmaklarımı gür, kahverengi saçlarında gezdirdim. Ona sorular sormak, bundan sonra ne yapacağımızı söylemesini istiyordum ama şu anda ona her şeyden daha fazla ihtiyacım vardı.

Hiçbir şey Grayson'a tekrar sahip olmamı engelleyemezdi.

Odama girdiğimizde, beni kapıya yasladı. Ellerini başımın iki yanına koydu ve beni olduğum yere sabitledi. "Seni çok istiyorum."

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Ben de seni istiyorum.”

Grayson’ın dudakları kulağıma doğru ilerledi. “Sana burada sahip olacağım çünkü yapamam... kahretsin, bekleyemem.”

Sesinin derin tınısı içime işledi ve gözlerim titreyerek kapandı. Damarlarımdaki kan alev almış, uzuvlarımdın her bir parçasını ısıtır hale gelmişti. “Sonra?” diye sordum.

“Sonra tüm bunları tekrarlamamız için seni evime götüreceğim.” Boynumu öptü. “Ve tekrar.” Dudakları boğazımın altına kaydı. “Ve tekrar.”

“Bu oldukça fazla dayanıklılık gerektirir,” diye soludum.

“Senin için bütün gece ayakta kalmayı planlıyorum, aşkım.”

Vay canına. Eğer vücudu benimkine yaslanmış halde olmasaydı, kesinlikle yere yığılırdım.

Sözünü mühürlemek istercesine beni tekrar öptü, elleri kuyafetlerimi çıkarmak için neredeyse delirmişçesine hareket ediyordu. Ben onun kemerini çıkarmaya çalışırken, Grayson da benim tişörtümü çıkardı.

Bunun seksi ve yavaş olan hiçbir yanı yoktu. Birbirini hissedilmek için bir dakika daha bekleyemeyen iki insandan ibarettik. O meme ucumu ağzına alıp sertçe emerken, ben kotunun düğmesiyle uğraşıyordum.

Bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde sabitledi. “Böyle kal,” diye emretti. “Hareket etme.”

“Ama...”

“Hareket edersen dururum ve inan bana, bunu istemezsin.”

Ah, Tanrım. Sırtımı soğuk kapıya dayamışken alev aldığıma yemin edebilirdim. Pantolonumu indirip dizlerinin üzerine çöktüğünde, etrafımdaki her şey yanıyordu.

“Gray.”

Bir kez daha uyardı. “Sakın kıpırdama.”

Gözleri vücudumda gezinirken titriyordum, bu da nefes alışverişlerimin daha da hızlanmasına neden oluyordu.

“Yıllarca seni hayal ettim.” Parmak uçlarıyla tenime hafifçe dokunurken, sesi boğuk ve kısıktı. “Hayallerim o kadar gerçekçiydi ki seni hissettiğime yemin edebilirim.” Parmaklarını yavaşça bacağımdan yukarı doğru kaydırdı. “Tadını, sesini ve kollarımda nasıl hissettirdiğini düşünürdüm.” Dudaklarımdan yumuşak bir ses çıkarken, başım kapıya yaslandı. “Beni hiç düşündün mü, Jessica? Tekrar nasıl hissettireceğimi hiç merak ettin mi? Seni ne kadar iyi hissettirebileceğimi?”

“Evet.” İnledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Güzel,” demesiyle ağzı kadınlığımı buldu ve bir bacağıma kaldırıp omzunun üzerine yerleştirdi.

Hareket etmemem gerektiğini biliyordum ama ellerimin saçlarına kaymasına engel olamadım, dilini klitorisime bastırırken bir şekilde onu tutmam gerekiyordu. Sertçe nefes alırken geri çekildi, gözleri odağını kaybetmiş haldeydi.

“Eller.” Ellerimi eski pozisyonuna getirmeye çalışırken, ağlamak istiyordum.

Beni bekletmeyip tekrar başladı, yaladı, emdi ve dilini en güzel şekilde döndürdü, beni çıldırtırken bedenimi yukarıda tutuyordu.

“Grayson, lütfen.” Ne istediğimi bilmediğim bir şey için yalvarıyordum. Çok yakındım.

Bacaklarımı daha geniş açarak, dilini içime kaydırdı ve ağzıyla beni becermeye başladı. Klitorisime geri dönüp bir parmağını içime soktuğunda, bayılacağıma yemin edebilirdim.

Hayatımın en yoğun orgazmı, beni hızlı ve sert bir şekilde vururken çığlık attım. Kendimi erimiş gibi hissediyordum,

bacaklarım artık ağırlığımı taşıyamıyordu. Fakat Grayson burada, güvende olduğumdan emin oluyordu.

Gözlerimi tekrar açmayı başardığımda hemen önümde olduğunu gördüm. Pantolonunu çıkarmıştı ve cüzdanını açıyordu.

Prezervatifi takarken, “Biraz hızlı olacak,” diyerek beni uyardı. “Uzun zaman oldu ama söz veriyorum bunu telafi edeceğim.”

“Sana ihtiyacım var,” dedim. “Sana şimdi ihtiyacım var. Başka hiçbir şey umurumda değil.”

İçime girmeye başladığını hissettiğimde, solukları kesik kesikti. Grayson aletini biraz daha derine iterken gözleri kapandı. “Lütfen bana bunun gerçek olduğunu söyle.”

Parmaklarımı yüzüne götürdüm. “Bana bak.” Dediğimi yaptı. “Bu gerçek. Seviş benimle, Grayson. Yeniden biz olmamızı sağla.”

Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan daha derine ilerleyerek tamamen içime girdi. “Her zaman bizdik.” Bunun ardından ikimiz de başka hiçbir şey söylemedik çünkü bedenlerimiz bizim yerimize her şeyi söylüyordu.

Yirmi Bir

JESSICA

Grayson'ın kollarında yatıyordum. Etrafımız bir battaniyeyle sarılmışken birlikte devasa pencereden manzarayı izliyorduk.

Yanağımı göğsüne yasladım. "Dağımızı satın aldın."

"Tamamını değil."

Sırıttım. "Yeteri kadarını."

"Önemli olan tarafını satın aldım."

Bunu sorarken ona bakmak istediğim için başımı kaldırdım.

"Ne zaman?"

Yutkunup kıpırdandı ve beni biraz kaydırduğunda ikimiz de doğrulmak zorunda kaldık. "Ne, ne zaman?"

"Neyi sorduğumu biliyorsun."

Grayson'ın rahatsız olduğunu fark ettiğim anda bu soruyu sormamış olmayı diledim. Bu gece inanılmazdı. Evine girer girmez sevişmeye başlamıştık, beni odasına doğru götürürken kıyafetlerimiz etrafa savrulmuştu. Sonra duşta yanıma gelmiş, tekrar yıkanmak zorunda kalmıştık.

Cennet gibiydi. Her şeydi ve bunun bitmesini asla istemiyordum.

Şimdi güneşin doğuşu gecenin büyüsunü bozuyor, bizi gerçek hayata dönmeye zorluyordu.

“Biz ayrıldıktan iki ay sonra aldım.”

“Neden?”

“Bilmediğimi söylesem bana inanır mısın?”

Grayson’a yaklaşıp dudaklarını öptükten sonra bedenimi onunkine yasladım. “Biz ayrıldıktan ve özel bir havayolu şirketinde çalışmaya başladıktan sonra 2000 model siyah, bir Ford F-150 aldım,” diye itiraf ettim.

“Ne?”

Kirpiklerimin altından ona baktım, bunun duygularımın bir kısmını gizlediğini umuyordum. “Benim... Sen olan bir şeye ihtiyacım vardı.”

O arabayı Grayson kullanıyordu. Bir yerlerde ikimiz de aynı anda aynı araçta oturuyormuşuz gibi hissedebilmek için bunu yapmıştım. Çok aptalcaydı ve kendimi gülünç hissetmişim ama üniversiteden sonra Kaliforniya’ya taşındığımda, bu sayede biraz Carolina’yı biraz da onu hissedebilmişim.

Yataktan kalkıp pencereye doğru gitti. Aramızdaki mesafenin büyüdüğünü hissedebiliyordum. Buraya gelmeden önce endişelendiğim şey de tam olarak buydu. Çözülmesi gereken sorunlarımız vardı ve şimdi her şey daha çok karışmıştı. Geri dönülmez bir çizgiyi aşmıştık.

Grayson, “Neden aramadın?” diye sordu.

“Bu hiçbir şeyi değıştirmezdı.”

“Bunu bilemezsin.”

Ayağa kalkarken çarşafı vücudumu örttüm ve yanına yürüdüm. “O zamanlar inandığım şey buydu. Gençtim, aptaldım.

Seni sevmekten ve sonumun annem gibi olmasından korkuyordum. Ayrıca bir de ailen vardı. Pişman oldum, bunu başka hangi kelimelerle ifade edebilirim bilmiyorum. Keşke geriye dönüp sana nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar cesur olabilseydim ve sana da nasıl hissettiğini söyleme fırsatı verebilseydim. Şu anda yapabileceğim tek şey, sende doğruları saklamamak.”

Eliyle yanağını kavrayıp birbirimizin nefesini soluyabileceğimiz kadar eğildi. “Peki doğru olan ne?”

“Seni her zaman sevdiğim. Bunun ileride bizim için ne anlama geleceğini bilmediğim ama bitmesini de istemediğim.”

Grayson alnını benimkine yaslayıp kollarını etrafıma doladı. “Ben de bitmesini istemiyorum. Bu, senin tekrar çekip gitmeni izlemem anlamına gelse bile.”

“Gidişimi düşünmek istemiyorum.”

“Kalmayı düşün, Jess. Neler yaşayabileceğimizi düşün.”

Dudaklarımız birbirine değdi, şu anda onu tekrar terk etme fikri imkânsız görünüyordu. Asla buraya yerleşmek gibi hayallerim olmadığının farkındaydım ama onunla birlikteyken, hiçbir şeyden vazgeçecekmişim gibi gelmiyordu.

Ona sahip olurdum.

Bize sahip olurdum.

Her şeye sahip olurdum.

Jennie’nin lokantasında yemek yerken Delia, Stella ve Winnie birbirlerine tuhaf bakışlar atıyordu. Ben sessizdim, gülümsüyordum ve sahip olduğum huzurun tadını çıkarıyordum.

Bir kez daha birbirlerine baktıklarını fark ettiğimde, “Ne?” diye sordum.

“Farklı görünüyorsun,” dedi kız kardeşim.

Delia, “Mutlu görünüyor,” diye ekledi.

“Sadece sessizim.”

Winnie’nin merak dolu bakışları üzerimdeydi. “Evet ama üzerinde bir ısıltı var.”

Omuz silktim. Bu sabah erken saatlerde Grayson beni eve bırakmıştı, sonra konuşacağımızı söylemeden önce bana tatlı bir öpücük vermişti. Günü Melia ile geçirmeyi planlıyordu. Daha sonra da Jack’le birlikte, itfaiyeyle eğitime gideceklerdi.

Herkes dün gece evde olduğumu sanıyordu.

Öte yandan bu üç kadın oldukça meraklıydı, bu yüzden onlara bir şeyler vermem gerekiyordu. “Sanırım iyi uyudum.”

Ve sonra Stella inledi. “Ah, Tanrım. Grayson ile sevişmişsin! Bu yüzden dün gece Melia’ya bakmak zorunda kaldım!”

Gözlerim irileşirken yanaklarım ısındı. Hızla sandviçimi bıraktım. “Şşşt! Bağırma, aklını mı kaçırdın?”

“Peki, seviştin mi?”

“Ben... ne... ben...” Cidden çok kötü bir yalancıydım ve artık bunu saklamamın bir yolu yoktu.

Stella elini masaya vurarak, “Biliyordum!” dedi. “Biliyordum!”

Tabii ki restorandaki insanların tamamı onu duymuştu ve hepsi bize bakıyordu. Bayan Pruitt bana dehşet dolu bir bakış atarken, sanki az önce duymamış gibi kızının kulaklarını kapattı. Daima sondaki taburede oturan Fred güldükten sonra, “Tam zamanında,” gibi bir şey söyledi. Ve burada olmaması için kolumu kesebileceğim bir yüz daha vardı. Bay Parkerson.

Gözlerim kapandı, yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim. Belki kulaklık takıyordu ve kızının dün gece oğluyla cinsel ilişkiye girdiğini söylediğini duymamıştı. Sanırım o kadar şanslı değildim çünkü şu anda bana bakıyordu.

Delia, “Sorun ne?” diye sorduktan sonra döndü ve neye baktığımı fark etti. “Kahretsin. Stella, baban burada.”

Stella elini bana doğru uzattı, dudakları aralanmıştı. “Çok özür dilerim. Bunu halledeceğim. Sadece heyecanlandım ama bununla ilgileneneğime söz veriyorum. Belki de buraya gelmez.”

Tabii, kesin öyle olurdu. Berbat bir şansım olduğu için hiçbir yere gitmedi. Kapıdan çıkıp buradan ayrılmak yerine masamıza geldi. “Selam, kızlar.”

Dördümüz de kafamızı kaldırdık.

İlk konuşan Stella oldu. “Merhaba, baba.”

“Öğle yemeğiniz iyi geçiyor mu?” diye sordu.

Stella çekingen bir gülümsemeyle ona baktı. “Evet. Bir başka mülkü,” derken parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. “Görmek için şehirden ayrılmaya ne kadar kaldı?”

Bay Parkerson gerildi. “Oliver’ı kontrol etmek için birkaç gün sonra gitmeyi planlıyordum ama belki biraz daha kalırım.”

Harika. Parkersonlar benimle ya da Grayson’la çıkmamla ilgili düşüncelerini hiç gizlememişlerdi. Eğer ufacık bir ihtimal olduğunu bile düşünseler, bunu engellemek için ellerinden geleni yapacaklarından hiç şüphem yoktu.

Stella arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Anlıyorum, o halde oradaki hasarı duydun?”

Kafasını salladı. “Vandalizm işleri. Kasaba çok güvenli duruyordu. Fakat görebildiğim kadarıyla kardeşin iyi idare ediyor.”

“Evet ama görünüşe göre yalanlara karşı güvenli değilmiş.”

Stella sanki son cümlesini hiç söylememiş gibi babası devam etti. “En önemli otelim bana ihtiyacı varken oraya gitmem için bir sebep yok.”

Bununla birlikte Stella’nın yüzünde bir duygu belirdi. Dudakları tek bir çizgi halini alırken, gözleri sabit bir şekilde konuştuktu. “Diğerlerinden daha iyi durumdayız. Eminim başka yerlerin sana daha çok ihtiyacı olacaktır.”

Bay Parkerson'ın gözleri bana döndü. "Resepsiyonda işler nasıl, Jessica?"

Sorun yaşamadan, "Güzel," demeyi başardım. Bu insanlarda, beni önemsiz hissettiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Burada, kimsenin yapamayacağını düşündüğü hedeflere ulaşmış yetişkin bir kadındım ve onların bir bakışıyla tüm bunlar önemsiz geliyordu. Aniden Parkerson servetinin peşindeki fakir kız olmaya geri dönmüştüm.

Bu asla doğru değildi. Grayson kim olursa olsun onu her koşulda severdim.

"Bilmem gereken yeni bir şey var mı?"

Stella boğazını temizledi. "Ondan ben sorumluyum. Eğer soru sormak istiyorsan lütfen benimle iletişim kurmaktan çekinme."

Bay Parkerson sırttı. "Şirketin sahibi olarak, istediğim kişiye istediğimi sorarım. Ayrıca görünüşe göre Jessica'nın bazı haberleri var."

Ağzımı açmadan önce beşe kadar saydım. Onun önünde kekelemeyecektim. Sakin kalmam ve odaklanmam gereken onca zamanın içinde bu, en önemlisiydi. "Pek yeni bir şey olduğu söylenemez, Bay Parkerson. Eğer olsaydı... ben..." *Hayır, lütfen hayır.* Winne'in elinin bacağıma dokunduğunu hissederek kendimi toparladım. "Yöneticime söyledim."

Bitirdiğimde kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki herkesin duyabildiğinden emindim. Kız kardeşimin tutuşu gevşerken Stella'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir haftadan uzun bir süredir ilk kez ufak bir tökezleme yaşamış olmama rağmen bunu atlatabilmiştim.

"Pekâlâ, öğle yemeğinizin tadını çıkarın, kızlar. Ben Grayson'ı görmek için Park Inn'e gidiyorum." Gözleri önce bana sonra da kızına kaydı. "Onunla iş hakkında konuşacağım."

“Eminim öyledir,” dedi Stella küçümser bir şekilde.

“Bu cuma, akşam yemeğinde görüşürüz.”

Stella elini kaldırıp parmaklarını salladı. “Güle güle.”

O kapıdan çıkar çıkmaz, Stella homurdandı. “Özür dilerim, Jess. Burada olduğunu bilmiyordum ve sanırım sesim biraz yüksek çıktı.”

“Evet, eminim bütün kasaba duymuştur,” diye homurdandı Delia.

Başımı kollarımın üzerine yasladım. “İşte korktuğumuz şey buydu.”

“Ne? Babam mı?”

Çenemi kaldırdım. “Ve diğer herkes.”

Umursamaz bir şekilde elini salladı. “Lütfen, onun konuşmaya hakkı yok. Son metresi Oliver’ın işlettiği pansiyonu resmen rakıp yıktı. Grayson’ın gidip temizliğe yardım etmesi gerekti.”

“Bu, ailenin daha önce işleri bizim için zorlaştırmasını enellemedi.”

“Grayson artık çocuk değil. Onun hayatıyla ilgili kararları annemle babam vermiyor ve yemin ederim onların ne düşündüğü Grayson’ın umurunda bile değil.”

“*Biz* diye bir şey mi var?” diye sordu Winnie. “Birlikte misiniz yoksa...”

Derin bir nefes aldım. Bu konuda onlarla tartışmak bir yana, yaşadıklarımızı kimseye söylemeye niyetim yoktu. “İşleri ağırdan alıyoruz.”

Delia homurdanarak, “Belli ki öyle değil,” dedi. “Onunla yatman gerektiğini değil, öpüşmen gerektiğini söylemiştim.”

“Evet ve belli ki tavsiyelerini dinliyordum.”

Omuz silkti. “Bu zaten kaçınılmaz bir sonuçtu.”

“Neymiş o?” diye sordum.

“Sen ve Gray,” diye araya girdi Stella.

Winnie başını salladı. “Evet, yani en azından bir hafta daha bekleyeceğini düşünmüştüm. Stella, sen ne diyorsun?”

“Bunu çok daha önce yapacaklarını düşünmüştüm, Jessica’nın bu kadar beklemesi etkileyici.”

Delia masaya bir yirmilik koydu. “Jessica’nın hiçbir şey yapmayacağını ve iyileşip burada gideceğini söylemiştim. Sen kazandın, Winnie.”

Winnie yirmiliği alıp elini Stella’ya uzattı. “Öde bakalım, sürtük.”

Onlara sanki dört kafaları varmış gibi baktım. “Bizim üzerimize bahse mi girdiniz?” Hiçbiri pişman olmuş gibi görünmüyordu. “Peki, tam olarak amacınız neydi?”

Stella gözlerini devirdi. “Dinle, sen ve Grayson arkadaş olacaktıysınız gibi davranmaya çalıştınız ama biz gerçeği gördük. Grayson sizin için özel olan o araziye satın aldı ve satmayı hep reddetti. Sen döndükten sonra onu kaç kez pencerelerin önünde durmuş, dışarı bakarken bulduğumu saymıyorum bile. Seni hep sevdi. Aynı şeyin senin için de geçerli olduğuna eminim.”

“İşleri ağırdan alıyoruz,” dedim tekrar.

Winnie hafifçe gülümsedi. “Evet, kendinizi kandırmak için ne söylemeniz gerekiyorsa onu söyleyin.”

Delia masaya bir yirmilik daha koydu. “Yirmi dolarına bahse girerim ki yıl sonundan önce nişanlanacaklar.”

“Yirmiliğini kabul ediyorum ve önümüzdeki iki ay içinde olacağına dair on artırıyorum.”

İkisinin de yanıldığını bilerek koltuğumda arkama yaslandım. Gitmeme izin verilmesi an meselesiydi ve o zaman, gerçekten hiç istemediğim bir karar vermek zorunda kalacaktım.

Yirmi İki

GRAYSON

“Jack amca!” Amelia kapıya doğru koşup kendini Jack’in kollarına attı. “*Seni sonsuzluk boyunca göremedim!*”

“Merhaba, prenses.” Ona sıkıca sarıldıktan sonra hırladı ve Melia’yı sarstı.

“Ayı sarılması!”

“Kesinlikle öyle, korkutucu muyum?”

Jack tutuşunu gevşetti ve Amelia gözlerini hafifçe kısıp ona baktı. Jack’in korkutucu olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “Pek sayılmaz. Ama kaşındırıyorsun.”

Jack gülerek kampçı sakalını onun yanaklarına sürttü. “Vahşi doğada akşam yemeği arıyordum.”

Amelia, “Bir şeyler bulabildin mi?” diye sordu.

Jack dönüp pizza kutusunu aldı. “Tüm yakalayabildiğim bu.”

Melia kıkırdayıp bana döndü. “Bir dilim yiyebilir miyim?”

“Bir tane ve sonra yatma zamanı. Pizzaya karşı koyamadığını biliyorum,” dedim.

Mutfağa geçtik ve Amelia'ya küçük bir dilim pizza verdim. “Kamp nasıl geçti?”

Jack gözlerini devirdi. “Yemin ederim, kızlar inanılmaz tuhaf olabiliyor.”

Jack yaklaşık üç yıl önce oldukça başarılı olduğu muhasebeciliği bırakmış, Kuzey Carolina dağlarının; kendilerini güvende tutması için ona para ödemeye hazır aptallara hayatta kalma becerileri öğretebilmek için ideal bir yer olduğuna karar vermişti. Burası tehlikeli olmadığından değildi ama yürüyüşçülerin kaybolduğu bir bölgede değildik.

Bu gezilerde neredeyse iki hafta boyunca, onlara hayvanları nasıl savuşturacaklarını ve nasıl yiyecek kaynaklarını bulacaklarını gösteriyordu. Bana tam bir cehennem gibi gelse de Jack bunu seviyordu.

“Yine mi bekârlığa veda partisiydi?”

“Tanrıya şükür değildi. O kızlar bambaşka seviyede delirmişti.”

“Baş nedimeyle yatmıştın,” diye hatırlattım.

Yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi ve anıların içinde kaybolmuş gibi göründü. “Cennetten bir hediyeydi. Ağzı şey gibiy-”

“Anladım.”

“Ne gibi?” diye sordu Amelia.

“Hiçbir şey, prenses.” Jack omuz silkip bir dilim pizza aldı. “Hayır bu seferki şirket etkinliğiydi, bu kadar çok kaynaşacaklarını beklediklerini sanmıyorum.”

“Yani patronlarıyla çalının arkasında tuvaletlerini yapmaktan hoşlanmadılar mı?”

Güldü. “Hayır, kesinlikle hoşlanmadılar. Sanırım sadece kamp yapacağımızı ve daha az kirli iş olacağını düşünmüşlerdi.”

“Seninle çalışmamı istediğinde, hayır dememin bir başka sebebi de bu.”

“Ödlek.”

Böyle düşünmesi umurumda bile değildi. Dışarıda olmayı seviyordum ama bana anlattığı bazı saçmalıklara katlanamazdım. Zaten yaşantım da buna izin vermezdi. Gecelerimi dağda ve Amelia’dan uzakta geçiremezdim.

“Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, burada olanları anlat.”

“Hiçbir şey olmadı.” Son birkaç haftanın harika geçmesi dışında.

Jessica iki gece önce buradaydı ve dün gece görüntülü konuşarak harika bir şekilde sevişmiştik. Modern teknoloji bazen şahane bir hediye haline gelebiliyordu.

“Hayır mı? Çünkü kasabaya döndüğüm anda oldukça ilginç hikâyeler duydum.”

“Döneli iki saat bile olmadı.”

“İnsanların bu kadar çok konuşması komik. Özellikle de ilginç dedikodular olduğunda.” Pizzasını parmak gibi kullanıp bana doğrulttu.

Amelia, “İnsanlar ne diyor?” diye sordu.

Ona gülümsedim. “Dünyadaki en iyi gıdıklama canavarı olduğumu.”

“Baba...”

Sırıtarak ona doğru yavaşça yaklaştım ve o kaçmaya çalışırken, saniyede bir adım attım. “Bir şeyleri gıdıklamaya ihtiyaç duyuyorum.”

“Gıdıklama canavarı küçük kızları sevmez,” dedi Amelia.

Jack sırtıp masanın diğer tarafından dolandı. “Ama en iyi arkadaşı olan gıdıklama kralı seviyor.”

Onu yakalamaya çalışırken Amelia cıyaklıyordu, biz onu kovalarken kahkahaları odayı doldurdu. Amelia masanın etrafında daireler çizerken Jack ile dramatik bir şekilde birbirimize çarpıp kalkamayacakmışız gibi yere düştük.

Odasına koşup kapıyı kapatarak bağırdı. “Beni burada yakalayamazsın! Kapıya beni gıdıklamana izin vermeyecek bir büyü yaptım.”

Jack kıkırdadı. “Ne yapalım?”

“Bilmiyorum. Sanırım onu kısıklarak yakalamamız gerekiyor. Tabii eğer kapıyı açarsa.”

Amelia kapısını sadece küçük mavi gözlerini görebileceğimiz kadar araladı. “İçeri girdikten sonra beni gıdıklarsanız elleriniz kopar.”

Gözlerimi büyütüp Jack’e baktım. “Bu korkunç olurdu.”

“Aynen öyle,” diyerek beni onayladı. “Görünüşe göre uslu durmamız lazım.”

Kapıyı birkaç santim daha açtı. “Ellerinizi kaybetmeyin, onlara ihtiyacınız var.”

Avucumu kaldırdım. “Yemin ederim gıdıklamayacağım.”

Amelia yeminimi tekrar eden Jack’e baktı. “Ben de yemin ederim.”

Kapı açıldı. “O zaman sihrî etkisiz hale getireceğim.”

Amelia’yı yatmaya hazırlamam neredeyse otuz dakika sürdü çünkü Jack’e, ona dinleyeceği her şeyi anlatmayı bırakamadı. Yerine yattığında, müziği ve yıldızları açıldıktan sonra ensemi ovuşturarak dışarı çıktım.

Jack elinde kendi aldığı bira bardağıyla dururken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, birazdan uyumuş olur.”

O televizyonda futbol maçını açarken, ben de bir dilim pizza ve bira aldım. “Carolina bu sene berbat.”

Kanepede yanına oturdum. “Çünkü savunmamız berbat.”

“Katılıyorum.”

“Peki, şu söylenti hakkında...” Jack birkaç dakika sonra konuşmaya başladı.

“Tahmin edebiliyorum.”

Çünkü bahsettiği şeyi birkaç kez duymuştum. Kız kardeşimin boşboğazlığı yüzünden, bütün kasaba Jessica ve benim hakkında konuşuyordu.

“Doğru mu?” diye sordu.

“Büyük kısmı doğru. Olduğundan daha kötü görünmesi için de tür yakıştırmalar yaptıklarını Tanrı bilir.”

“Yani Jessica ile birkaç hafta önce seviştiniz ve yanına mı taşınıyor?”

Jack yedi yaşından beri en yakın arkadaşımdı. Hayatım hakkında bilmediği bir şey yoktu ama nedense ona Jessica’dan bahsetmek istemiyordum. Yaşadığımız şey, sadece bize aitti. Öyle olması gerekiyordu.

“Tanrım, yanıma falan taşınmıyor. Konuştukları şey bu mu?”

“Bir de nasıl ikinizin birlikte oldukça fazla vakit geçirdiğini konuşuyorlar. Görünüşe göre geçen gece kızın pijama partisindeyken, sabahın çok erken saatlerinde Jessica’yı eve bırakırken görülmüşsün.”

“Bu kasabanın bir hobiye ihtiyacı var.”

Jack omuz silkti. “Zaten bir hobileri var. Sen ve Jess hakkında konuşmak.”

“Ağırdan alıyoruz.”

Güldü. “Siz ikiniz ağırdan almak ne demek bilmiyorsunuz.”

Biramı kafama diktim. “Öğüt dinlemek istemiyorum.”

“Öğüt vermiyorum. Sadece *ağırdan almanın*, bir randevuyla olacağını söylüyorum ve peşinden başka bir randevu daha olurdu. Sonrasında eve gelerek onu düşünüp mastürbasyon yaparak geçirdiğin üç haftanın ardından, Jessica belki biraz oynaşmaya izin verirdi.”

“Az önce *oynaşmak* mı dedin?”

Sırıttı. “Yapmana izin vereceği tek şey o olmalıydı. Ama hayır, siz tüm bunları atlayıp olaya ortasından giriş yaptınız.”

Gerilmiştim, onun ne düşündüğü umurumda bile değildi. “Atlamadık.”

“Gray, kendini kandırmak istiyorsan kandır ama ikimiz de gerçeği biliyoruz.”

“Her neyse.”

Bir dakikalık sessizliğin ardından, “Seni suçlamıyorum,” diye ekledi. “Onu seviyordun. Her zaman sevdin. Bunun olacağını hepimiz gördük.”

“Jessica gidecek,” dedim çünkü bunun söylenmesi gerekiyordu. “Doktor izin verir vermez gidecek.”

“Ve bu senin için sorun değil mi?”

“Tabii ki sorun.”

Koltuğunda arkasına yaslanarak, kumandayı diğer tarafa fırlattı. “Bu konuda ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

Mesele de buydu, özgür olmak isteyen birini nasıl elimde tutacağımı bilmiyordum.

“O zaman tavsiyemi dinle, Gray. Hayat anlardan ibarettir. Biliyorum, hepimiz harika sonlara sahip olmak istiyoruz ama son... cehennem gibidir. İstediyin şeye sahip olamayacağını bilmektir. Olabileceğiniz her şeyi görmene rağmen yine de ellerinden kayıp gitmesini izlemektir. Son, istediğin gibi değildir.

Güven bana. O yüzden sonunu değil, şu anda sahip olabileceklerini düşün. Onunla randevuya çık, onu sev, onu tutmaya çalış ya da gitmesine izin ver çünkü bunlardan birini bile yapmazsan pişman olacaksın.” Jack birasından uzun, yavaş bir yudum aldı. “Şimdi bu kadar konuşmak yeter, hadi maçı izleyelim.”

Az önce sporla ilgili olmayan bir konu hakkında, muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en uzun konuşmayı yapan en yakın arkadaşşıma baktım ve ne kadar haklı olduğunu düşündüm.

İstediğim sona sahip olamasam da şimdilik hikâyemi yaşatabilirdim.

Jessica'nın saçlarını yüzünden çekerken, “Gördün mü yavaş yavaş eritmenin de faydaları var,” dedim. Jessica dönüp göğsümü ısıtırken, düzensiz nefesler alıyordu. “Hey!”

“Bu çok fazla olduğunu söylediğimde beni dinlemediğin içindi.”

Gülerek onu daha yakınımaya çektim. “Rekor kırmak istedim.”

Üç kez boşalmıştım ve kendimi adeta bir makine gibi hissediyordum. Daha önce hiç, seksin bu kadar iyi olduğunu hatırlamıyordum. Ergenliğimizde böyle olmadığına emindim. Hiçbir zaman kötü değildi ama bu seferki gerçek dışıydı.

Jess, “Beni parçaladın,” derken yüzünü tavana doğru döndü.

“Hiç pişman değilim.”

Başını çevirdiğinde, dudaklarında bir gülümseme vardı. “Melia'yı ne zaman alman gerekiyor?”

Saate göz attım. “Bakıcı altıya kadar kalacak.”

“O zaman giyinsek iyi olur.”

“Çıplak kalmamızı tercih ederim.”

Jessica güldü. “Bu kasabanın yeni gündemi olurdu.”

“Şu anda öyleyiz.”

Kız kardeşim, Jessica'yla yattığımızı duyurduğundan beri soru üstüne soru geliyordu. Herhangi bir soruya cevap vermekten kaçınarak iyi iş çıkarmıştık çünkü ikimizin de gerçekten verecek cevabı yoktu.

Tekrar birlikte misiniz? Jessica'ya onu sevdiğini söyledin mi? O, seni seviyor mu? Bu sefer kalması için Jessica'yı ikna ettin mi? Tüm bunlar ne anlama geliyor? Tekrar gitme zamanı geldiğinde ne olacak?

Bu soruların hiçbirisi, bizim yüzleşmeye hazır olduğumuz şeyler değildi. Nasıl hissettiğime gelince, istediğim şeyin yavaş olan hiçbir tarafı yoktu.

Sanki artık hepsini istiyormuşum gibiydi ki bu oldukça saçmaydı.

Jessica doğrulunca koyu renk saçları aşağı düşerek yüzünün etrafını kapattı. "Bu kasabadan nefret ediyorum. Neden sadece... biz olamıyoruz?"

"Çünkü bizi destekliyorlar."

Güldü. "Herkes değil."

Hayır, ailem desteklemiyordu. "Önemli insanlar öyle yapıyor."

Jess başını çevirdi, gözleri sayısız duyguyla doluydu. "Ailenin ne düşündüğünü umursamıyor musun? Biraz bile mi?"

"Zerre kadar umursamıyorum."

"Yani sana gelen parayı kesseler ve seni otelden kovsalar bile bunun bir önemi yok mu?"

Cuma akşamı yemekte bu konuyu konuştuğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu. Annem sürekli imajdan, babam aile parasından ve onun korunması için elinden gelen her şeyi yapacağından bahsetmişti. Stella ve ben de sersemlemiş bir şekilde oturmuştuk.

Sersemlemem gerektiğinden değildi. Ebeveynlerimin pislik olduğunu biliyordum.

Yine de bunca zaman sonra bile Jessica hakkında bu kadar açık bir şekilde düşmanca davranmaları saçmalıktı.

Salatamı bitirdikten sonra ayağa kalkıp dışarı çıkmıştım. Stella temiz hava almaya çıktığımı düşünerek on beş dakika sonra bana mesaj atmıştı ama ben oradan uzaklaşmıştım. Çocuk değildim ve onları dinlemeyecektim.

“Önemi var mı? Sanırım. Stella ve kardeşlerimin bir taraf seçmek zorunda kalmaları kolay olmazdı. Maddi açıdan zor olurdu ama şu an bulunduğumuz konumdan daha fazlasına sahip olsaydık hayır, önemi olmazdı. Bir yolunu bulurdum.”

Jess saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi? Yetişkin insanlar ve ben kötü biri değilim. Anlamıyorum. Ailenin benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum. Fakirdim, hepsi o kadar.”

Ona asla söyleyemeyeceğim bir neden vardı. Jessica’nın annesi ve benim annem, bir zamanlar arkadaştı ve artık öyle olmamalarının bir sebebi vardı. Babam, annesiyle bir şeyler yaşamaya çalışmıştı ama annesi onu reddetmişti. Ancak annem, Jessica’nın annesine inanmıyordu ve hâlâ onun, babamla birlikte olduğunu düşünüyordu.

“Bir şeyi değiştirmezdi. Benim için önemi olmazdı. Sanırım söylemek istediğim bu.”

“Daha fazlasını... istiyor musun?” Sesi kısıktı, bu kadar savunmasız olması kalbimi kırıyordu.

“Sen ne düşünüyorsun?”

Elini kaldırıp yanağıma dokundu. “Bence daha fazlası değilnişiz gibi davranan iki aptalız.”

Parmaklarımı onun ince bileğine dolayıp avucunu dudaklarıma götürdüm. “Kalman için sana yalvarmayacağım. Bu senin seçimin olmalı. Ben buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum.”

Gözleri yaşlarla doldu. “Mavi-yeşil gözlerine bir kez bakmamla işimin biteceğini biliyordum. Sana tekrar âşık olacağımı biliyordum. Bu yüzden uzak durdum.”

“Peki ya şimdi?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Korkarım artık hiç umut yok.”

“Her zaman umut vardır, Jess.”

Eğildi, elleri göğsümdeydi. “Kalbimin senin olmasını engellemek konusunda hiç umut yok.”

“Güzel.”

“Güzel mi?”

Başımı salladım ve dudaklarını benimkilere doğru çektim. “Güzel çünkü savaşımadan gitmene izin vermeye hiç niyetim yok.”

Yirmi Üç

JESSICA

Kapıyı açtığımda karşımda inanılmaz derecede yakışıklı bir adam vardı. “Ne kadar da şıksın.”

Grayson arkasından çiçekleri çıkarıp bana uzattı. “Şık mı?”

Omuz silktim. “Beynimde hasar var, onu suçlaman gerek. Ya da o kadar seksisin ki doğru düzgün düşünemiyorum.”

Gülerek bana yumuşak bir öpücük verdi. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

Üzerime halter yaka bir tunik ve tayt giymiştim. Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim olmadığı için rahat bir şeyler seçmiştim ama yine de tatlı bir seçimdi.

“Hazır mısınız?” diye sordu.

Arabaya gittiğimde, Melia hızla bana el salladı. “Merhaba, Bayan Jessica.”

“Merhaba, Melia,” derken biraz şaşırmıştım.

Sırıtarak, “Seni kaçırıyoruz!” diye haykırdı.

“O zaman bu oldukça iyi uygulanmış bir plan.”

Grayson ona döndü. “Ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı. “Ona söylemek yok.”

“Neyi söylemek yok?” diye sordum.

“Seni nereye götürdüğümüzü!” Ağzını kapatırken kıkırdaması hem sevimli hem de gürültülüydü. “Babam sürpriz olması gerektiğini söyledi.”

Ona dönüp sesimi komplocu bir şekilde alçalttım. “Bana söyleyebilirsin, ona söylemeyeceğim.”

Bakışları babasına kaydı. “O her şeyi duyabilir.”

“Her şeyi mi?”

“Bunun bir baba süper gücü olduğunu söyledi.”

Gülümsememin büyümesine engel olamadım. “Ah, o zaman onun yanında çok dikkatli olmalıyız.”

Melia’nın yüzü sevinçle parladı. “Halam da öyle, o da süper güçleri olduğunu söylüyor.”

“Çok özel bir ailen var,” diyerek onu onayladım.

“Halam, babamın bazı şeyleri duymasını engelleyebiliyor.”

Randevumuzun kızıyla olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama daha mutlu olamazdım. Melia çok tatlı bir çocuktü, onunla olmayı seviyordum. Geçen sabah uyandığında, beni kanepede uyuyormuş numarası yaparken bulmuştu. Daha sonra birlikte Grayson’ı uyandırmak için krep ve pastırma pişirmiştik.

Uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Gray beni işe bırakırken, bana bir şey göstermek istediği için yarın onunla dışarı çıkıp çıkamayacağımı sormuştu. Bunun, beni yatağa atmanın başka bir yolu olduğunu düşünmüştüm ama şu an doğru söylediğini anlamıştım.

Amelia’ya, “Stella’nın güçlerini seviyorum,” dedim.

Grayson homurdandı. “En güçlü benim çünkü Stella’nın güçlerini elinden alabiliyorum.”

Amelia bir an için dehşete düşmüş gibi göründü ama sonra güldü. “Çok şapşalsın, baba.”

“Değilim.”

“Evet, öylesin!”

Grayson’ı böyle görmek hâlâ nefesimi kesiyordu. İçten içe onun harika bir baba olacağını biliyordum ama buna tanık olmak bambaşka bir histi. Grayson, Melia’yı öyle bir seviyordu ki onları ne zaman bir arada görsem kalbimin büyüdüğünü hissediyordum.

Amelia’nın, babasının suyun üzerinde yürüyebileceğini düşündüğü çok belliydi.

Ellerimi birbirine vurarak, “Pekâlâ,” dedim. “Nereye gidiyoruz?”

Grayson alaycı bir şekilde gülümserken başını bana doğru eğdi. “Bekleyip görmen gerek.”

Willow Creek Vadisi’nin dışına doğru otuz dakika kadar yol gittikten sonra önünde izinsiz girilmez tabelası olan, toprak bir yola saptık.

“Beni bu ıssız yere getirmenin bir sebebi var mı? Eğer bir kürek çıkarırsan, onunla önce ben sana vururum.”

Kısık sesle güldü. “Gel hadi.”

Dışarı çıktığımızda Amelia koşarak elimi tuttu.

“Gölü görmelisin!”

“Göl mü?”

“Adı Melia Gölü.” Sesindeki gurur havada yankılanıyordu.

Yarım bir gülümsemeyle bizi izleyen Grayson’a baktım. “Siz gidin. Ben yemekleri getireceğim.”

Melia beni aşınmış bir patika boyunca çekiştirdi ve sonra nefes kesici bir manzaraya çıktık. Karşımızda yemyeşil ağaçlar ve tepemizde uçuşan kuşlarla çevrili muhteşem bir göl vardı.

Gökyüzü, üzerinde sadece birkaç kabarık bulut olan güzel bir açık mavi renkteydi. Sağ tarafta, direğe bağlanmış küçük bir kayığın bulunduğu ufak bir balıkçı iskelesi vardı.

Biraz daha derine gidince çam kokulu temiz havayı içime çektim. Burası bir insanın aynı anda hem kaybolup hem de kendini bulabileceği bir yerdi.

Her şeyi tek tek sindirmeye çalışırken, “Vay canına,” dedim.

“Burası benim gizli yerim,” dedi.

“Neden gizli?”

“Babam kimsenin bilmesini istemiyor. Saklanmak istediğimizde buraya geliyoruz.”

“O halde buraya başka kimse gelmedi mi? Stella halan ya da büyükanne?”

“Hayır.”

“Peki ya Alex ya da Joshua amcan?”

Grayson’ın sesini duymamla beraber yerimden sıçradım. “Hayır, sadece Melia ve şimdi de... sen.”

Duygular içimde bir girdap oluşturup göğsümü sıkıştırırken ona döndüm. Beni kendisi için önemli olan bir yere getirmişti. Benimle, hiç kimseye göstermediği bir şeyi paylaşıyordu.

Melia kendi etrafında dönerken, “Jack amca bile bilmiyor!” diye bağırdı.

“Neden? Sen. Bu yer.” Titrek bir nefes aldım, o kadar bunalmış hissediyordum ki kelimeleri düzgünce çıkartamıyordum.

Grayson elime uzanıp parmaklarımızı birleştirdi. “Yavaşla, Jess.”

Bununla ilgili hiçbir şey yavaş değildi. Beni hayatına, kalbine ve kızıyla paylaştığı bir şeye dahil ediyordu.

Ona nedenini sormayı çok istiyordum ama bunu zaten biliyordum. Sebebi bizdik.

Grayson ve ben, eskiden hep böyleydik. Çekinerek sevmeyi bilmiyorduk. Grayson Parkerson'a âşık olduğum gün, bütün parçalarımı çalmıştı. Beni bir bütün olarak o kadar sevmişti ki başka hiç kimsenin kalbime tamamen sahip olabilme şansı yoktu.

“Yavaş gitme işinde gerçekten de berbatsın.”

Sırıttı. “Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum o yüzden seni uyarıyorum, aşkım. Kendimi geride tutmayacağım.”

Ben cevap veremedim, Amelia bize doğru koştu. “Hadi gel! Sana tekneyi göstermeliyim.”

Onunla uzaklaşırken dönüp Grayson'a baktım, şimdiden tamamen suyun dibine batmışım gibi hissediyordum.

Melia, “Resitalime gelecek misin?” diye sorduğu sırada tek-nede -tabii buna tekne denebilirse- gidiyorduk.

“Ne zaman?”

“Gelecek ay.”

“Çok isterim,” dedim.

“Baba, yeterince biletimiz var mı?”

Başını salladı. “Fazladan biletimiz var.”

Melia ve ben ön tarafta battaniyenin altında uzanırken, Grayson da kürek çekerek bizi gölün diğer tarafına götürüyordu.

Binmeyeceğime yemin ettiğim teknenin ön tarafında oturacak yer yoktu, bu yüzden uzanmak zorundaydık. Melia öylesine bir yatak yaptığımız ve atıştırmalıklarımız olduğu için bunun harika olduğunu düşünüyordu. Suya çok yakın gibiydim ve ses sanki her an sıırılsıklam olabilirmişim gibi hissettiriyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra biraz daha rahatlamaya başladım ve Melia'yla bulutları farklı şekillere benzetmeye karar verdik.

“Şu kaleye benziyor.”

“Evet.”

Aramaya devam etti. “Ve bu da bir tırtıla benziyor.”

Sırıttım. “Bence bu bir solucan da olabilir.”

“Ya da belki bir kalemdir!” Amelia hızla hareket edince teknenin sallanmasına neden oldu.

“Sakin ol, Maymun. Aksi halde yüzmek zorunda kalacağız ki planlarımızın arasında bu yok.”

Amelia dikkatli bir şekilde geri yattı. “Özür dilerim, baba.”

“Sorun değil, sadece yavaş ol.”

Hızla Grayson’a bakıp gülümsedim. “Evet, hepimiz yavaş olmalıyız.”

Göz kırptı. “Sadece güvenlik söz konusu olduğunda.”

Aramızdaki eğlenceli şakalaşmaya karşılık göz devirdim. Grayson içimdeki umursamaz tarafı ortaya çıkarıyordu ve bunun her saniyesine bayılıyordum.

Grayson birkaç kez daha kürek çektikten sonra diğer taraftaki iskeleyi gördüm. “Kayığı bağlayıp sizi çıkaracağım.”

O işini hallederken, Melia ile sabırla bekledik. Birkaç saniye sonra aşağı eğilip Melia’yı tek hamlede dışarı çekti. Grayson ona, “Gidip büyük ağacın yanında bekle,” dedi.

Melia koşarak gittikten sonra Grayson bana yardım etti. Güçlü kolları belime dolanıp beni sabitledi çünkü hâlâ sallanıyormuşum gibi hissediyordum.

“Kollarımda olman iyi hissettiriyor,” dedi Grayson sesinde hafif bir titremeyle.

“Ne demek istiyorsun?”

“Burası, bundan çok daha fazlası.”

Sözlerini anlamaya çalışarak etrafa bakındım. “Anlamıyorum...”

Dudakları belirsizce kıvrıldı. “Sana bir şey göstermek istiyorum.” Geri çekilip elini uzattı. “Benimle gelir misin?”

Keşke çoktan bir sürü şey gösterdiğini bilseydi. Bana aşkının ne kadar güzel olduğunu hatırlatmıştı ve ben de onun aşkıyla yaşamaktan başka bir şey istemiyordum.

Onu terk etmek... aptalca olurdu.

Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Kendimi koruyacağımı sürekli söylediğim halde bunu nasıl başaramamıştım?

Hayır demek ya da gitmek istemek yerine, elini tuttum ve yolu göstermesine izin verdim.

Melia diğer elimi tutmuş yanımda koşuştururken hep birlikte tırmandık. Dağ olduğundan beri buradaymış gibi görünen, ahşaptan yapılmış bir dizi eski merdivenden çıktık. Ve sonra bir açıklığa geldik.

Gölün diğer tarafındayken bunu nasıl görememiştim bilmiyordum. Fakat çok eski ve oldukça sağlam görünen bir ev tam önümüzde duruyordu.

Sanki beni çağırıyormuş gibi içgüdüsel olarak eve doğru yürüdüm.

“Grayson,” diye soludum. “Bu inanılmaz.”

“Çok fazla tadilat gerektiriyor.”

“Ama temeli iyi, değil mi?”

Başını salladı. “Yapısal olarak sağlam.”

Dağımızda inşa ettiği evi düşündüm. “Neden bu evi tamir etmedin?”

Grayson, Melia’ya bakıp gülümsedi. “Yaşamak istediğim yer burası değil.”

“Değil mi?”

Kızını kaldırıp ona sıkıca sarıldı. “Burası, çalışmayı planladığım yer.”

Karanlıktı, her şey sanki dışarda kalmış gibi hissettiriyordu ve sis yoğundu. Görebiliyordum ama dokunamıyordum.

Sesler aynıydı. Kazınma, metalin bükülmesi, yere çarptığı-mızda çıkan çatırtılar ve gürültü... Yine de rüya ilerledikçe bun-lar da kayboldu.

Anılara karşı savaştığımda, yavaş yavaş dağılmaya başladılar. Sanki uçak yere çarpmayıp havada asılı duruyordu. Rüneyi uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Gerçek değil. Gerçek değil.

Bir şey etrafıma daha sıkı sarınırken kendime bunları söyledim. Parçalarımın bir arada olduğunu düşünerek bu hisse tutundum.

Bunu yapabilirdim.

Boynumda, rüyanın kemiklerime enjekte ettiği buz gibi pa-niği bastıran bir baskı vardı. Sıcak bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Buzlarını çözmeye başladığında, uzuvlarım karıncalandı. Kaslarımın rahatladığını hissedebiliyordum.

Gölün üzerindeki evi, suyun güneş ışığındaki parıltısını gördüm. Bu yeniydi. Burası çok güzel ve aydınlıktı. Uçak yoktu, sadece Grayson ve Melia vardı ve planlarından bahsederken gülümsüyorlardı.

Evet, işe yarıyordu.

Artık uçağı görmek zordu. Işık -o güzel, sıcak güneş ışığı-karanlığı ele geçirdikçe uçağın izleri dağılıyordu. Ev oradaydı, bulutlar onu çerçeveliyordu ve ben sadccc ağlamak istiyordum çünkü ev de siliniyordu

Gözlerimi açtığımda Grayson'ın eli yanağımdaydı, yüzümü göğsüne yaslamış bir halde bana bakıyordu.

Sesinde yoğun bir endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

Grayson bir kez daha kâbuslarımı kovalamıştı ama bu defa içimde yeni bir korku vardı. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. “İyiyim.”

“Rüya mı?”

Başımı salladım. “Her zaman. Şey...” Durup onu daha iyi görebilmek için yüzümü çevirdim. “Seninleyken o kadar yoğun değiller ve bazı kısımları değişiyor.”

Yüzüne yavaşça yayılan sırıtışa bakılırsa, bundan hoşlandığı belli oluyordu. “Güzel.”

“Misafir odasına geri dönmeliyim.” Yine de kollarım ondan ayrılmıyordu.

“Dönmelisin. Amelia birazdan uyanır.”

“Daha çok erken.”

Grayson gülüp beni hafifçe kaldırarak dudaklarımızı tatlı bir öpücükle birleştirdi. “İnan bana, ben de gitmene izin vermek istemiyorum.”

“Bizi tekrar yakalamamasını tercih ederim.”

“En azından gölden sonra akşam yemeğini geç yediğimiz için raba kullanamayacak kadar yorgun olduğumuzu bahane edebiliriz.”

“Biliyorsun, iki yıl sonra bunları yutmayacak,” diye ona açıkladım.

“İki yıl sonra buralarda olmayı mı planlıyorsun?”

Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü hislerimin bana söylediği ilk şey, evet dememdi. Burada; onun yatağında, hayatında ve kalbinde olmak istediğimi söylemek istiyordum. Öte yandan bunun, benim için en iyi seçenek olduğundan emin değildim. Ya izin alıp gidebilirsem? Burada kalmak hiçbir zaman planlarımda olmasa da her şey... belirsizdi. Bir şeyler istiyordum. Bunlar, Willow Creek Vadisi’nin etrafında yaşamak zorunda kalmayacağım şeylerdi ama bir yanda da Grayson ve Melia vardı. Onları

da istiyordum. Sadece bir noktada, umutlarıma ve hayallerime geri dönmediğim için pişman olacağımdan endişeleniyordum.

Buraya geri dönmenden önce yaşadığım hayat olasılıklarla doluydu. Bulunduğum yeri beğenmediğimde değişiklik yapmak oldukça basitti.

Willow Creek Vadisi'nde ise seçenek yoktu.

Fabrika, motel ya da sadece yaşayabilmek için çalışacağım başka boktan işler vardı.

Grayson benden uzaklaşırken, "Hey," diye seslendi. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü bu soruya acıtmayacak şekilde nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Doğruldu. "O zaman hiçbir şey söyleme."

Yataktan kalkıp Amelia'nın erken uyanma ihtimaline karşı kıyafetlerimi giydim. "Zaten mesele de bu, Gray. Cevap vermek istiyorum. Burada, seninle ve Amelia'yla birlikte olacağımı söylemek istiyorum. Evet diyebilmek istiyorum ama içimde çılgılık atan bir yanım da var."

"O yanın sana uzaklaşmanı söylüyor."

"Ve ben uzaklaşmak istemiyorum. Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum."

Grayson'ın kendi moteli olarak yenilemek istediği yeri görmek... çok fazlaydı. Bu mülkün yıllardır sahibi olmasına rağmen Melia'dan başka kimseye göstermemesini hâlâ tam olarak idrak edemiyordum.

Başını iki yana salladıktan sonra ayağa kalkıp şortunu giydi. "Seni parçalara ayırmak istemiyorum, Jess. Ben, seni bir arada tutan adam olmak istiyorum."

"Öyle yapıyorsun ama bu çok korkutucu."

Yanağıma dokundu. "O yüzden yavaş dedim."

Ona hüzünlü bir şekilde gülümsedim. “Haklısın. Ama hissettiklerimi nasıl yavaşlatabilirim? Yaptığımız şeylerin yavaşlıkla alakası yok.”

Gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. “Deniyorum.”

“Biliyorum ama söylesene, kalbim senin adını haykırırken onu nasıl yavaşlatabilirim?”

“Yavaşlatma.”

“Bu hiç yardımcı olmuyor!”

Derin bir nefes aldı. “Jack hayatın anlardan ibaret olduğuna dair bazı saçmalıklar söyledi ve haklıydı. Sadece aylarımız ya da belki daha uzun zamanımız olabilir ama birlikte ne kadar zamanımız olursa olsun hepsini istiyorum. Seni öpmek, seninle sevişmek, seninle konuşabildiğim tüm zamanlarda konuşmak istiyorum çünkü birbirimizden çok uzak kaldık.”

Gözümden bir damla yaş süzülürken başımı salladım. “Seni tekrar gördüğüm anda burada olacağımı ve asla ayrılmak istemeyeceğimi biliyordum. Seni ne kadar kolay seveceğimin farkındaydım çünkü sen her zaman istediğim adamdın. Ama bunun ne anlama geldiğini düşünmek beni korkutuyor, iki parçamı uzlaştırmakta zorlanıyorum.”

“Seni tuzağa düşürmeye çalışmıyorum, Jess. Senden taviz vermeni de istemiyorum ama nasıl hissettiğim konusunda da sana yalan söylemeyeceğim. Böyle bir fırsatın kaçmasına izin veremem.”

“Biliyorum. Sadece burada kalmanın ne demek olduğundan, hayatımın neye benzeyeceğinden ve bunun senin için de ne anlama geldiğinden korkuyorum.”

Bana bakabilmek için başını arkaya çevirdi. “Eğer ailemden bahsediyorsan...”

“Tabii ki onlardan bahsediyorum. Benden nefret ediyorlar. Annen istenmediğimi açıkça belirtti. Geleceğimiz nasıl olacak?”

“Neden bunun önemli olduğunu düşünüyorsun ki?”

Nasıl da tatlı bir adamdı. Ayrıca bunların hiçbirinin bizi etkilemeyeceğini düşünecek kadar da deliydi. İkimiz de babasının sahibi olduğu motelde çalışıyorduk. Sırf benden kurtulabilmek için onun her şeyini mahvetmeleri çok kolay olurdu.

“Çünkü ikimiz de önemli olduğunı biliyoruz.”

Elini saçlarının arasından geçirdi. Çocukluğundan beri gergin olduğunda yaptığı bir alışkanlıktı. “Bırak da onlar hakkında ben endişeleneyim.”

“O kadar basit değil.”

“Hiçbir şey basit değildir ama seçeneklerimiz neler? Bundan, bizden vazgeçmek mi?”

Şu anda bunun hakkında düşünmek için kendime izin veremezdim. Bana böyle hissettiriyorken olmazdı. Grayson kalbimdeki boşlukları dolduruyordu. Her gün, her öpücükte, nefes almasının sebebi benmişim gibi bana baktığı her an beni iyileştiriyordu.

Onu terk etme fikri şimdi bile çok fazla acı veriyordu.

Ona doğru yürüyüp avucumu kalbinin üzerine bastırdım. “Hayır, biz sadece... senin de dediğin gibi anı yaşıyoruz. Arzularımızı dizginleyip tüm bunların ne anlama geldiği konusunda gerçekçi davranıyoruz.”

“Sana geleceği gösterdim, Jessica. Dün, sana görmem gereken her şeyi gösterdim. Ailemle ilgili korkuların bana ait değil.”

Gözlerinin içine bakarken nefes alış verişlerim hızlandı. “Yani öylece bırakıp gidecek misin?”

“Senin için mi?”

Eli sırtımda ilerleyerek tüm vücuduma nefis ısı dalgaları gönderdi. “Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Jessica. Tek bir gün bile. Sana söyledim ama...”

“Ama ne?” Boğazımdaki kuruluk o kadar yoğunlaşmıştı ki zar zor konuşabiliyordum.

“Yavaş, Jess. Yavaş gidiyoruz.”

Hissettiklerimi yavaşlatmak mümkün değildi. Kendime planlarımı hatırlatmaya çalışıyordum ama bu odada beni mutlu eden her şeyle çevrilmiş durumdaydım ve nefes alamıyordum.

Grayson beni saygıyla öptü. Dili benimkini okşarken, tartışmaktan dolayı alevlenen duygularımız yok oldu. Öpücüğü yakıcıydı, tek istediğim artık düşünemeyecek hale gelene kadar beni sevmesiydi.

Dudaklarımı boğazına bastırdım ve kulağına ulaştığımda tam olarak ne istediğimi bilmesini sağladım. “Eğer Amelia uyanmasaydı, beni tekrar becermen için sana yalvarırdım...”

Grayson’ın elleri belimden aşağı kayarken, göğsünden alçak bir inleme yayıldı. “Geleceğimde, bir gece daha bebek bakıcılığı yapması için kız kardeşime rüşvet verdiğimi görüyorum.”

“Öyle mi? Peki yalnız olsaydık ne yapardın?”

Bana doğru eğildi, konuştuğunda ağzı kulağıma değiyordu. “Seni soyar, her bir santimini öper ve sesin kısılana kadar sana çılgılık attırırdım. Ve sonra, bunların hepsini tekrar yapmayı planlardım.”

Tanrı yardımcım olsun, gidecek gücüm olmayabilirdi.

Yirmi Dört

GRAYSON

Telsizden gelen seslerle uyandım.
Kahretsin.

Gözlerimi ovuşturup kalktım ve tam da bu nedenle hazır tuttuğum kıyafetlerime uzandım. Saat gecenin biriydi ve telsizin sesi kesilmek üzereydi.

“Tüm Willow Creek İtfaiyesinin dikkatine, eski demiryolu binasında birden fazla patlama ve görülür bir yangın ihbarı aldık. Tüm birimler cevap verin.”

Bu, saçma bir ihbar olmadığı anlamına geliyordu. Orada olmam lazımdı. Normalde Stella’yı arayıp Melia’yı oraya götürürdüm ya da buraya gelmesini isterdim ama bugün Alex’i ziyarete gitmişti. Ailemi son görüşümden sonra onlar da bir seçenek değildi.

Telefonum çaldığında ekranda Jack’in ismi belirdi. Pantolonumu giyerken, “Selam,” dedim.

“Selam. Gidiyor musun?”

“Evet, Amelia’ya bakacak birini bulmam lazım.”

“Kahretsin, Stella yok.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bundan bahsetmişti. Peki ya Jess?”

Telsiz tekrar cızırdadığında bu defa Şef’in sesi duyuldu.

“Tüm birimlerin dikkatine, olay yerindeyim. Yanan birden fazla ev var ve merkeze diğer kasabaları yardıma çağırmalarını söyledim.”

Bu kötüydü ve kamyonun kaptanı olarak adamlarımın yanında olamama düşüncesine katlanamıyordum.

“Onu arayacağım.” Jack’in telefonunu kapatıp Jess’i aradım. İlk çalışta cevap vermişti.

“Grayson? Her şey yolunda mı?”

“Bir yangın var ve müdahale etmem gerek. Bunu istemekten nefret ediyorum ama Amelia’ya bakabilir misin?”

Bir hışırtı duyuldu. “Tabii ki bakarım. Zaten uyumuyordum. Onu buraya getirmek ister misin?”

“Getirebilir miyim?”

“Evet, işin bitene kadar burada kalabilir. Winnie işe götürmek için beni almaya gelecek, Amelia’yı da yanımda getiririm.”

“Teşekkürler, Jess.”

“Sorun değil.”

Eşyalarımı alıp Amelia’yı kucakladım, onu arabaya bindirirken hiç kıpırdamadı. Jessica’nın evine doğru giderken mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Garaj yoluna girdiğimde, Jessica’nın üzerinde şort ve atlet ile bizi karşıladığını gördüm. Saçları dağınık bir şekilde verandada bekliyordu.

Amelia’yı içeri taşıırken, “Bunun için minnettarım,” dedim.

“Onu odama çıkar, orada uyuyabilir.”

Melia’yı, Jess’in yatağına yatırır yatırmaz yumuşak bir ses çıkarıp yan tarafına kıvrıldı ve bir ışık gibi söndü.

Jess yumuşak bir kahkaha atarak, “Ona imreniyorum,” dedi. “Böyle uyuyabilmek için neler vermezdim.”

Kızımın başını öptüm ve koridora çıktığımızda Jess’i kollarıma çektim. “Seni özledim.”

Nefesi kesildi. “Ben de seni özledim.”

“Gitmem gerek ama belki yarın gece bana kaçabilirsin?”

Başını salladı. “Olur. Winnie’nin bana borcu var.”

Aşağı inmeden önce ona hızlı bir öpücük verdim. “Çantada birkaç kıyafeti var ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bunu söylemekten nefret ediyorum ama annemi ara. Amelia için eksiksiz bir gardırobu var ve-”

“Kes şunu,” diye sözümü kesti. “Git, biz iyi olacağız. İşin bitince beni ara.”

“Arayacağım.” Gözlerimi ondan ayırmaya pek hazır olmadığımдан geri geri gitmeye başladım.

“Dikkatli ol, Gray. Seni seviyorum.” Elini hızla ağzının üzerine kapattı.

Adrenalinden dolayı hızla çarpan kalbim artık tamamen başka bir nedenden dolayı çarpıyordu. Ona doğru uzun adımlarla yürüyerek, aramızdaki mesafeyi kapattım. Yanına ulaştığımda yüzünü ellerimin arasına aldım. “Ben de seni seviyorum.”

“Bunu söylemek istememiştim...”

“Ciddi miydin?”

Jessica, “Evet,” diyerek kabullendi.

Gizli kaçamaklarımız, koridorlarda öpüşmemiz ve âşık değilmişiz gibi davranmamız sadece üç hafta sürmüş olabilirdi ama plajda onu ilk öptüğüm anda Jessica’ya tekrar âşık olmuştum.

Yavaş ilerleyeceğimizi söylemiştik ama bir merminin hızını azaltmak mümkün değildi.

Kalbim sanki bir yapbozdu ve kayıp parçasını bulup tam da yerine oturtmuş gibi hissediyordu.

Bu kadını seviyordum. Her zaman sevmiştim. Merak ettiğim şeydu ki ona hayatımızın ne kadar harika olabileceğini gösterseydim, ne olurdu? O zaman kalır mıydı? Eğer denemezsem kendimi asla affetmezdim.

“Bu hafta sonu buradan uzaklaşalım,” dedim.

“Uzaklaşalım mı? Nereye gideceğiz?”

“Yazlığa.” Sanki bizim için başka bir yer olabilirmiş gibi.

Endişeyle dolu gözleriyle, “Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu.

“Neden olmasın?”

Bir kelimeyle cevap verdi. O kelime beni durdurabilecek tek şeydi.

“Amelia.”

“Amelia’ya göre hafta sonunu arkadaş olarak geçireceğiz ki öyle olduğumuzu düşünmek istiyorum. Seni seviyor ve durmadan seni soruyor. Gideceğiz, eğleneceğiz, sakın duracağız ve tatilin tadını çıkarmak dışında bir şey yapmayacağız. Az önce beni sevdiğini itiraf ettin.”

“Ettim.”

“Ve ben de seni seviyorum,” dedim tekrar.

“Seviyorsun.”

Onu tekrar öptüm. “Ne dersin? Benimle sahile gel ve seni sevmeme izin ver.”

Başını sallarken gözleri sıcacıktı. “Pekâlâ.”

İçime bir rahatlama yayıldı. Onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum. Jessica yanımdayken, yeniden yaşadığımı hissediyordum. “Güzel. Cuma günü işten sonra seni alırım.”

“Biri sorarsa arkadaş olarak gideceğiz, değil mi?”

Başımı salladım. “Gün boyunca, kesinlikle arkadaşız. Ama geceleri?” Sesimi alçalttım. “Geceleri benimsin ve bunun ne anlam geldiğini sana defalarca göstereceğim.”

Jessica’nın dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. “İlk gecemizi iple çekiyorum.”

“Ben de, aşkım. Ben de.”

“Sonra babam pembe tozlukları giymek zorunda olmadığı mı, beyaz olanları giyebileceğimi söyledi ama Bayan Butler çok kızdı.”

Amelia tüm yolculuk boyunca en fazla üç saniye susmuştu. Bir saat boyunca Jessica’ya dans, kreş, akşam yemekleri, duyduğu konuşmalar ve ne giydiğiyle ilgili hikâyeler anlatmıştı. Jess’in kendini arabadan atmadan nasıl tutabildiğini bilmiyordum.

Kahretsin, ben bile bunu düşünmüştüm.

Benzin istasyonuna girince Jessica, Amelia’yı tuvalete götürdü. İkisinin el ele yürümesini izledim, sanki ilk günden beri tanışıyorlarmış gibi birbirlerine gülümsüyorlardı. Amelia kapıda durdu ve sonra, kollarını Jessica’nın kalçalarına sardı.

Şimdi görebiliyordum. Geleceği, Jessica’yı, bir aile olduğumuzu... Ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Sevdiğim iki insana bakarken, her şey donmuş gibi hissediyordum. Amelia benim dünyam, Jessica ise ruhumdu. Bu nasıl benim hayatım olabilirdi? Sadece birkaç ayda her şey nasıl değişebilirdi?

“İyi misin, evlat?” diye sordu yanımdan bir ses.

“Efendim?”

“Biraz kaybolmuş görünüyorsun,” dedi yaşlı adam.

“Hayır, iyiyim.”

Dönüp kızların az önce dükkâna girdiği yere baktı ve sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. “Anladım.”

“Neyi?”

“Orada durmuş bir şeye bakıyordun ve belki de ne aradığını bilmiyorsundur diye düşünmüştüm ama yanılmışım.”

Pompanın kolunu tutup başımı salladım. “Hayır, kaybolmadım.”

“Ne zamandır evlisiniz?” diye sordu.

“Hayır, hayır, o benim karım değil. Ben onunla... o sadece bir arkadaş.”

Güldü. “Arkadaş, öyle mi?”

Harika, bize tamamen yabancı biri bile arkadaştan fazlası olduğumuzu anlayabiliyordu. “Evet, arkadaşız.”

“Sen öyle diyorsan. Kalbinin bir parçası uzaklaşıyormuş gibi görünüyordun.”

Pompadan ses gelince dolduğunu anlayıp boğazımı temizledim. “Küçük olan benim kızım. Sanırım dediğin kısmen doğru.”

Ve kısmen de yalandı. İkisi de kalbimde çok özel bir yere sahipti.

Bu kötü bir fikirdi. Jessica’ya ne kadar âşık olursam, bunun sonunda o kadar acı çekecektim. Öte yandan Jack haklıydı, kendimi korumak için uzaklaşırsam da pişman olacaktım.

Yaşlı adam pompayı yuvasına yerleştirip şapkasını çıkardı. “Baktığın şeyin bu olduğuna kendini ikna etmede iyi şanslar, evlat.”

Bir saniye sonra Melia, Jessica ile birlikte koşarak dükkândan çıktı. “Baba! Tahmin et ne oldu? Bayan Jessica bize atıştırmalık aldı!”

Jessica mahcup bir şekilde sırıttı. “Özür dilerim, çok tatlıydı. Dayanamadım.”

“Sorun değil,” diye güvence verdim. “Ama arabamda yemek yemiyoruz.”

Jess’in homurdanmasını duyup döndüm. “Ne?”

“Hiç, farklı kamyonet ama aynı kurallar.”

Melia, Jessica’nın kolunu çekiştirdi. “Arabada *kimsenin* yemek yemesine izin vermiyor. Ne kadar acıksam da.”

Jessica yere çöktü. “Sana bir sır vereceğim.” Ne dediğini duymamam için kulağına eğildi ve Melia kıkırdadı.

“Tamam!”

“Ne dedin?” Jess’e bakarken yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemedim.

“Hiç.”

“Yalancı.”

“Tamam ama sana söylemeyeceğim.” Kızımın emniyet kemeri takmasına yardım etmeden önce Amelia’yla sürücü tarafına doğru yürürken dil çıkardı.

Kızımı güvenceye aldığı anda, doğrulup tavanın üstünden bana baktı.

“Bunu ödeyeceksin.” Bundan tamamen keyif alacağıma emindim.

Jessica omuz silkti. “Ya da sen ödeyeceksin, göreceğiz.”

Arabaya bindik ve ben kendi intikam versiyonumu planlamaya başlarken birbirimize gülümsedik. Ödeyecekti ama muhtemelen onun düşündüğü şekilde olmayacaktı. Ya da belki de tam olarak düşündüğü şekilde olurdu.

Aklımın o konuya fazla dalmasına izin vermemeye odaklandım yoksa fazla rahatsız bir yolculuk olacaktı. Sonraki birkaç saat de ilki gibi geçti. Amelia konuşacak konular bulurken, ben kulak tıkacı getirmiş olmayı diliyordum.

Çocuğumu seviyordum. Onu her şeyden çok seviyordum ama durmuyordu.

“Neden birkaç dakika sessiz olmuyoruz?” diye sordum sahil evine sadece yirmi dakika kala. Eminim o kadar uzun süre dayanabilirdi.

Jessica sırtıtp Amelia’ya döndü.

Jess, “Sessizlik oyununun nasıl oynandığını biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır, kurallar ne?”

“Çok basit hepimiz aşırı sessiz olmalıyız, hiç gürültü yapmamalıyız ve en uzun süre sessiz kalan kişi kazanır.”

Amelia başını yana eğip Jess’e baktı. “Ödül ne?”

Dikiz aynasından ona baktım. “Ne istiyorsun? Ne istersen alırım.”

Bunun kötü bir strateji olduğunu hemen anladım ama beş saniyelik bir huzura bile muhtaç haldeydim. “Bir maymun istiyorum.”

“İmkânı yok.”

“Ne istersen dedin,” diye karşı çıktı Amelia.

“Evet, ondan başka ne istersen.”

“Tamam, o zaman yavru bir fil istiyorum.”

Jessica kıkırdadı. “Nereye koyacaksın?”

“Oturma odasına,” diye cevap verdi Amelia, sanki çok mantıklıymış gibi.

“Peki ya büyüdüğünde ne olacak?” Jess konuşmayı sürdürdü.

“O zaman babamın odasına gidebilir, orası daha büyük.”

Birkaç dakika sessizlik olabileceğini düşünmüştüm, çiftlik hayvanları ve egzotik hayvanlar üzerine bir tartışma olacağını değil.

Jessica, “Bence fil vahşi doğada daha mutlu olabilir, sence de öyle değil mi?” diye bir soru yöneltti.

“Peki. Tamam o zaman bir köpek yavrusu istiyorum. Yavru köpek alabiliriz çünkü küçük ve sevimliler. Hem Bryson Hewitt’in adını Köpek koyduğu bir köpeği var.”

“Köpeğin adını Köpek mi koydu?” diye sordum.

“O pek zeki değil, baba.”

Jessica kahkahasını bir öksürükle gizledi. “Köpek iyi bir isim.”

“Köpek aptalca bir isim!” İtiraz ettim. “O bir köpek, adını Köpek koyamazsın.”

Omuz silkti ve sonra omuzları oynarken pencereden dışarı baktı.

Amelia sanki sınıftaymışız gibi elini kaldırdı.

“Evet?”

“Yavru köpeğimize ne isim vermemiz gerektiğini biliyorum.”

“Yavru köpek almayacağız,” dedim sertçe çünkü bu konuşmayı en az ayda bir kez tekrarlıyorduk. İşim ve itfaiye yüzünden köpek almamız imkânsızdı. Neredeyse hiç evde olmuyorduk. Üstelik hayvan sahiplenmek bir yana, Amelia’ya ve kendime bile zar zor bakabiliyordum.

Amelia, “Eğer alsaydık,” diye araya girdi. “Ona Bryson ismini verirdim.”

“Ne?”

“Eğer o, köpeğe Köpek ismini verebiliyorsa, ben de köpeğime Bryson adını verebilirim. Böylece köpek üzülmez.”

Jessica ile kahkahalara boğulduk. Amelia kurduğu mantıktan memnun bir şekilde koltuğunda kıpırdandı.

Jess kıkırdama nöbetleri arasında, “Ona bir köpek alsan iyi olur,” dedi.

Başımı sallayıp gülümsedim. “Hayvan olmayan herhangi bir şey olabilir.”

Amelia homurdanırken başı dramatik bir şekilde yana düştü. Zaten garaj yoluna girdiğim için önemli değildi.

“Peki, o zaman yeni bir anne istiyorum.”

Böylece kahkahalar dindi ve araba sessizliğe gömüldü.

Yirmi Beş

JESSICA

Grayson ile birbirimize bakarken aramızdaki gariplik her geçen saniye daha da artıyordu.

İçimde ağlamak için garip bir dürtü vardı. Sanki Amelia'nın verdiği cevap açıklanamayacak kadar derindi. Bu adamı ve kızını seviyordum. Kısa bir süre içinde Amelia benim için o kadar değerli olmuştu ki bir insanın, onun annesi olmayı istememesini aklım almıyordu. Bir kadın nasıl olur da ona sırtını döner, asla anlamıyordum. Fakat eğer gidersem, benim de yaptığım tam olarak bu olacaktı.

İkisini de terk etmiş olacaktım. Sahip olabileceğim bu harika küçük hayattan vazgeçmeyi göze alacaktım. Eve dönmemin üzerinden sadece birkaç ay geçmesine rağmen içimdeki her şey nasıl böyle değişmişti? Nasıl oluyordu da Grayson'ın kollarında bir gece geçirmek, bu kadar büyük bir fark yaratıyordu?

Grayson'ı başka bir kadınla düşünmek bile ağlamak isteme neden oluyordu. Başka birinin Amelia'nın araba koltuğuna oturmasına yardım ettiğini düşünmek, kalbimi göğsümden sökmek istememi sağlıyordu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ağırdan almaya karar vermiş olmamıza rağmen burada durmuş, aile olduğumuzu hayal ediyordum.

Grayson'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, tereddütünü hissedebiliyordum. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Bir süre sonra Grayson ona döndü. "Bunu bir oyundan kazanabileceğini sanmıyorum ama içeri girip çarşafı sermeme yardım etmeye ne dersin?"

Amelia ellerini çırpıp kemerini çözmek için uzandı. "Tamam! Sonra kumdan kasaba inşa edebilir miyiz? Ve ondan sonra da yüzmeye gidebilir miyiz? Akşam yemeğinde pizza yiyebilir miyiz?"

Dört yaşında olup bir Japon balığının dikkat süresine sahip olmak ne güzeldi.

Grayson arabadan indi, ben de çantaları ve yiyeceklerle doldurduğumuz soğutucuları alarak peşinden gittim. Amelia evin önüne doğru koşturduğunda, biraz mahremiyet elde etmiştik.

"İyi misin?"

"Evet, tabii. Neden olmayayım?" diye sorarken sesim tizdi.

"Çünkü Amelia az önce ikimizi de şoka soktu."

Rahatlayıp yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Amelia dört yaşında ve anne özlemi çekmediğini düşünemiyorum."

Grayson bakışlarını kaçırdı. "Ona bunu verememekten nefret ediyorum. Verebileceğim onca şey arasında, kendi annesinin onu istemesini sağlayamıyorum."

Sesindeki acı içimi sızlattı, acısını dindirmek için her şeyi yaptım. "Gray, ona her şeyi veriyorsun zaten."

"Veriyor muyum?"

“Amelia tanıştığım en mutlu çocuk. Sana tapıyor. Ona bir göl verdin... demek istediğim, gerçekten kötü hissetmeni gerektirecek tek bir şey bile yok.”

Başını salladı, söylediklerime yürekten katılmadığını anlayabiliyordum ama üzerine gitmeyecektim. “Hadi evi hazırlayıp öğle yemeği yiyelim.”

“Tamam.”

Takım olarak çalışıp mobilyaların üstünü açıp havalandırmayı çalıştırırken, Melia aramızda gidip geldi. Aşırı sıcak değildi ama son iki aydır pencereler kapalı olduğu için hafif bir rutubet kokusu vardı.

Vay canına. Öpüşmemizin üzerinden sadece iki ay geçmişti. Duygular, aşk ve tüm bunların ne anlama geldiğine dair korku ile geçen iki ay.

Yatak odasının ortasında durdum. Okyanusa bakan sürgülü cam kapıya doğru yürürken parmaklarım yorgana sürtündü. Ağır perdeleri yana çektiğimde, ışık içeri süzülüp havadaki küçük toz zerreciklerini ortaya çıkardı. Hepsi küçük parçalar halinde etrafımda döndü ama toz çöktüğünde ne olacaktı?

Süpürülüp unutulacak mıydı yoksa daha büyük bir şeyin parçası mı olacaktı?

Grayson'ın varlığını onu duymadan önce hissettim.

Ellerini omuzlarıma yaslayarak, “Sorun ne?” diye sordu.

Ona dönmedim. “Sana aşığım.”

“Ve bu bir sorun çünkü?” Ses tonundan eğlendiği belli oluyordu.

Parçalarım onundu. Onları asla geri alamazdım ve tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek beni endişelendiriyordu. “Seni terk etmek istemiyorum, Grayson.”

Kollarını belime dolayıp beni güçlü göğsüne yasladı. “O zaman gitme,” dedi. “Kal.”

Başımı arkaya eğip kucaklayışına gömüldüm. “Tamam.”

Tamam demiştim çünkü şu anda onun ve Amelia’nın yanından başka, olmayı tercih edeceğim bir yer yoktu.

Yatağımda birbirimize sarılmış haldeyken, “Ona bizi anlatmak istiyorum,” dedi. Amelia yaklaşık üç saat önce uyumaya gitmişti ve Grayson da birazdan ranzasına, tek başına uyumaya gidecekti.

“Kime?”

“Amelia’ya.”

Dikleştım. “Ona ne anlatacaksın?”

“Sevgili olduğumuzu. Bu, bir arada olabilmemizi çok daha kolaylaştıracak.”

Altıdudağımı ısırdım, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bilmesini istemediğimden değildi ama arabada söylediklerinden dolayı bazı şeyleri umut etmesine sebep olabiliirdi.

“Umduğun kadar iyi gitmeyebilir.”

“Sana tapıyor, Jess.”

“Evet, babasının eski bir arkadaşı olarak. Benim daha fazlası olduğumu düşünürse işler değişir.”

Kolumdan tuttu ve üzerine uzanmam için beni kendine doğru çekti. “Şimdi anlatmak zorunda değiliz.”

“Sadece ona söylerken emin olmamızı istiyorum. Amelia çok tatlı ve özel bir çocuk, bunu ona söylediğimizde mutlu olmasını istiyorum.”

Grayson parmaklarını saçlarıımın arasından geçirip tutamları kulağıımın arkasına sıkıştırdı. “Bir ya da iki hafta beklemeye ne dersin? Bu tatili bitirip eve döndüğümüzde bizi birlikte görmesini sağlarız.”

Ona hızlı bir öpücük verdim. “Bence bu iyi bir plan.”

Parmak uçlarım boynunda geziniyordu. “Biliyorsun, benim de planlarım var,” dedim.

“Öyle mi?”

Başımı salladım. “Evet. Senin için.”

“Peki bunlar ne?”

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. “İlk olarak seni öpmek istiyorum.”

“Bu planı sevdim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Grayson kısık sesle güldü. “Öpüşmekten başka bir şey var mı?”

Ellerimi vücudunda gezdirip ona dokunabilmek için tişörtünü yukarı çektim. “Biraz dokunma olabilir.”

“Dokunmayı severim.”

Şakacı bir tonda, “Şimdi seviyor musun?” diye sordum.

Grayson’ın eli sırtımda hareket etti ve tişörtümün yukarı sıyırılmasıyla ortaya çıkan tenimi buldu. “Sana dokunmaktan kesinlikle hoşlanıyorum.”

Dudaklarına karşı sııttım. “Sanırım öpüşmeye devam etmek istiyorum. Ama sadece dudaklarınla değil.”

Gamzesi biraz daha derinleştğinde yüzünde şeytani bir ifade belirdi. “Başka nereyi öpmek istiyorsun, aşkım?”

Üstüne otururken tişörtünü başından yukarı çektim. O kadar güzeldi ki... Erkeklerin bunu duymak istemediğini biliyordum ama Grayson öyleydi. Mükemmeldi. Muhteşemdi. Hâlâ sadece bir bakışıyla bile kalbimi hızlandırmayı başarıyordu.

Grayson her fantezinin canlı haliydi. Güçlüydü, tatlıydı ve komikti. Onu sevebilmem için bana bir şans daha verilmesi, hak etmediğim türden bir hediyeydi.

Vücudunda yavaşça aşağı ilerlerken, dudaklarımın teninden ayrılmasına asla izin vermedim. Dilimi meme ucunun etrafında döndürürken, “Burayı seviyorum,” dedim. Gözleri kapanınca daha da aşağı indim. “Ama sanırım daha çok öpmek istediğim başka yerler var.”

Dudaklarından, boğazından gelen bir inleme döküldü ve biraz daha aşağı kayıp parmaklarımı şortunun lastiğine geçirerek onu da çıkardım. “Jess.” Adım dudaklarından alçak ve hırçın bir tonda dökülmüştü.

“Seni oradan öpmemi ister misin?” Utangaç bir gülümsemeyle kalın, sert aletine baktım.

“Bu, ölmek üzere olan bir adama, bir nefes daha almak isteyip istemediğini sormakla aynı şey.”

“Nefes almayı bırakmanı istemem.” Dudaklarımı ona yaklaştırıp dilimi aletinin kenarında gezdirdim. “Ölüyormuş gibi hissediyor musun?”

“Kesinlikle beni öldürüyorsun.”

Esprili bir cevap vermek yerine aletini ağzıma aldım. Kalçaları havalandı ve bir an sonra parmakları saçlarımdaydı. Coşkudan başka bir şey hissetmemesini isteyerek, başımı hareket ettirdim ve onu boğazıma kadar almaya çalıştım.

Hayalarını avuçlayarak daha hızlı hareket ettiğimde, tutuşu sıkılaştı ve saçlarımı çekti.

“Jess, bebeğim, dur.” İki nefes arasında kelimeleri zar zor çıkarıyordu. “Aşkım. Yapamam.” Ses tonundan kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. Fakat bunu istiyordum.

Ona kendisini kaybettirecek kadar güçlü olmak istiyordum.

Ona zevk verdiğimi ve Grayson’ı bu noktaya getirdiğimi bilmenin heyecanını yaşamak istiyordum.

Yine de bunu yapmama izin vermedi. Kalçalarımı kavrayarak beni o kadar hızlı yukarı çekti ki nefesim kesildi. Ne olduğunu anlayamadan ağzı klitorisimdeydi.

Grayson dilini sertçe bastırıp bir parmağını içime kaydırırken, dilini klitorisimin etrafında döndürdü ve neredeyse çığlık atmama neden oldu.

İkimiz de aynı anda bu oyunu oynayabilirdik. Pozisyonumu ayarlayarak onu tekrar ağzıma aldım. İkimiz de dillerimizi kullanıyor, emiyor ve diğerini boşalmaya zorluyorduk.

Klitorisime karşı alçak sesle inlemesi titrememe neden oldu. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordum. Sadece bana yaptığı şeyden dolayı değil, onu ağzıma almayı bu kadar çok sevdiğim için boşalacaktım. Grayson'ın dili daha hızlı hareket etti, sınıra yaklaştığımı hissedebiliyordum.

Sonra, tam o noktaya geldiğimde durdu.

Neredeyse çığlık atmak üzereyken beni döndürdü ve kendini girişime doğru hizaladı. Bedenimi üzerine bırakmadan önce tereddüt etmedim.

Gözlerimizin buluşmasıyla aramızdan öyle güçlü bir şey geçti ki ağlamaya başladım. Bu adama deliler gibi âşıktım.

Onu içimde hissetmek bile çok fazlaydı ve ben parçalara ayırıyordum. Dünyam bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Yirani Abta

JESSICA

“O halde kalıyor musun? Temelli?”

Delia ile birkaç kasaba uzakta, öğle yemeği için buluşmuştuk.

“Galiba. Grayson, Amelia’ya bizden bahsetmek ve ilişkimizi ilerletmek istiyor.” Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değildim.

Arkasına yaslanıp ağzına bir patates attı. “Senin adına gerçekten mutluyum.”

“Ben de mutluyum ama beni korkutan asıl şey de bu.”

“Neden?”

“Çünkü mutluluk zamanla kaybolur ve gerçeklerle yüzleşmek berbattır.”

Delia başını salladı. “Doğru ama seni umursamayan bir adama da âşık olabilirdin. Bu gerçekten boktan olurdu, değil mi?”

Ona doğru uzanarak, “Deals,” desem de elini geçiştirircesine salladı.

“Yapma. Sorun değil. Aptal olan benim.”

Ben başka bir şey söylemeden önce Stella yanımıza geldi. “Hey! Burada olduğunuzu bilmiyordum. Yazlıkta geçirdiğin üç günden sonra dinlenirsin diye düşünmüştüm.”

Bu insanların aşk hayatımla bu kadar ilgilenmesi delilikti. “Dinlenmeye gerek yok, oldukça rahattık.”

Delia homurdandı. “Eminim öyledir.”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum Stella’ya.

Stella oturmak için bir sandalye çekti. “Başka nerede alışveriş yapabilirim? Willow Creek’te kayda değer bir mağaza bile yok.”

“Doğru.” Delia bir patates daha yerken kafasını salladı.

“O yüzden yeni bir çanta ve ömür boyu sürececek bir taşınma arzusuyla buradayım. Her neyse seyahatiniz nasıl geçti? Grayson ile konuşup aranızdaki ne olduğuna karar verdiniz mi?”

“Evet konuştuk ve... sanırım önümüzdeki hafta Amelia’ya söyleyeceğiz.”

Sevinçle gülümsedi. “Çok mutlu olacak.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Stella’nın eli benimkini kavradı. “Evet. Seni gerçekten seviyor. Grayson’ın arkadaşları arasında en sevdiğinin sen olduğunu ve birlikte yaşamınızı umduğunu söyledi. Bunun iyiye işaret olduğunu söyleyebilirim.”

Amelia benim için inanılmaz derecede önemli hale gelmişti. Yazlıktaki seyahatimiz sırasında gülmüştük, oyunlar oynamıştık ve kalbimde kendine bir yer edinmişti. Biyolojik annesinin verdiği karardan her ne kadar nefret etsem de bir yanım onunla zaman geçirebildiğim için buna minnettardı.

“Umarım sadece arkadaş olmadığımız haberini de iyi karşılar.”

“Sanırım bu ilişkiniz konusunda bir karar verdiğinizizi gösteriyor?”

Ona gülümserken, “Evet,” dedim. “Verdik.”

“Bu harika. Grayson ile ilişkiniz hep hoşuma gitmişti. Sen gittiğinden beri hiç bu kadar mutlu olduğunu görmedim.”

Elini sıktım. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi, başkalarından duyacağın saçmalıkları görmezden gel. Önemli olan tek şey sen, Grayson ve Amelia. Hepsi bu.”

Kimden bahsettiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Birkaç haftadır Grayson ile ailesi hakkında konuşmamıştık. Bu durumu daha iyi hale getirmek için ikimizin de söyleyeceği bir şey yoktu. Karar vermem gereken diğer şey ise kariyerimdi.

Otelde çalışmaktan hoşlansam da yapmak istediğimin bu olmadığını biliyordum.

Uçmayı, sevdiğim ve dört gözle beklediğim bir işim olmasını özlemiştim. Korkunç bir kaza geçirmiş olsam da havada olmanın sevdiğim bir yanı vardı. Düşmekten değil, istediğim yere gidemeyeceğimin söylenmesinden korkuyordum. Park Inn'deki işim geçiciydi ve eğer burada kalacaksam, beni son işim gibi tatmin edecek kalıcı bir şeye ihtiyacım vardı.

“Ne olacağı belli değil ama eğer burada kalırsam, sizin için çalışmaya devam edebilir miyim bilmiyorum,” dedim Stella'ya.

Delia'nın patates kızartmalarından birini aldı. “Tamam...”

“Sanırım kendi işimi bulmamı ve bunun ailenle hiçbir bağı olmaması benim için daha iyi olur.”

Delia güldü. “Ne yani fabrikada benimle birlikte mi çalışacaksın?”

“Hayır. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum ama bir şeyler olmalı.”

“Eğer bulursan bana da haber ver çünkü işimden nefret ediyorum.”

Sırıttım. “Otelde bir pozisyon açılacak.”

“O zaman belki de başvurmalıyım.”

Evet, bu bir facia olurdu. Delia ve Stella arkadaşlardı ama birlikte çalışmak arkadaşlığın bambaşka bir yanıydı. Grayson'ın muhtemelen onu öldüreceğinden bahsetmiyordum bile.

Birbirimize aynı fikirde olduğumuzu gösteren bir bakış atmamızın hemen ardından Stella ayağa kalktı. "İşe dönmem gerek, sonra da bir randevum var."

"Ah! Kiminle?"

"Tanıdığın biriyle değil." Stella sıırttı.

Delia gözlerini devirdi. "Sanki otuz metrelik alanda, kasabadan biriyle bağlantısı olmayan biri varmış gibi..."

"O zaman sanırım yakında duyarsınız," dedikten sonra Delia ve beni şaşkınlık içinde bırakıp yanımızdan ayrıldı.

"Sence kiminle çıkıyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Benim de. Ayrıca Jack'e karşı bir şeyler hissettiğine oldukça eminim."

Bu açıklama karşısında ağzım açık kaldı. "Jack mi? Jack O'Donnell mi?"

"Evet. Aslında hiçbir şey söylemedi ama birkaç kez Jack'i gözleriyle becerdiğini gördüm. Sonra birkaç yıl önce olan şey var... bilmiyorum."

"Grayson onu öldürür."

"Neden?"

"Stella onun küçük kız kardeşi. Parkersonlar ona karşı hep saçma bir şekilde koruyucu davrandılar."

Stella ve Jack'in çift olduğu bir dünya hayal edemiyordum. Sebebi sadece Jack'in ondan büyük olması değildi aynı zamanda o... Jack'ti. Tam bir komedyendi. Ne kadar acımasız olabileceğini bildiği için hayata gülüp geçen biriydi. Annesinin ölümünü

ve babasının çekip gidişini izledikten sonra aşk konusunda hiçbir zaman ciddi olmamıştı.

“Stella bu konuda asla bir şey yapmaz. En azından bu sebeplerden dolayı bile yapmayacağını düşünüyorum. Ayrıca Jack, beklenti olmadan seks istediğini açıkça belirtti.”

“Jack’le yattın mı?” diye sordum. “Sahile ilk gittiğimizde, ikiniz çok uzun bir süre yoktunuz.”

Delia homurdandı. “İyy! Hayır. Bir defa ikimiz de zil zurna sarhoşken bir partide öpüşmüştük. İyiydi ama biraz da... tuhaftı.”

İşte duymak istediğim bir hikâyeydi. “Nasıl tuhaftı?”

“Yani öpüşmekte iyiydi ama... Jack’ti işte. İkimiz de durup birbirimize baktık ve kahkahaya boğulduk. Bu sana tutku seviyemizin ne boyutta olduğu hakkında bir fikir verebilir.”

Gülümseyip onları birlikte hayal etmeye çalıştım ve iyi bir görüntü hayal etmekte başarısız oldum. “Mutlu olmayı hak ediyor.”

“Hak ediyor ve umarım bir gün kendine mutlu olma izni verir. Sevdiği kızı bahsediyor ama o kız gitti ve bunun için kendine eziyet ediyor.”

“Sevdiğin birini kaybetmek zordur.”

Delia kaşını kaldırıp bana baktı. “Bunu en iyi sen bilirsin.”

“Kesinlikle.”

“Kendine yeniden mutlu olma izni vermen uzun sürdü.”

“Ve bu hâlâ izin vermeyi öğrendiğim bir şey,” diye itiraf ettim.

Bazı günlerde mutlu olmanın bir lanet olduğunu düşünüyordum. Kayıplar yaşamıştım ve bunların bir kısmı benim yüzümden olmuştu. Ama bunlar aynı zamanda benim koşullarımda olmamasının açısından kendimi korumak içindi. Bu da acının başka bir versiyonuna neden olmuştu. Hepsi berbattı ve neyse ki Doktor Warvel bunu görmeme yardımcı olmuştu.

Böyle şeyler olurdu. Hayat kolay değildi ancak verilen mücadele, güzelliklerin parlamasını sağlıyordu. Acı olmasaydı, sevin cin nasıl bir his olduğunu bilemezdik. İkisine de katlanmanın ve birinin diğerini belirlemesine izin vermemenin yollarını buluyordum.

“Öğrenmekten ve akıl sağlığından bahsetmişken...” Delia ayağa kalktı. “Günün ilk randevusunun vakti geldi.”

“Evet, hadi nöroloğa gidelim ve henüz araba kullanamayacağımı duyalım.”

“Başladığımızdan beri senin için çok fazla şeyin değiştiğini hissediyorum,” dedi Doktor Warvel. “Her şey çok hızlı geliyor ki bu kötü bir şey değil ama bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bütün bunların doğru yönde ilerlediğini hissediyor musun?”

“Evet. Demek istediğim bütün bunların hepsi oldukça iyi, değil mi?”

“Öyle görünüyor ama biraz tereddütlü olduğunu seziyorum.”

“Sanırım sadece korkuyorum.”

“Neyden?”

“İstediğiniz her şeyi kapsayan bir hediye aldığınızda ne olur biliyor musunuz? Mükemmeldir ve hiç kimse bu hediye zihninizde lekeleyemez. Sonra bir şey olur ve belki de doğru ilerlememeye başlar. Onu hâlâ seviyorsunuzdur ama... düşününce duraklırsınız. Tüm bunların; Grayson’ın, benim ve Willow Creek’te olmamın böyle olmasından endişeleniyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Neden beni hep istemediğim şeylere cevap vermek zorunda bırakıyordu? Bazen bu seanslar aşırı sinir bozucu oluyordu. Terapinin amacının bu olduğunu biliyordum ama hiçbir şey

bilmemenin mutluluk getirdiğine dair bir söz yok muydu? Biraz mutluluk istiyordum, lütfen.

İç çektim ama bu daha çok inlemeye benziyordu. “Çünkü... Tarih bize gösterdi ki hayat... hayat mükemmel olamaz.”

Doktor Warvel bir an durup beni inceledi. “Sence o da endişeli olabilir mi? Belki aynı korkulardan dolayı değil ama mesela onu terk edeceğinden korkuyor olma ihtimali var mı?”

“Korktuğunu biliyorum.”

Rol yapmaya çalışsa da gerçeği görebiliyordum. Amelia’ya söylemek için bekliyorduk ve bir yanım ne olur ne olmaz diye tereddüt ettiğini düşünüyordu.

Olur da bir gün istediğimiz şekilde gitmezse diye.

Olur da...

Ve şimdi de düşündüğü olmuştu.

“Jessica, kalplerimizin savunmasız olmasına izin verdiğimizizle, aldığımız risk de budur. Korkutucu ama güzel bir şeydir. Hayat ve yaşamak güzeldir.” Konuyu değiştirdi. “Bana baş ağrılarından bahseder misin?”

“Sıklıkları o kadar azaldı ki artık sorun olmaktan çıktılar.” Bir sonraki soruyu sormaya hazırlandığını görebiliyordum, bu soruyu unutmasını ummuştum.

“Peki ya kâbuslar?”

Bu konuda çok az gelişme vardı yani en azından benim umduğum kadar iyileşme söz konusu değildi. Bazen geçici olarak gidiyorlardı ama bu sadece Grayson’ın onları uzak tutmak için yanımda olduğu gecelerde oluyordu.

“Hâlâ devam ediyor.”

“Hâlâ aynı yoğunlukta mı?”

Başımı salladım. “Bazen uyanıyorum ve göremiyorum. Sanki beyin sarsıntısı yeni olmuş ve görüşüm o an için kaybolmuş gibi

oluyor. Sakin kalmak için mücadele etmem gerekiyor çünkü sadece odanın karanlık olduğunu biliyorum.”

“Onları yazmaya devam ediyor musun?”

“Hayır,” diye itiraf ettim.

Doktor Warvel dudaklarını büzdü. “Peki, Grayson ile olduğun gecelerde kâbus görüyor musun? Eğer görüyorsan, o bunu nasıl karşılıyor?”

Kahretsin. “Ben bilmiyorum... Demek istediğim, onunla birlikteyken kâbus görüp görmediğimin farkında değilim.”

“Bilmiyorum derken ne demek istiyorsun?”

“Bazen uyanıp uyanmadığımı hatırlamıyorum ve Grayson da bana bir şey söylemiyor.”

Kalemiyle not defterinin üzerinde ritim tuttu. “Ve sen de ona sormuyorsun?”

“Bilmek istemiyorum.”

Bakışlarında sempati oluştu. “Anladım.”

Ne anlamıştı? Çünkü benim tek anladığım, korkak olduğumdu. Daha iyi olduğum için ofiste dans ediyor olmalıydım. Çaresizlik ya da kasvet değil, flamlar ve konfetiler olmalıydı.

“Bugün zorlanıyorum.”

“Ne oldu?”

Harika bir gün geçiriyordum. Delia ile öğle yemeği harikaydı. Ve sonra...

“Bugünün çok iyi geçmesi gerekiyordu ama nörologla randevum beklediğim gibi gitmedi.”

Zihnimde Doktor Havisham’ın sesi yankılandı.

“Görünüşe göre her şey güzelce iyileşiyor,” dedi nörologum.

“Gerçekten mi?” diye sordum.

“Evet, bir aydan fazla süredir bayılmıyorsun ve görme yetinde de bir sorun yok.”

Delia elimi tutup sıktı. "Bu, Jessica için ne anlama geliyor?"

Doktor Havisham, dosyama bir şeyler yazdıktan sonra gülümseyerek başını kaldırdı. "Bu, araba kullanabileceği ve normal aktivitelerine dönebileceği anlamına geliyor. Hâlâ baş ağrıların olabilir ama bir süredir seni çok kötü hissettiren bir ağrın olmadı. Bence işe dönmek istiyorsan kısa bir uçuşla başlayabilirsin ve nasıl gittiğine bakarsın. Eğer herhangi bir sorun çıkmazsa, o zaman süreleri uzatabilirsin."

"Uçabilir miyim?" Korku ve beklenti içindeydim

"Tıbbi olarak uçamaman için hiçbir neden göremiyorum. Taraftarların harika görünüyor ve çok iyi bir şekilde iyileştin. Kısıtlamaların kaldırıldı, önceden sahip olduğun hayata devam edebilirsin."

Büyük bir haber -oldukça harika bir haber- almıştım ama yine de ölüm fermanım verilmiş gibi hissediyordum.

"Buraya gelmeden önce doktor ne dedi?"

Kendimi aptal gibi hissederek başımı başka yöne çevirdim. "Kısıtlamalarım kaldırıldı."

"Bu harika bir haber, Jessica."

"Öyle mi?"

Anlayışla, "Sen böyle olduğundan emin değilsin," demesiyle başımı kaldırıp ona baktım.

"Bu gidebileceğim anlamına geliyor. Bu... artık beni kalmaya zorlayan bir şey yok demek. Her şey tamamen benim kararıma bağlı. Bunu, bugün duymayı beklemiyordum. Bir ay daha araba kullanamayacağımı ve kesinlikle bir daha uçamayacağımı düşünmüştüm."

"Eski işine dönmek istiyor musun?"

"Hem evet hem hayır. Uçağa dönmeye hevesli olduğumdan değil. Tanrı biliyor ya muhtemelen berbat bir halde olurum. Açıkçası o kısım umurumda değil. Uçmanın bir seçenek

olabileceğini hiç düşünmemiş, bu düşünceyle de barışmıştım çünkü Grayson'ı tekrar buldum.”

Anlayışla başını salladı. “Uçmak sana özgür hissettiriyordu. Bunu birkaç kez söylemiştin.”

“Özgür olmak istemiyorum.”

Doktor Warvel sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. “Bunu açıklar mısın?”

“Burada, Grayson ve Amelia'yla birlikte olmak istiyorum. Ona ilişkimizden bahsedeceğiz ve planlar yapacağız.”

Bana bakarken gözleri yumuşaktı. “İzinlerini aldığın için bunun değişeceğini neden düşünüyorsun?”

Grayson'ın uçmam ve Willow Creek Vadisi'nden uzak olmak istememle ilgili bir düşüncesi vardı. Burada olmak istemediğimi bildiğini söylüyordu. Kanatlarımı kesmenin beni nasıl kıracağını bildiğini de.

Beni yükselten işim değil, Grayson'dı.

“Beni uzaklaştıracakmış gibi hissediyorum.”

Başını salladı. “Anlıyorum ve bu seni korkutuyor çünkü onu...”

“Onu istiyorum.”

“O zaman bunu ona söyle, Jessica. Dürüst ol ve iletişim kur çünkü ikiniz de bu konuda çok iyisiniz. Eğer dürüst olursan; izinlerini aldığın için ne kadar mutlu olduğunu ama bunun onunla kalma arzun konusunda hiçbir şeyi değiştirmediğini söyleyerek başlarsan, ne diyebilir ki?”

Belki de haklıydı ama ben sorunun bu olduğunu düşünmüyordum.

Yirmi Yedi

GRAYSON

Kapı çaldığında gelenin Jessica olmasını umuyordum. Son birkaç gün zorluydu. Amelia bir virüse yakalanmıştı ve neredeyse dokuz gün boyunca ateşi düşmemişti. Kusmuştu ve tamamen perişan haldeydi.

Sonra annem arayıp önümüzdeki hafta sonu akşam yemeğine gelmemi istediğini söylemişti. Ayrıca yemekten kalkıp gitmem yasaklanmıştı ve Jessica'yı da getirmem emredilmişti.

Kapıyı açtım ama gelen Jess değil, Jack'ti. Normalde bu sorun olmazdı. Öte yandan şu anda üzerinden dalgalar halinde yayılan viskinin kokusunu alıyor olmam durumu tamamen değiştirmişti.

"Biliyor musun..." diye geveledi. "Ondan hoşlanmak bile istemiyorum."

"Kimden?"

"Ondan!" Jack bağıırıp elini verandanın korkuluklarına vurdu. "O deli."

"Çoğu kadın öyledir. Ne kadar içtin sen?"

Jack omuz silkti. “Fark etmez. Bitti. O gitti.”

“Misty’den mi bahsediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Bu sefer değil.”

En yakın arkadaşımın üniversiteden beri kimseyle çıkmadığını düşünürsek, kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama berbat durumdaydı ve uyumaya ihtiyacı olduğu çok açıktı.

“Bir şey mi oldu?”

Gözleri benimkilerle buluştu ve korkuluklara dayanıp başını evin kenarına yasladı. “Viskinin unutturmadığını biliyor muydun? Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Hatırlamamam gerektiğini de hatırlıyorum.”

Viski ve ben, Yvonne’ın hamile olduğunu öğrendikten sonra uzunca bir süre iyi geçinmiştik. Onunla evlenerek doğru olanı yapacaktım çünkü ne olursa olsun bu yola bir kere girmiştik.

Beni bir şans verecek kadar bile sevmemişti.

Kariyeri yüzünden benimle bir aile kurmak istememişti.

Kendimi boşa çabalarken bulmuştum ve bunu kendime nasıl yapmaya devam ettiğimi merak ediyordum.

“Neyi hatırlıyorsun?” Az da olsa mantıklı bir cevap duymayı umuyordum.

Jack homurdandı. “Unutmak istedim.”

Sanırım bu gerçekleşmeyecekti.

“İçeri gelmeye ne dersin? Sana bir vitamin içeceği veririm ve sonra da uyursun? Uyku unutmaya yardımcı olabilir.”

“Yatak istemiyorum!” diye itiraz etti. “Yatağı unutmak istiyorum. Yatak kötü bir şey.”

Bundan çok daha fazlası olduğu açıktı ve o kendinden geçecek kadar sarhoş durumdayken hiçbirini öğrenemeyecektim. “Pekâlâ, tamam ama burada duramazsın. Ayrıca Melia’yı uyardırırsan seni öldürürüm.”

Yüzü düştü. “O deli değil.”

“Kim?”

“Melia. O en iyisi.”

“Evet ve şu anda uyuyor. Hadi seni içeri götürüp temizleyelim.”

Jack başını sallayıp bir adım atınca tırabzana tutundu. “Eyvah. Yine düşünüyorum. Hep düşünüyorum ve hiç kalkamıyorum.”

“Hadi, dostum.” Yürürken kolumu ona dolayıp vücudunu sabit tutmaya çalıştım.

İçeri girdiğimizde onu doğrudan misafir odasına götürdüm. Köşede Jess’in en son burada kaldığında giydiği büyük ve aşırı yıpranmış kazağını görünce gülümsedim. Geceleri genelde üşüyüp ona sarınıyordu. Kazaktaki deliklerin ısınmasına yardımcı olmayacağını bir türlü söyleyemiyordum.

Onu yatağa yatırırken, “Sen her zaman mutlusun,” dedi Jack.

“Öyle miyim?”

“Jess’in var. Ben de bunu istiyorum. Bir defalığına da olsa bunun... bunun mümkün olduğunu düşünmüştüm.”

Bu gecenin tam olarak böyle olmasını planlamamıştım ama Jack’in en son ne zaman böyle dağıldığını hatırlamıyordum. O zamandan beri... ve sonra kafama dank etti.

Tarih.

Bugün annesinin ölüm yıldönümüydü.

Yatağa yanına oturdum. “Bunun bir yangınla ya da kaybettiğin biriyle ilgili olmadığına emin misin?”

Başını salladı. “Bu sefer değil. Başka bir kız ve başka bir zamanla ilgili. Başka bir kayıp.”

Jack’in saçmalıklarını genelde anlayabiliyordum ama bu sefer aklım tamamen karışmıştı. Hangi kız ve hangi kayıp ile ilgili konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Konuş benimle, dostum. Bir şişe viski içmenin sebebi ne?”

Gözleri bir açılıp bir kapanırken kısık bir nefes verdi. “Benden hâlâ hoşlanıyor ve ben ondan hoşlanmak istemiyorum. Ondan hoşlanamam. Onun istediği kişi olamam.”

“Kim o?”

Jack yatağa uzadığında bacakları hâlâ yatağın kenarından sarkıyordu. Sonra ağzından gürültülü bir horlama sesi duydum. Harika.

Bedenini en azından yatağın üzerine uzanabilmesini sağlayacak kadar ittirdim ve başının altına birkaç yastık koydum. Odadan çıkmadan önce sabah kendinden nefret edecek olan en yakın arkadaşına bakıp başımı salladım.

Kendi odama girdiğimde onu görmeye ihtiyaç duyduğumu fark ederek telefonumu aldım ve Jess'i görüntülü aradım.

“Selam,” diye cevap verdi uykulu bir gülümsemeyle.

“Uyandırdım mı?”

“Hayır, hiç de değil.” Alçak çıkan sesinden onu uyandırdığımı belli oluyordu. “Melia nasıl?”

“Daha iyi, sanırım. Bugün ateşi düşüktü ve enerjisi biraz daha yerine gelmişti.”

Gülümsedi. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Ama ben birini iyileştirirken, kapıma yardıma ihtiyacı olan başka biri geldi.”

“Öyle mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet, Jack misafir odasında sarhoş bir halde sızdı. Bir kızdan bahsedip duruyor ama adını söylemiyor.”

Jess'in gözleri biraz daha büyüdü. “Bu... vay canına. Kim olduğunu düşünüyorsun?”

İnsanların farkında olduğu bir şeyler vardı, bunu hissedebiliyordum. Ses tonu benden bir şeyler sakladığını söylüyordu.

“Kim o, Jess?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece şaşırdım.”

Yatağında arkama yaslanıp onu izledim. “Neden sana inanmıyorum?”

Gözlerini devirdi. “Bilmem. Delia olabilir mi? Jack hakkında bir şeyler söylemişti.”

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. “Delia mı? Hayır. Mümkün değil.”

“Bu gece Jack’le buluşacağını biliyordum.”

“Kahretsin. O zaman belki de öyledir.” Başımı kaşıdım. Delia için bu kadar üzülmesi... garip olurdu. Delia kendimi bildim bileli Joshua’ya aşıktı. Jack’in de ona karşı bir şeyler hissettiğine dair hiçbir belirti yoktu ama belki de bahsettiği Delia’ydı. Eğer onu reddetmişse, Jack bir şişe viski içecek kadar sinirlenmiş olabilirdi.

“Yarın ayıldığında öğrenirim. Her neyse, sen nasılsın? Hiç konuşma fırsatımız olmadı.”

Jess’in dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. “Biraz meşguldün.”

Sırıtarak, “İhmal edilmiş mi hissediyorsun?” diye sordum.

“Hayır, Amelia her şeyden daha önemli. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Son bir haftadır biraz rahatsızım. Acaba Melia’nın hastalığı bana da bulaşmış olabilir mi?”

“İyi misin?”

“İyiyim.”

Öyle hissetmemesinden nefret ediyordum. “Doktoru aradın mı?”

“Grayson, her şey yolunda. Yemin ederim.” Ses tonu sonlara doğru eğlenceli bir hal aldı.

“Doktor demişken, bir sonraki randevun ne zaman?”

Gülümsedi ama biraz zorlama görünüyordu. “Yakında.”

“Ne kadar yakında? Seninle gelmemi istersen gelirim.”

“Hayır. Gerek yok.”

Orada istenmediğim çok açıktı ve bunun beni üzmesine izin vermemeye çalıştım. “Jess, yanında olmak istiyorum.”

“Ve bunun için minnettarım,” dese de ses tonu aksini söylüyordu. “Bir süreliğine randevum yok. Yine de sana haber veririm.”

“Tamam. İş nasıl?”

Jessica bana Park Inn’de olup biten her şeyi anlattı. Resepsiyonistim, kulübede bahçıvanla sevişmişti ve bu büyük bir skandaldı çünkü bahçıvan, aşçıyla sevgiliydi. Aşçı bunu öğrenip onu doğramakla tehdit etmişti. Stella ve Jess onu sakinleştirmeyi başarmıştı ama bahçıvan onun kovulmasını istiyordu. Kız kardeşim, kadın dayanışmasını öne sürerek onu kovmuştu. Kulübedeki konuklar yürümek zorunda oldukları mesafeden memnun değillerdi, bu yüzden Jessica başka bir çiftin paketini “yükseltip” onları kulübeye almıştı. Çoğunlukla önemsiz şeylerdi ama Jessica olanları anlatırken, onu dudaklarımda bir gülümsemeyle dinledim.

“Ve sonra bugün baban geldi...”

Gülümsemem kayboldu.

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Aslında çok nazikti. Konuşuyor muyuz diye sordu çünkü sanırım önümüzdeki hafta sonu, bana bahsetmediğin bir yemek varmış.”

“Var ve senin de gelmeni istiyorlar.”

“Neden?”

“Hiçbir fikrim yok ama onlar şeytanın ta kendisi, bu yüzden gitmemiz gerektiğini düşünmüyorum.”

“Gray,” dedi Jess bıkkınlıkla. “Benden neden nefret ettiklerini bilmiyorum ama eğer gerçekten birlikte olacaksak, o zaman... onlarla anlaşabilmem gerek. Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Hayır, aşkım. Sen hiçbir şey yapmadın.”

“O zaman gidelim ve dayanalım.”

Güldüm, bu kelimelerin aynısını birkaç ay önce Stella da kullanmıştı.

“Ne?” Jess sordu.

“Hiçbir şey. Sadece seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Umalım da yemekten sonra hislerinde bir değişiklik olmasın.”

Yirmi Sekiz

JESSICA

Winnie, kocaman bir gülümsemeyle, “Kısıtlamaların kalktı!” dedi.

“Lütfen kimseye söyleme.”

Kız kardeşim başını yana eğdi, bana sanki daha önce hiç görmediği bir hayvanmışım gibi bakıyordu. “Ne? Neden bunu bir sır olarak saklıyorsun?”

“Çünkü bu bir sır.”

Mutfak masasından kalkıp kahvesini tazeledi. “Hiç mantıklı değil. Bunu annemden öğrendiğimden bahsetmiyorum bile.”

“Nedenlerim var.”

İki hafta olmuştu. Tam on dört gündür bu bilgiyi kendime saklamıştım. İlk birkaç gün hiçbir şey söyleyememiştim çünkü bunu sindirmem gerekiyordu. İzinlerimi aldıktan sonra migrenimin tutacağından, bayılacağımdan ya da başka bir şey olup kısıtlamalarımın geri geleceğinden o kadar emindim ki... O anda beklemek yapılacak en doğru şey gibi gelmişti.

Aptalca davrandığımı fark ettiğimde, Amelia'nın ateşi çıkmıştı ve Grayson'ın tüm dikkatini ona vermesi gerekmişti. Hâlâ tam olarak iyileşmediği için yeni hayatımı mantığıma oturtana kadar bu bahaneye tutunmaya karar vermiştim.

Grayson ve Amelia ile bir hayat her şeyim olabilirdi, bu yüzden neyi çözmem gerektiğinden emin değildim.

Ama artık *gidebileceğim* gerçeği bir şeyleri değiştirir miydi? Bilmiyordum.

“Grayson'ın mutlu olmayacağını mı düşünüyorsun?”

“Sanırım bunu tartışacak havada değilim.”

Winnie bakışlarını üzerimden ayırmadan kahvesinden bir yudum aldı. “Eğer buraya kadar gelip seni götürüp getirmeye devam etmemi istiyorsan, o havada olmalısın.”

Tanrı'nın beni küçük kız kardeşimin gazabından korumasını umuyordum. “Haklısın, on dakikalık yol oldukça zahmetli.”

“Öyle bir şey demedim. Jess, korktuğun şey her ne ise bir gerçeklik payı olduğunu düşünmüyorum.”

“Hazır değilim,” diye ağzımdan kaçırdım.

Winnie yanıma oturdu. “Neye hazır değilsin?”

“Olanlarla barışmaya. Biliyor musun, buraya geldiğimde bir planım vardı. İyileşecektim ve tüm bu karmaşadan kaçınacaktım. Grayson'ın evli ve çocuklu olması gerekiyordu-”

“Bu saçmalığı kendin uydurdun.”

Kendimi aptal gibi hissederek, “Biliyorum ama planım böyleydi,” diye açıkladım. “Buraya geldim ve bir ay sonra o plandan geriye hiçbir şey kalmadı. Zaman o kadar güzel geçti ki buna sinirlenemiyorum bile. Mutluyuz, her şey harika ama şimdi hepsi yeniden değişecek. Hayatın böyle olduğunu biliyorum. Tanrım, tüm bunları biliyorum ama aklım ve kalbim aynı tarafta değiller.” Göğsümün sıkışmasıyla yürüme ihtiyacı hissederek ayağa

kalktım. Midemin bulanmaya başladığını hissedebiliyordum. “Bir şeylerin tekrar değişmesine hazır değilim.”

Kız kardeşim kafesteki bir hayvanı izler gibi hareketlerimi takip ediyordu. “Rol yapamazsın, Jessica.”

Ellerimi kaldırıp, “Bunu *biliyorum!*” dedim. “Hepsini biliyorum. Kendimi ne kadar aptal gibi hissettiğimi anlayabiliyor musun? Hiçbir şey aynı kalmıyor, kalmamalı da. Ama işte buradayım, yetişkin bir kadıyım, ne kadar aptal olduğumu *biliyorum*. Yine de bu umurumda bile değil. Bunu bir süre daha kendime saklamak istiyorum çünkü değişen başka şeyler de var ve tek seferde ancak bu kadarını kaldırabilirim.”

Winnie ayağa kalkıp omuzlarımı kavradığında durmak zorunda kaldım. “Tamam. Birkaç gün daha bekleyelim ve Grayson kızıyla ilgilensin. Daha sonra da senin *saçmalıklarınla* ilgileniriz.”

Başımı salladım, birkaç günümün daha olduğunu bilmek rahatlamamı sağlamıştı. “Evet. Bu iyi bir plan.”

“Pekâlâ. Yarın seni ben bırakırım.” Winnie yanağımı öptü. “Aklını kaçırmış olsan da seni seviyorum.”

“Biliyorum ve bunun için seni seviyorum.”

Midemin tekrar bulanmasıyla yüzümü buruşturdum. Gerginlikten olduğunu sanıyordum ama hasta da olabilirdim. Bulanıtı bir anda fazla yoğunlaşmıştı. Kusmadan önce banyoya zar zor yetiştim. Winnie hızlıca içeri girip eliyle saçımı arkaya çekti.

“Jess?”

Havluya uzanırken, “Kahretsin,” dedim.

“İyi misin?” diye sorarken bana bir bardak su uzattı.

“Evet, sanırım Amelia’nın hastalığı bana da bulaştı.”

Winnie kalkmama yardım ettikten sonra bileğini alnıma koydu. “Ateşin yok.”

“Galiba hastalığının başında onun da yoktu.”

“Tamam, şunu iç ve dinlen.”

“İyi olacağım. Şimdi bile daha iyi hissediyorum.”

Belki de yediğim bir şey dokunmuştu. Bu sabah yumurta yemiştım, sebebi o olabilirdi.

“Her iki durumda da dinlenmelisin.”

Esnedim. “Zaten uyanık kalabileceğimi sanmıyorum.”

Ön kapıya doğru ilerledik. “İyi olacağına emin misin?”

“Winnie, beyin hasarı geçirdiğimde bile bu kadar endişelenmemiştin. İşe git.” Onu neredeyse kapıdan dışarı attım. Beni gece vardiyasından alması gerektiği için çoktan geç kalmıştı. Grayson izinliydi ve hepimiz motelde boşluk olmadığından emin olmak için ayarlamalar yapmaya çalışıyorduk.

Winnie arabasına binerken el salladı ve ben de başka bir kâbus görmeden uyuyabileceğimi umarak yatağıma doğru ilerledim.

Annemle televizyon izliyorduk. Yarışmacıların daha önce hiç kullanmadıkları malzemelerle garip yemekler yapmak zorunda oldukları bu yemek programına bağımlı hale gelmişti. Normalde izlemezdim ama bu seferki çok çılgındı.

“Sence sincap pişirebilecek mi?”

Midem hareketlendi. “Bunu düşünmemeye çalışıyorum.”

Güldü. “Hâlâ kötü müsün?”

“Sen beni programın hayvan leşini konu alan bölümünü izlemeye zorlamadan önce gayet iyiydim.”

Bütün gün rahattım ve kendimi iyi hissediyordum. Hâlâ ateşim yoktu, üstelik bugün izinli olduğum için neredeyse tüm gün dinlenebilmişim.

“Bu bölümün bu kadar iğrenç olacağını düşünmemiştim. Son bölümde her şeyi kaynatmak zorunda olmaları komikti. Bana annemin yemek pişirme şeklini hatırlattı. Babanla tanışana kadar kızartmanın bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum.”

Ona hafifçe gülümsedim. “Pişman mısın, anne?”

“Neyden?”

“Babamdan.”

Programın sesini kısıp bana döndü. “Elbette değilim. Genç olmama rağmen onu çok sevdim. Yaşadığımız hayat mükemmel değildi fakat bana seni ve Winnie’yi verdi.”

Bu cevabın fazla nazik... olduğunu hissediyordum. “Beni korumak zorunda değilsin.”

“Böyle yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Yapmıyor musun?”

Annemin dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Belki de,” diye itiraf etti. “Her anne böyle yapar. Asla kötü şeylere tanık olmanızı istemedim. Amacım hayatı sizin için kolaylaştırmaktı.”

“Senin için de kolay değildi.”

“Her zaman değildi ama mutluydum.”

Battaniyeyi etrafıma sıkıca sararken, annemi farklı bir bakış açısıyla gördüm. Uzun zamandır onun için üzölmüş, bir şekilde ona acımıştım. Oysa annemin acımaya gerçekten ihtiyacı yoktu. Bir an bile şikâyet etmeden Winnie ve benim için yapması gereken her şeyi yapmıştı.

“Sana daha önce hiç teşekkür ettim mi, bilmiyorum.”

Başını geriye çekti. “Ne için bana teşekkür edeceksin?”

“Harika bir anne olduğun için.”

Yanakları biraz kızardı. “Benim için zevkti, Jessica.”

Teredditle, “Sence babam neden gitti?” diye sordum. “Geçmişî kazımak istemiyorum ama hayatımızın o döneminde beni

tanımladığını düşündüğüm o kadar çok şey var ki... Anlamadığım çok fazla şey var.”

Annem çayından bir yudum aldı ve konuşmadan önce bir süre beni izledi. “Pişman olduğum bir şey varsa o da baban ya da olanlar hakkında hiç konuşmamış olmamız. Sana ve Winnie’ye bazı kısımlarını göstermeliydim, belki o zaman ikiniz de sevgiden bu kadar korkmazdınız.”

“Korkmuyorum...”

“Hayır, korkuyorsun. Bunu şimdi anlıyorum, tatlı kızım. Gerçek aşkın ne olduğunu bilemeyecek kadar küçük olduğunuzdan beri seni seven o harika adama sahipsin. Ve korktuğun için Grayson’a doktorunun izni verdiğini söylemedin.”

Duyduğum utancı görmesini istemediğim için gözlerimi kaçırdım. Haklıydı, söylediği her şeyi yapıyordum. Bir bahanem olduğunu düşünsem de düşünmesem de korkuyordum.

“Sadece onu kaybetmek istemiyorum. Bunu tekrar hissetmek istemiyorum. Baham gittiğinde korkunçtu. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi bizi bırakıp gitti.”

“Belki o öyle hissetti ama benim evlendiğim ve sevdiğim adam öyle değildi. Kalbimin derinliklerinde, yaptığı şey yüzünden kalbinin acıdığını ama nasıl geri döneceğini bilmediğine inanıyorum. Başa çıkmak zorunda kalacağı pişmanlığı ve suçluluk duygusunu hayal et. Bu onu haklı çıkarmaz çünkü benim, sen ve Winnie için katlanamayacağım tek bir şey bile yok. Öte yandan anneler çocukları için bunu yapar.”

“Babamın utandığından dolayı uzak durduğunu mu düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok ama bizi terk ederek ailemizi mahvetti. Sanırım bununla başa çıkamadı ve devam edebileceği yolu seçti.”

“Ardında acı ve yıkım bırakarak.”

Annemin gülümsemesi hüzünlüydü. “Gerçekten öyle mi? İkinize bir bak. Benim kızlarımı güçlü, bağımsız, akıllı ve dayanıklı. Biri uçak kazası geçirmesine rağmen bunu sağlıklı bir şekilde atlatmayı başardı. Diğerisi ise her çocuğun sahip olması gerekenden daha azına sahip olan çocuklar için savaşıyor. O sizi terk etmiş olabilir ama ikiniz de her şeyin üstesinden geldiniz ve her türlü olasılığa meydan okudunuz. Gurur duy, Jessica. Güçlü ol ve geçmişinin, güzel bir geleceği yok etmesine izin verme.”

Aptal en yakın arkadaşım, “Bence hamilesin,” dedi.

Kusma isteğimi bastırmaya çalışırken başımı duvara yasladım. “Saçmalama.”

“Jess, neredeyse üç gündür bu tuhaf kusmaların var ve çok yorgunsun.”

Gözlerimi devirdim. “Yorgunum çünkü sürekli kusuyorum.”

Karnımı işaret etti. “İşte bu yüzden hamile olduğunu düşünüyorum.”

“Hamile değilim.”

“Bunu karnında bebek büyüyen kadın söylüyor.”

“Pislik gibi davranıyorsun.”

“İnkâr ediyorsun.”

Ayağa kalkıp diş fırçamı aldım. “Birincisi doğum kontrol hapi kullanıyorum. İkincisi biz her zaman...”

Aman Tanrım.

Her zaman prezervatif kullanıyorduk. Yazlıkta olduğumuz o zaman hariç. O gece unutmuştuk. Aslında unutmamış olabilirdik ama konuşmamıştık ve... kahretsin.

Midem tekrar çalkalandığında elimle ağzımı kapattım. Bu defa bulantımın farklı bir sebebi olduğunu bilerek yere çöktüm.

Delia sırtımı okşadı. “Sakin ol.”

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Tanrım, hamile olabilirdim.

“Gidip bana test almalısın.” İçimde panik oluşmaya başlar-ken, hayatım buna bağılıymış gibi ellerini tuttum. “*Lütfen.*”

“Ne?”

“Test. Teste ihtiyacım var, böylece... bilmiyorum, vücudumu regl olması için korkutup teşvik edebilirim.” Evet, öyle olacaktı. Henüz geciktiğimi sanmıyordum. Sadece birkaç hafta olmuştu. Her an regl olabilirdim.

Delia kaşlarını kaldırıp sırttı. “Hamile olmadığını sanıyordum.”

“Muhtemelen değilim. Ama şimdi emin olmam gerekiyor çünkü beni çok korkuttun!”

“Ah, evet bu tamamen benim hatam, Grayson’ın değil.”

Gözlerimi kapatıp elimi karnıma koydum. “Hamile olamam. Daha çok erken. Yarın akşam ailesiyle yemek yiyeceğiz ve *hamile olmamam gerek.*”

“Bebeklerin bunların hiçbirini umursadığını sanmıyorum ama ben bunun hakkında ne bilebilirim ki?”

“Delia, lütfen markete git. Eğer ben gidersem, bir saat içinde bu kasabadaki herkes nasıl hamilelik testi aldığını konuşuyor olacak. Ben *gidemem.*”

Kapı pervazına yaslanırken derin bir iç çekti. “Peki benim gitmem ortalığı karıştırmayacak mı?”

Yalvarır gibi, “Deals...” dedim.

Delia kollarını havaya kaldırdı. “Tamam. Birkaç kasaba öteye gidip alacağım.”

“Teşekkür ederim. Hamile olmadığımı öğrenip hayatıma devam edebilmek için teste ihtiyacım var.”

Bana yan gözle bakıp sırttı. “Tamam o zaman.”

Yirmi Dokuz

GRAYSON

Jessica, büyük ahşap kapının önünde durduğumuzda, "Sence akşam yemeğinde ne var?" diye sordu.

"Umarım ortaya attıkları pislikleri yerler."

Elimi tutuşu sıkılaştı. İşler kötüye giderse diye Amelia'yı buraya getirmeyi reddedip onu kız kardeşimin yanına bırakmıştım. Ayrıca Jessica ile iki haftadır baş başa bir gece geçirememiştik, ona ihtiyacım vardı. Bu gece onunla yalnız kalmak, onu sevmek ve etrafımızdaki şeylerin hiçbiri için endişelenmemek bana iyi gelecekti.

"Her şey yoluna girecek, Gray."

Başımı salladım.

Tanrım, bu evden nefret ediyordum. Hâlâ burada yaşayan insanlar yüzünden yıllarca mutlu olamamıştım. Şimdi tek gördüğüm ise gölgelerde gizlenen öfke ve kınamaydı. Jessica'yı buraya getirmek, içimdeki bütün koruma içgüdülerine ters düşüyordu.

"Böyle diyorsun ama onları tanımıyorsun."

"Ah, bence tanıyorum."

Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Lacivert bir elbise giymiş ve saçlarını dalgalandırıp dövmesini görebileceğim şekilde tek omzuna almıştı. Güç ölçülemezdi. Tanrım, bu ne kadar da doğru bir şeydi. Şu anda sahip olduğum tüm gücün, bu lanet yer tarafından emildiğini hissediyordum.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim tekrar.

“Oyalanıyorsun.”

“Bunun bir an önce bitmesini istiyorum.”

Jess bana dönerek bal rengi gözlerini yüzümde gezdirdi. “Ne kadar çabuk içeri girersek o kadar çabuk biter. Seninle... konuşmak istediğim şeyler var. İyi haberlerim var, gerçekten hepsi iyi şeyler ama bu yemeğin bitmesini istiyorum. Böylece baş başa kalma fırsatımız olur.”

Başparmağımla yanağını okşadım. “Beni meraklandırıyorsun.”

Gülümseyerek elimi tuttu. “Güzel şimdi içeri girelim, yemeğimizi yiyelim ve ortalık kan gölüne dönmeden önce de buradan gidelim.”

Biz başka bir şey konuşmadan kapı açıldı, babam orada dikiliyordu. “İçeri girmeyi mi yoksa bizi bekletmeyi mi planlıyorsunuz?”

İşte başlıyorduk.

Bir adım geri çekilip sorusunun yanıt gerektirmediğini ve içeri girmemiz gerektiğini belirtti. Bir adım öne çıktık, elimi Jessica’nın beline koyarak onu misafir salonuna yönlendirdim.

“Merhaba, baba.”

“Annenin keyfi yerinde değil. Bir sürü şey oluyor ve... bu işi bir an önce bitirsek iyi olacak.”

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama babam kızgın görünüyordu ve bu sadece bizi içeri davet etmek zorunda kaldığı için değil gibiydi.

Jessica'nın buraya son gelişinin üzerinden neredeyse on beş yıl geçmişti ama ev tamamen aynıydı. Annem, bu saçma evi Joshua'ya hamileyken yaptırtmıştı. Aşırı abartılıydı ve tam onun istediği tarzdaydı.

Sağ ve sol taraftan inen büyük bir merdiven, aşağıya bakabileceğiniz kocaman bir açık balkon vardı. Merdivenlerin altından geçip iki basamak indikten sonra devasa misafir salonuna adım atmıştık. Burayı neden böyle adlandırdığımızı bilmiyordum. Hiç kimse misafirlğe gelmezdi ama devasa olduğu doğrudu.

Büyük üçgen pencereler içeriye maksimum ışığın girmesini sağlıyordu ve evin arka tarafı, pencerelerden oluşuyordu. Hem de tamamen. Ön taraftaki iki misafir yatak odası dışındaki her oda dağ manzarasına bakıyordu. Evin konumlandığı yer, yüzde yüz mahremiyet sağlıyordu. Annem ve babam bundan emin olmuştu.

Annem bir balerin zarafetiyle ayağa kalktı. "Merhaba, Grayson."

"Anne," diyerek onu yanağından öptüm. Etrafıma bakarken ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"Jessica, seni görmek ne güzel. Gelebildiğine sevindim."

Jessica sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

"Yemek hazır, önce bir şeyler içeriz diye ummuştuk ama geç kaldığınız için yemekle beraber içmek zorunda kalacağız." Yüzünde saklamaya gerek duymadığı bir hayal kırıklığıyla bana bakıyordu.

"Amelia'nın Stella'ya yerleşmesi biraz uzun sürdü."

Dudaklarını büzdü. "Evet, anlayabiliyorum. Sanırım. Her ne kadar onu getirmeni ummuş olsam da muhtemelen burada olmaması en iyisi."

"Ah güzel, demek ki bu akşamın menüsünde kan dökülecek."

Jessica'nın gözleri bana bakarken öfkeyle parlıyordu. Omuz silktim. Dediğim doğruydı ve Amelia'nın duyabileceği bir yerde annemin ya da babamın küçümseyici şeyler söylemesine izin vermeyecektim. Buradaki son akşam yemeğim hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunun böyle kalmasını istiyordum.

Babam gerginlik artarken, "Pekâlâ, hadi yemeğe geçelim," dedi. "Jessica, beraber yürüyelim mi?" Jessica, uzattığı koluna girdi.

Ben de kolumu anneme uzattım.

Masa hazırды, yemekler çoktan tabaklara konmuştu. Tanrı biliyordu ki annem yıllardır yemek yapmadığı için her şeyi aşçıya hazırlatmıştı.

Annem ve babam masanın başına otururken, ben de Jessica'nın karşısına oturdum. En azından ona odaklanabilirdim.

Babam gülümseyip hepimize birer kadeh şarap doldurdu ve kadehini kaldırdı. "Aileye ve yeniden bağlanmaya."

Annem delilere özgü bir kahkaha attı. "Ne kadar da uygun, Mitchell."

Hepimiz onunla birlikte kadehlerimizi kaldırırken, Jess ile birbirimize baktık.

Masada ürkütücü bir sessizlik vardı. Bu, içimdeki bütün savaşı ya da kaç içgüdüünün çığlık atmasına neden olan türden bir sessizlikti. Neler olduğunu, akşam yemeği konusunda neden bu kadar ısrarcı olduklarını bilmiyordum ama... bir tuhafılık olduğunun farkındaydım.

Jessica bana bakarken gözlerini birkaç kez kırptırdı ve kendisinin de bu durumdan rahatsız olduğunu belirten bir bakış attı.

Çatalımı bırakıp boğazımı temizledim. "Bizi buraya çağırmamızın bir nedeni olduğunu varsayıyorum?"

Annem dudaklarına dokundu. "Evet. Baban ve ben bir durum hakkında konuşmak istiyoruz."

"Jessica ve beni mi kastediyorsun?"

“Bununla bir sorunumuz olduğundan değil,” diye araya girdi babam. “Sanırım sadece tüm bunların ne anlama geldiğini bilmek istiyoruz. Park Inn İşletmeleri’nin sana düşen hissesini miras almak üzeresin ve Jessica da bunu biliyor.”

“Elbette biliyorum ama bunun Grayson’la birlikte olmamla hiçbir alakası yok.”

Aileme baktım. “Bunu biliyorlar.”

Babam, “Evet, Jessica’nın art niyetli olduğunu düşünen kimse yok,” diye hızla ekledi. “Ben daha çok ilişkinizin beraberinde getirebileceği problemler konusunda endişeliyim.”

“Yetişkin bir adam olduğumun farkındasın değil mi?”

“Elbette ama bu benim-”

Anneme ters bir bakış atarak onu susturdum. “Hayır, farkında olduğunu sanmıyorum. Sorunun ne olduğundan emin değilim ve açıkçası umurumda da değil. Ben çocuk değilim. Sizden tek kahrolası şey istemedim. Kendi evimi inşa ettim, Amelia’ya bakıyorum ve ikiniz de hiçbir boka yaramazken o lanet moteli işletiyorum.”

“Evini inşa etmek için gerekli parayı nereden bulduğunu sanıyorsun, Grayson? Bilmiyormuş gibi konuşma. Senin konumundaki herhangi birinin kazanacağından çok daha fazla para kazanıyorsun,” dedi babam keskin bir ses tonuyla. “Sanki fabrikada çalışıp maaşlarını biriktiriyormuşsun gibi davranıyorsun. Bizden pek çok şey aldın.”

Jessica’nın gözlerindeki sempati beni paramparça etti. Bakışlarını babama çevirdi. “Paranızı istemiyorum. Size karşı net olmak istiyorum. Hayattaki konumumdan mutsuz değilim. Kendi paramı biriktirdim, çok çalıştım ve şirketinizde, benim pozisyonumda olan birinin alacağından çok daha az para kazanıyorum. Bundan şikâyetçi değilim, hatta elimden gelse bedavaya çalışırım çünkü hayatım boyunca ikinizin de sempatisini

kazanmaya çalıştım. Size ne yaptığımı bile bilmiyorum ama bunun bir önemi de yok çünkü ikiniz de benim yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsunuz. Ancak önemli olan sizin fikriniz değil, değil mi?”

Jessica bana baktı.

“Hayır, değil.”

“Sizin tarafınızdan asla sevilmeyeceğim ve bu sorun değil çünkü önemli olan Grayson.”

Annem bakışlarını ikimizin arasında gezdirdikten sonra babama döndü.

“Önemli olan sensin,” diyerek Jessica’ya güvence verdim.

O da sırtıttı. “Güzel.” Tekrar anneme döndü. “O halde beni sevmenizin ya da sevmemenizin bir önemi yok. Sizden ne kadar aşağıda olduğumu ya da annemin bir zamanlar sizin tuvaletlerinizi temizlediğini hatırlatabilirsiniz, bu da sorun değil. Temizledi. Siz ne düşünürseniz düşünün biz bundan utanmıyoruz.”

Ayağa kalkıp Jessica’ya doğru yürüdüm ve elimi uzattım.

“Önemli olan sensin,” dedim tekrar.

Jessica elini benimkinin içine koydu. “Biliyorum.”

Kendimi sanki üzerimdeki pelerinden kurtulmuşum gibi hafiflemiş hissediyordum. Aileme nefret duymadan baktım. Aslında onlara acıyordum. Onlar benim sahip olduğum şeye sahip değillerdi. Beni mirastan menetseler bile, elimde işim ve paramla sahip olabileceğimden çok daha fazlası vardı. Harika bir kadına ve küçük, güzel bir kız çocuğuna sahiptim.

“Anne, baba bunun bir zevk olduğunu söylemek isterdim ama yalan söylemek istemiyorum. Kimi seveceğim konusunda söz sahibi olduğunuz fikrinden neden vazgeçemiyorsunuz bilmiyorum ama ben Jessica’yı seçiyorum. Siz ikiniz birbirinize sahip olabilirsiniz.”

Annem ayağa kalktığı anda, gözlerinde kurnaz ve hesapçı parıltılar vardı. “Bunu yapmak istemiyordum.” Masanın yan

tarafına doğru ilerleyip bir zarf aldı. “Jessica ile ilgisi olmayan şeyler hakkında konuşup tartışmamızı istemiştin ama sen bu yemeği başka bir şey olarak gördün.”

Ne olduğunun farkındaydım, Jessica ve bana karşı kurulmuş bir tuzaktı. Yine de kendimi sorarken buldum. “O zaman ne hakkındaydı?”

Önce babama sonra tekrar bana baktı. “Seni bu gece buraya çağırdım Jessica çünkü geçmişin ve maddi durumun ne olursa olsun, oğlumu gerçekten sevdiğine inanıyorum. Tanrı biliyor ya bu sevgiyi hissetmeye ihtiyacı olacak.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kardeşlerinle konuşmadan önce akşam yemeğinde sadece senin burada olmanı istedim. Aslında babana bu konuda tek kelime bile etmedim. Ancak, bir ilişkisi varmış.”

Güldüm. “Tekil ifadeni çoğul olarak değiştirmek isteyebilirsin. Gerçekten, bana *onlardan* haberinin olmadığını söyleyemezsin.”

Annem yutkunup duruşunu dikleştirdi. “Mantıksız olma, yıllardır biliyordum. Bunu kabullendim, utançla başa çıktım ve bilmiyormuş gibi davranmayı seçtim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Şimdiye kadar hiçbir zaman dikkatimi vermeme gerek kalmamıştı. Daha önce utandıracak bir şey yapmamıştı. Ama artık durum değişti ve neredeyse kırk yıllık evliliğimizin ardından onu terk ediyorum.”

“Ne değişti?”

“Değişen bu. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim.” Bana zarfı uzattı. “Aç. Hepsi orada.”

Açtım. Elimde bir fotoğraf, fotoğrafta ise babam ve... o vardı.

Daha ne olduğunu anlayamadan, babamın suratına bir yumruk geçirdim ve rüm kontrolümü kaybettim.

Otuz

JESSICA

Grayson on beş dakikadır tek kelime etmemişti. Sadece kanla kaplı yumruklarını açıp kapıyordu. Konuşmak, fotoğraftaki kişinin kim olduğunu sormak istiyordum ama sessiz kaldım. Filmlerden fırlamış bir sahnede gibiydik. Babası yerde burnundan kan gelerek yatıyor, Grayson onun yüzüne doğru bağıırıyordu.

Pek bir şey anlaşılmamıştı. Onu, babasının üzerinden çekip almadan önce bir sürü bağıırış ve tehdit duymuştum. Sonra bana bakıp elimi tutmuş, tek kelime etmeden evden neredeyse koşarak çıkmıştık.

Sessizlik beni yiyip bitiriyordu.

Garaj yoluna girince vitesi park pozisyonuna aldı ve öylece oturdu. Zar zor nefes alıyordu. Görünüşe göre araba kullanmak öfkmesini azaltmamıştı.

Sesimin düz ve sakın çıktığından emin olarak, “Grayson?” diye seslendim.

Başını iki yana salladı. “Yapma, Jess. Lütfen yapma.”

“Ne yapmayayım?”

“Bana ne... sikim gördüğümü sorma.”

Grayson’ı tanıdığım yıllar boyunca, daha önce hiç bu haline şahit olmamıştım. O her zaman aklı başında ve sakin bir adamdı. Bu versiyonunu tanıımıyordum.

“Tamam, sormayacağım.” Yine de, yaklaşık bir milyon varsayımında bulunacaktım ve hiçbirinin sonu iyi bitmeyecekti.

Çok ağır bir nefes verdikten sonra elini direksiyona vurdu. “Yvonne’ı beceriyor.”

Ah, pekâlâ. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Dudaklarım aralandı ve birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Eski sevgilini mi?”

“Amelia’nın annesi.”

Bununla beraber göğsümde yeni bir endişe belirdi. Eğer Grayson’ın eski sevgilisiyle yatıyorsa bu kadın hangi cehennemdeydi? “Fransa’da mı?”

Burun kemerini sıktı. “Görünüşe göre satın almayı düşündüğün mülk denizaşırı bir yerdeymiş.”

Babası her zaman tam bir pislik olmuştu ama bu bambaşka bir seviyeydi. Torununun annesiyle yatmak... Kim böyle bir şey yapardı ki? Gerçekten. Kendisi için bile olsa böyle bir şeyi haklı çıkarmak için nasıl bir gerekçe uydurabileceğini anlayamıyordum.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Grayson.”

Keyifsizce güldü. “Evet, ben de.”

Akşam için yaptığım tüm planlar mahvolmuştu. Şu anda ona yeni haberlerden bahsetmem mümkün değildi. Bu gece acı çekiyordu ve... bunları ondan saklamak beni öldürüyordu. Doğru zaman olmadığını biliyordum ama öyle olmasını isterdim.

Grayson, yasaklarımın kalkmasına mutlu olmayabilirdi ama en azından onun için ne hissettiğimi ve *kalmak istediğimi* bilmek

ister diye kafamda söyleyeceğim her şeyin haritasını çıkarmıştım. Onu istiyordum.

Neredeyse farkında olmadan elimi tuttu. "Sana ihtiyacım var, Jess. Ben... berbat durumda olduğumu biliyorum ama seni istiyorum."

"Ben seninim," diye karşılık verdim. "Her zaman senindim."

Arabadan indik ve tek bir kelime etmeden merdivenlerden çıktık. Şu anda çok kötü bir ruh halinde olduğumu biliyordum. Tek istediğim yanında olmaktı. Düşüncelerinin karmakarışık olmasını ve bunun ne olduğunu anlayamamanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

İçeri girdiğimizde, paltolarımızı çıkarıp sandalyenin üstüne attık. Orada öylece durup parmaklarını yanağımda kaydırırken gözlerini benden ayırmadı. Havadaki ağırlığı, aramızda dönen öfke ve ihtiyacın karışımını hissedebiliyordum. Konuşmak için ağzımı açmama fırsat vermeden, dudaklarını benimkilerin üzerine kapadı. Çarpışmamız şimşek gibi hissettirdi, dokunuşu beni yıldırım gibi yakıyordu. Beni duvara yaslariken elleri saçlarımdaydı. Beni öpmesine, aşkımı almasına ve burada onunla birlikte olduğumu hissetmesine izin verdim. Parmaklarımla gömleğinin ucunu buldum, kaldırıp onu odanın diğer tarafına fırlattım. İkimiz de hızla hareket ediyor, birbirimizi çekiştiriyorduk.

Ağızma doğru inledi. "Siktir, Jess."

Bacaklarımı ayırmaya çalıştı ama elbisemin etek kısmı dizlerime doğru daralıyordu. Grayson'ın elleri vücudumdan aşağı kayarak elbisemi kalçalarımın kadar sıyırdı. İç çamaşırımı yana çekip parmaklarını kabaca içime soktuğunda hareketleri ne tatlı ne de nazikti.

Boynumu ısıtırken zevkle inlediğimde parmaklarının baskısı arttı.

"Çok ıslaksın."

“Sadece senin için.”

Bu yanıt, ihtiyaç duyduğu şey olmalıydı çünkü beni daha sert öptü. Başparmağı klitorisimle oynarken parmaklarını bir içeri bir dışarı hareket ettiriyordu. Diğer eliyle kemerini açarken, “Bekleyemem,” dedi. “Seni tam burada becermem lazım.”

“Güzel. Acele et.”

Beklemek istemiyordum.

Beni almasını, burada onunla birlikte olduğumu ve ona ait olduğumu hatırlamasını istiyordum.

Parmaklarım beline doğru ilerlerdi ve pantolonunu, iç çamaşırıyla birlikte aşağı indirdim. Beni kaldırmadan önce zar zor soyunmuştuk. Hızla kucağına çıktığımda Grayson’ın keskin soluğu boynuma çarptı.

“Bacaklarını belime dola.”

Dediğini yaptığımda daha derine girebilmek için kendini konumlandırdı. Gözlerinin içine bakabilmek için parmağımla yüzünü kaldırdım. “Ben seninim, Grayson. Seninim.”

Şu anda gerçekten başka bir söz söylenmeyeceğini bilmesini istiyordum. Onu seviyordum ve sadece Grayson Parkerson’a ait olacaktım.

Beni becerebilmek için tüm gücünü kullanarak hareket ediyordu. Bu ilkel olabilirdi ama bizimdi.

“Jessica. Sen. Benimsin.” Tekrar içime girerken ses tonu sertti. “Kahrolası. Derecede. Muhteşemsin.”

Duvardaki bir çerçeve yere düşerken başım arkaya doğru gitti. İkimiz de durup bakacak kadar umursamamıştık. Aksine, bu kırılma onu daha da tahrik etmiş gibiydi.

“Boşalacağım,” diye uyardı.

Ben de çok yakındım. Beni daha da yukarı kaldırırken, parmakları kıcıma batıyordu. İçine girip kalbini daha fazla acıdan

koruyabilmeyi dileyerek onu sertçe öptüm. Grayson beni iyileştirmişti ve aynısını onun için yapabilmeyi diliyordum. Aramızda olanları düşünmek, göğsüme binlerce duygunun akın etmesine neden oldu. Buna tekrar sahip olduğum için çok şanslıydım. Grayson, benim Grayson'ım, bana her şeyi ve daha fazlasını vermişti. Yanında olmadığım zamanlarda bile beni sevmeye devam etmişti. Bu adamı o kadar çok seviyordum ki bedenim bununla baş edemiyordu.

Dudaklarımız birlikte hareket ediyordu ve aniden orgazm beni o kadar sert vurdu ki gözyaşlarımın aktığını hissederek çığlık attım. Benim ardından o da boşaldı ve bu süre boyunca tekrar tekrar, "Seni seviyorum," dedim.

Ben ona yapışık bir halde, o da hâlâ içimdeyken birlikte yere çöktük.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama ilk başını kaldıran Grayson oldu.

"İyi misin?"

Gözlerinin içine baktım. "Kesinlikle."

"Planladığım... bu değildi."

"Sen iyi misin?"

"Hayır, aslında değildim ama şimdi, hissediyorum..."

"Ne hissediyorsun?"

Bana çarpık bir şekilde gülümsedi, bu gülümsemeyi seviyordum çünkü gamzesinin belirginleşmesini sağlıyordu. "Çok daha iyi hissediyorum."

Burnunu öptüm. "Güzel. Tesadüfe bak ki ben de."

Grayson kollarını etrafıma dolayıp beni, sanki bir film sahnesindeymişiz gibi yatak odasına taşıdı. Giysilerimin geri kalanını çıkarmama yardım ettikten sonra birlikte yatağa girdik. Uandıktan sonra etrafımızı garip bir sessizlik kaplamıştı.

“Daha önce olanlar için... özür dilerim.”

“Bana bir özür borçlu değilsin.”

Kolunu belime doladı, bedenlerimiz birbirlerine yaklaşıırken parmakları sırtımda geziniyordu. “Öyle bir tepki vermemeliydim.”

“Kızgındın. Ben olsam ben de kızardım.”

“Hâlâ ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Yvonne umurumda değil,” dedi hızlıca. “Yemin ederim, mesele o değil. Ne yaptığını ya da kiminle yaptığını umursamıyorum.”

“Mesele babanın sana ihanet etmesi.”

Sırtüstü uzanıp gözlerini tavana dikti. “Bu gecenin böyle geçmesini planlamamıştım.”

“İkimizin de bunu planladığını sanmıyorum.”

Başı yana kaydı, hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Haberlerim var demiştin? Şu anda konuşmak istediğin bir şey mi?”

Boğazım kurudu, gerildiğimi hissedebiliyordum. Bir şey söylemeli miydim, emin değildim ama bundan nasıl kurtulacağım hakkında da bir fikrim yoktu. Zaten Grayson’a yeterince yalan söylemiş gibi hissediyordum. Hem... belki de mutlu olurdu? Demek istediğim, haberler iyiydi. Araba kullanabilirdim, birlikte seyahat edebilir veya bisiklete binebilirdik.

Hiç değilse buradan başlayabilirdim.

“Bunun hakkında konuşmak istediğine emin misin?” diye sordum. “Çılgın bir gece geçirdin.”

Gülümseyerek yüzümü kavradı. “Sence de iyi haberlere ihtiyacım yok mu?”

Doğru. Evet, ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Son birkaç haftayı korkarak geçirmiştim ve şimdi bir şekilde işin içine girmiştim. Her şeyi planlamıştım, bunun benim seçim yapmam

dışında hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, Grayson'a nasıl açıklayacağımı düşünmüştüm. Korkmadan yaptığım bir seçimdi.

“Bugün söylemek zorunda değilim. Haberleri yani, bekleyebiliriz.”

“Jessica, bilmek istiyorum.”

Pekâlâ. İşte başlıyorduk. “Doktora gittim ve bana tekrar araba kullanabileceğim haberini verdiler. Gerçekten beklenmedik bir haberdi ama baş ağrılarım ciddi anlamda azaldı ve en son ne zaman başımın döndüğünü hatırlamıyorum bile. Doktor beynimin oldukça iyi durumda olduğunu düşünüyor. Çok fazla kekelemiyorum...” Duygularımın güçlendiğini hissederek durdum.

“O halde araba kullanabilirsin?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Harika.” Eğilip beni öptü. “Bu iyi bir haber. Yasaklarının kalkmasına sevindim.”

İfade edemeyeceğim bir rahatlama içimi doldurdu. Bunu çok iyi karşılıyordu.

Gülümserken ona kalanı da anlatmam gerektiğine karar verdim. “Uçabileceğimi de söyledi. Normale dönmekte özgür olduğumu ve...”

Grayson yorganı iterek ayağa kalktı. “Uçmana izin var mı? Ne yani... gidebilir misin?”

Otururken battaniyeyi üzerime çektim. “Evet... ama-”

“Harika. Duymak istediğim şeyin bu olduğunu mu düşündün? Bu gece, bana gidebileceğini söylemeni mi?” Öfkeli hareketlerle bacaklarını pantolonunun içine geçirdi.

“Öyle bir şey demedim. Sadece uçmaya iznim olduğunu söyledim, bunu değil-”

“Ama geldiğin günden beri istediğin şey buydu. Gitmek. Bunu hiç saklamadın. Şimdi de gitmek için hazırsın.”

Ruh hali o kadar ani değişmişti ki bir an için afalladım. “Grayson, gitmek istediğimi söylemedim.”

“Kalmak istediğini de söylemedin.”

“Oraya gelmeme izin vermedin!” Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim.

“Ne zaman? Ne zaman doktora gidip iznini aldın?”

Yavaş bir nefes verdim. “Birkaç hafta önce.”

“Yani bana yalan söylüyordun.”

“Hayır, ben sadece... ben sana söylemeye hazır değildim. Kötü tepki vereceğinden endişeleniyordum. Eh, belli ki böyle düşünmekte haklıymışım.” Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sararken sözlerinin kalbimi delip geçmesini engelleyebilecek bir kalkan olmasını diledim.

“Çünkü böyle güzel haberler söylenmese daha iyi olur, değil mi? Hayır çünkü bir sonraki hamleni planlıyordun, bana tekrar gideceğini haber vermek için mükemmel zamanı bulmaya çalışıyordun.”

Başımı salladım. “Yanılıyorsun. Nasıl anlatacağıma karar vermeye çalışıyordum. Sen. Hayır. Git.” Gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Haftalar sonra ilk defa kekeliyordum ve bundan nefret etmişim. Gözyaşlarımı silip tekrar denediğimde sözümü kesti.

“Bunu şu anda öğrendiğime sevindim.” Parmaklarını saçlarında gezdirip manzaraya baktı.

“Neyi öğrendiğine?”

“Her şeyi. Babamın Amelia’nın annesini becerdiğini, senin gitmene izin verildiğini... bunları şimdi öğrenmek her şeyi sıkıntısız bitirmeyi çok daha kolay bir hale getiriyor.”

Bir adım geri çekildim. Havada asılı kalan sözleri göğsümü ağrıtmıştı. “Bitirmek mi? Bitirmek mi istiyorsun?”

Bakışları bana döndüğünde, gözlerinin öfke ve hayal kırıklığıyla dolu olduğunu fark ettim. “Bu iş yürümeyecek. Bunların bizim için fazla karmaşık olduğu çok belli. Hepsi lanet bir şakaydı, değil mi? Kim böyle bir aşkı ikinci kez bulur ki? İkimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk, şimdi en azından bunu kabullenebiliriz.”

“Biliyor muyduk? Buna ne zaman karar verdik? Çünkü bu sırada orada olmadığımı eminim.” Neler olduğunu gerçekten anlamıyordum.

“Üzgünüm, sanırım kararı ben verdim. Amelia’ya söylemediğimiz iyi oldu. Hayatından öylece çekip gidecek başka bir kadına daha ihtiyacı yok. Yeterince acı çektiğini düşünüyorum ve bunun, onun için ne anlama geleceğini bilecek kadar çok şeye şahit oldum.”

İçimde yükselen öfkeyle gözyaşları gözlerime battı. “Hiçbir zaman gideceğimi söylemedim, Grayson. Sana sadece yasaklarının kalktığını ve kalmak istediğimi söylüyordum.”

“Kalmanı istemiyorum! Sana gitmeni söylüyorum!”

“Sen neyden bahsediyorsun? Seni seviyorum!”

Güldü. “Doğru. Sen özgür olmayı seviyorsun. Seyahat etmeyi seviyorsun. Tıpkı sevdiğim diğer insanlar gibi gitmeyi seviyorsun.”

Ona bakarken dudaklarım titriyordu. Kızgındı, anlıyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemek istemiyordum ama tüm bunlar çok saçmaydı. “Canımı acıtmanın tek sebebi acı çekiyor olman.”

“Gözümdeki sis perdesi kalkıyor, olan bu. Seni sevmek için o kadar çaresizdim ki kendimi her şeyin gerçek olduğuna inandır-dım. Özgürsün, Jess. Git. Sadece git.”

Sersemlemiştim. Aslında donakalmıştım. Bu adam kimdi? Bana ihtiyacı varken nasıl beni iter hale gelmişti? “İstediğin bu

mu? Ben sana tutunmuşken beni uzaklaştırmak mı? Bunun neresi mantıklı? Sana kalmak istediğimi söylüyorum ve beni dinlemiyorsun bile! Seni, bizi, Amelia'yı ve bunu istiyorum-"

"Sana gitmeni söylüyorum. Bıraktığın hayata geri dön, biz de kendi hayatımıza dönelim. Tıpkı olması gerektiği gibi."

"Korktuğun için beni uzaklaştırıyorsun, öyle mi?"

"Korkmuyorum. Gerçekçi davranıyorum. Zaten bir defa çekip gidişine tanık oldum. Yvonne'ı da aynısını yaparken izledim. Yasaklarının kalkması, ikimizin de ihtiyacı olan ve geleceğini bildiğimiz bir bahaneydi. Kalman için hiçbir neden yok ve kızımın da kalbini kırmadan önce gitmeni tercih ederim. Ayrılıyoruz ve iyi olacağım. Zaten birlikte bir şeyler planlamış da değildik."

Karnımdaki düğüm büyürken, ellerim oraya doğru hareket etti. Fakat o bir düğüm değil, bir bebektir, bizim bebeğimizdir. Bu gecenin nasıl geçmesi gerektiğini ve ne kadar korkunç bir şekilde yanlış gittiğini düşünüyordum. Yine de burada durup söylediği şeyleri daha fazla dinleyemezdim. Beni paramparça ediyordu ve bunu durdurmalıydım.

Acı kalbimi delip geçiyor, gözyaşlarım utanmadan yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Seni terk etmeyecektim. Sadece olanları seninle paylaşmak istemiştim."

Bana sırtını döndü. "Hiç kimse kalmıyor. Sen neden farklı davranacaksın?" Güldü. "Kahretsin, bunu biliyordum. Aptal herifin tekiyim."

"Hayır, pislik herifin tekisin." Kıyafetlerimi toplayıp giymeye başladım, ne olursa olsun bunu hak etmiyordum.

Delia'ya acil bir mesaj gönderip beni almasını istedim ve hemen cevap vererek on dakika içinde burada olacağını söyledi.

Giyindikten sonra kapıya doğru yürüdüm, canım o kadar yanıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. En azından bana

bakmasını umut ederek durdum. Fakat Grayson dönmemişti, sırtı bana dönük halde öylece durup pencereden dışarı bakıyordu.

“O halde, bu kadar mı?” diye sordum.

“Senin daha önce yaptığını yapıyorum. Sen beni terk etme fırsatını bulamadan önce gidiyorum.”

“Doğru. Ben senin canını acıtmadan önce sen benim canımı yakıyorsun, öyle mi?” Sessiz kaldı. Delia’dan burada olduğunu belirten bir mesaj geldi. “İşin üzücü tarafı buradan ayrılacağım için değil, tek düşünebildiğim buradaki hayatımız olduğu için heyecanlıydım. Uçağa binip gitmemi değil, birlikte yaşayacağımız hayatı görmüştüm. Göremediğim şey, bu tepkiydi. İlişkimizi bitireceğini hiç düşünmemiştim ama sana istediğini vereceğim, Gray. Gideceğim. Benden beklediğin şeyi yapacağım ama istediğim bu olduğu için değil. Bu evden çıkıp gideceğim çünkü bana bu şekilde davranmana izin veremem. Yanlış bir şey yapmadığım halde beni bu hikâyenin kötüsü yapmana izin vermeyeceğim. Baban bir pislik olduğu için üzgünüm. Yvonne, sana ve Amelia’ya bunu yaptığı için üzgünüm. Ve hatta, gençken seni ne kadar çok sevdiğimi ve bunu deneyebileceğimizi göremediğim için de üzgünüm. Fakat bu defa, bunu yapan sensin. İstediğim için gitmiyorum. Beni zorladığın için gidiyorum.”

Bekledim. Kalbim küt küt atıyordu, arkasını dönmesi ve... herhangi bir şey yapması için dua ediyordum. Beni durdurmasını, yalvarmasını, ne kadar korktuğunu söylemesini bekledim ama yapmadı.

Orada öylece durup uzağa bakarken, beni dışarıda bıraktı.

Ben de dönüp dediğini yaptım. O beni terk ederken, ben de paramparça olmuş kalbimi yere bırakarak yanından ayrıldım.

Otağ Bir

JESSICA

Kendime biraz zaman ayırmak için arabayı evin önüne çektim. Bir insanın dökmesi gerekenden çok daha fazla gözyaşı akıttım.

Yalnızdım.

Beklemediğim bir şekilde kendimi kırılmış ve incinmiş hissediyordum. Biraz zaman ayırıp işleri çözmekten başka bir seçeneğim yoktu.

Bir yanımda Grayson'ın duruma kızgın olduğunu anlasa da yine de bu söylediklerini değiştirmezdi. Kavgamızın üzerinden on iki saat geçmişti ve ondan tek bir kelime bile duymamıştım.

Hem ona yakın hissedebileceğim hem de yalnız kalabileceğim başka bir yer daha yoktu.

Sarı kapıya bakarken yanaklarımdan süzülen ılık gözyaşlarını hissedebiliyordum.

Çantamı merdivenlerden yukarı taşıırken karnıma doğru fısıldadım. "Evet, bebeğim. Sadece ikimiz varız."

Sadece bir ay önce burada olmak çılgınca geliyordu. Amelia'nın gevezelik ettiği ve Grayson'ın elimi tuttuğu o yolculuk ne kadar da farklıydı. Şimdi ise yanımda gözyaşları ve kalp ağrısı dışında bir şey yoktu.

İçeri girip Delia'yı aradım.

Telefonu açtığı anda, "Eve vardım," dedim.

"İyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Değilim."

Beni aldığı anda konuşamayacağımı biliyordu. Gözyaşlarım asla durmamıştı ve o kadar çok hıçkırmıştım ki göğsümün fiziksel olarak acıdığını hissedebiliyordum. Sadece, "Lütfen, yazlık," deyip durmuştum.

Stella'nın evine ulaştığımızda, Delia bildiği kadarını ona anlatmaya çalışmıştı ve Stella beni kollarına alıp anahtarı vermişti. Belki bir saat kadar uyumuş, ardından da buraya gelmek için arabaya binmiştim. Arabayı ilk kullanışında kendimi burada bulmam oldukça tuhaftı.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Kanepeye oturup ışığı açtım ve battaniyeyi üzerime çektim. İçerisi buz gibiydi ama kalkamayacak kadar yorgundum. "Her şeyi bitirdi. Karmaşık bir durum ve ben... ben bilmiyorum ama saatler oldu ve hâlâ aramadı."

"Ona bebekten bahsettin mi?"

"Hayır, o kadar ileri gidemedim sonra da... yapamadım. İlişkimizin bitmesi konusunda oldukça kararlıydı ve sanki bunu Grayson'a söylersem, onu zorla elimde tutmaya çalışıyormuş gibi olacağını düşündüm."

Delia derin bir iç çekti. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Sanırım kırık kalbimi iyileştirip her şeyi yoluna koyacağım. Gerçek şu ki, hamileyim. Yasaklarım kalktı ve bir plan yapmam gerekiyor."

“Gidecek misin?”

Aramızda asılı kalan soru, ağır ve rahatsız ediciydi. “Bilmiyorum. Bir yanım beni aramasını ve onu affetmem için yalvarmasını bekliyordu ama yapmadı. Grayson’ın böyle davranmayan mantıklı bir adam olduğunu ve uyandığında pislik gibi davrandığını fark edeceğini sanıyordum.”

“Hâlâ arayabilir.”

“Zaman geçtikçe buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Peki.” Delia’nın sesi yumuşaktı. “Eğer karar vermeni kolaylaştırıcaksa ben kalmanı istiyorum. Acı çektiğini biliyorum ama Grayson bebeği öğrendiğinde, gitmene izin vermeyecektir. O böyle bir adam değil.”

“Biliyorum.”

“Onu terk etmeni bekliyordu. Bence bu yüzden böyle aptalca davrandı. Sevdiği insanların birbiri ardına uzaklaşmasını izledi.”

“Beni kendisinden uzaklaştıran oydu, Deals.”

“Biliyorum ve bununla yüzleşmeyi hak ediyor, beni yanlış anlama ama birbirinizi seviyorsunuz.”

Haklıydı. Şu anda bile, bir top gibi kıvrılıp bir okyanusu dolduracak kadar gözyaşı akıtılabileceğimi bildiğim halde, onu sevmeye devam ediyordum. Kızgındı ve bu sorun değildi. Ancak onun kum torbası olmayı reddediyordum.

“Bunu kendisi fark etmeli.”

“O bunu fark edene kadar yazlıkta mı saklanacaksın?”

Bu çok kolay olurdu ama benim için geleceğini umarak buraya gelmiştim. Burada olduğumu, onu beklediğimi bilirdi çünkü burası bizim evimizdi. Sahibi olmayabilirdik ama bizimdi.

Başımı yastığa yaslayarak battaniyeye daha sıkı sarıldım. “Bilmiyorum.”

“Tamam.”

“Sadece birkaç güne ihtiyacım var. Belki o zaman kafamı toparlayabilir ve beni hıçkırıklara boğmayacak bir plan yapabilirim. Grayson’a bebekten bahsetmek istiyorum ama bunu sadece ne yapacağıma karar verdikten sonra yapabilirim. Böylece ona veya ne istediğine bağlı olmadan verdiğim kararı uygulayabilirim.”

“Mantıklı.”

“Öyle mi?” Güldüm. “Her şey anlamsızmış gibi hissediyorum. Gerçek şu ki benim, onun eski sevgilisi ya da eskiden olduğum kız olmadığımı görmesini istiyorum.”

Delia telefonu eliyle kapatıp biriyle konuştu ve sonra bana geri döndü. “Üzgünüm, işe dönmem gerekiyor. Bana ihtiyacın olursa buradayım.”

“Teşekkürler. Lütfen ona nerede olduğumu söyleme.”

“Sırrın benimle güvende.”

Telefonu kapattık, birdenbire ev çok soğuk gelmeye başlamıştı. Evin içinde esinti yaratan sert rüzgâr yüzünden ayağa kalktım ve hemen çalışmasını umarak kaloriferi açtım.

O odada uyumayı reddediyordum. Yapamazdım... burada olmak ve Grayson’ı düşünmemek zaten yeterince zordu. Bu ev kimsenin elimizden alamayacağı anıları barındırıyordu. Burası ilk kez seviştığımız ve çocuğumuza hamile kaldığım yerdı. Güldüğümüz, gülümsediğimiz ve umut bulduğumuz yerdı. Şu anda da biraz umuda ihtiyacım vardı.

Pembe odaya gidip yataktan yorganı aldım ve kanepeye geri döndüm.

Göz kapaklarımın ağırlaşmasına şaşırmaıştım. Gözyaşları ve hamilelik hormonları arasında gidip geldiğim için kendimi sürekli yorgun hissediyordum.

Telefonuma baktım, ekranda Grayson, Amelia ve benim okyanusun yanında gülümsediğimiz bir fotoğraf vardı. Çok mutluyduk, o anda bir aile olacağımıza gerçekten inanmıştım.

Üzerime yeni bir hüznün dalgası çökerken ekrana baktım.
“Aptal adam.”

Gözümünden bir damla yaş süzüldüğünde bu acının dinmeyecek olmasından nefret ederek gözlerimi kapattım.

Ciğerlerim acıyordu. Nefes alıp vermek çok zordu.

Tanrım. Bir rüya. Şu anda bununla başa çıkamazdım.

Gözlerimi açsam da etraf bir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı. Nefes almaya çalışarak öksürdüm.

Bu yeniydi, her şeyin oldukça gerçekçi olduğu bir rüyaydı. Uyanmaya çalışarak sağa sola hareket ederken kalbim hızla çarptı. Vücudum sıcaktı, her yanımda ter içindeydi.

Tekrar görmeye çalıştım ama... duman vardı.

Aman Tanrım.

Rüya görmüyordum. Kanepeden yuvarlanıp sertçe yere çarptım ve nefesimi koruyabilmek için battaniyemi başımın üzerine çektim. Telefonum. Elimdeydi. Elimle yoklayarak ekrana dokundum. Işığı yandı ama hiçbir şey göremiyordum. Doğru olduğunu umarak aramanın yapıldığı yere bastım.

Çaldı ve çaldı, en azından birine ulaşabilecektim.

“Jessica...”

Tabii ki o olacaktı. Grayson’ı aramıştım. Her ne kadar ağlamak istesem de başımın belada olduğunu biliyordum. “Grayson, yangın var.”

“Ne?” Ses tonu birden değişti. “Neredesin?”

“Ben... her yerde.” Daha sert öksürdüm. “Nefes alamıyorum.”

Hattın ucundan, “Jessica!” diye bağırdı. “Neredesin?”

Başka bir öksürüp nöbetine yakalanmadan önce, “Yaz...” dedim. Buradan çıkmam gerekiyordu. Battaniyeyi başımın

üstünden çekip biraz aşağıya indirdim ve ağzımı kapattım. “Yazlıktayım.”

Sesi neredeyse ürkütücü bir şekilde sakinleşti. “Tamam, evin neresindesin?”

“Oturma odasında. Battaniyenin altındayım.”

“Pekâlâ. Çok fazla nefes almamaya çalışmanı istiyorum. Şimdi derin bir nefes almanı ve bir kapı ya da pencere bulmak için kendini konumlandırmanı istiyorum.”

Beni göremese de başımı salladım. Her ne kadar kız kardeşimi ya da Delia’yı aramış olmayı dilesem de Grayson olduğu için içimde garip bir rahatlama vardı. Eğer bir şey olursa, duyacağım son ses onunki olacaktı. Grayson da bir itfaiyeciydi ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilirdi. Bunu çözecekti. Yapamazdım... böyle düşünemezdim.

“Battaniyeyi kaldır ve nerede olduğuna bak.”

Dediğini yaptım fakat duman o kadar yoğundu ki etrafı göremiyordum. Tekrar battaniyenin altına girdim. “Gray, göremiyorum.”

“Tamam. Onun altında dur, beraber sürünerek kapının olduğu yere gideceğiz. Şu anda 911’i arıyorum, telefonda kal. Yardım gelecek. Ben de geleceğim.”

“Korkuyorum.”

“Biliyorum, aşkım. Tanrım, ben... dinle, eğer kanepedeysen kapı sol tarafta kalıyor. Kanepenin yan tarafını hissedebiliyor musun?”

“Evet.”

“Tamam battaniyenin altında kal ama sürünüp etrafını hisset. Bu evi tanıyorsun, Jess. Nefesini tut. Mecbur kalmadıkça nefes almamaya çalış.”

Dediğini yaptım ve olabildiğince alçakta kalarak kapıya ulaşabilmek için dua ettim. Kanepeye tutunarak oturma odasında

ilerledim. Başım dönüyordu. Etrafımdaki her şey pusluydu ve gözlerim sadece kapanmak istiyordu.

Gray'in konuştuğunu duyuyordum ve ciğerlerim hava alabilmek için çığlık atıyordu. Hareket etmek çok zordu, güçlü olabilmek için savaşıyordum.

"Gray," adını söyledim ama sesim alçak çıkmıştı. "Acıyor."

"Devam et, Jess. Kapıya git."

Ağlamak istiyordum ama eğer kendime izin verirsem hareket etmeyi bırakacağımı biliyordum. Hava almalıydım. Nefes almalıydım ama sonra aklıma bebeğim geldi. Tanrım, karnımda bir bebek vardı.

İkimizi de kurtarmam gerekiyordu.

Bacaklarımla kendimi itip nefesimi tutarak ilerleyebildiğim kadar uzağa gittim. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Bir yerde cam kırılmadan hemen önce sağımda bir şey yere çarptı. Gray, "Jess!" diye bağırdı ama nefes alamıyordum, du-man gittikçe aşağıya çöküyordu.

Kapının tam orada olduğuna yemin edebilirdim, onu görebiliyordum. Kendimi tekrar zorlasam da biri ayaklarımı tutup beni geriye doğru çekiyor ve ilerlememe izin vermiyor gibi hissediyordum.

"Jessica! Lütfen, bebeğim! Konuş benimle!"

Derin bir nefes aldım fakat bu ağrımı dindirmedi. Sahip olduğum son enerji kırıntısını kullanarak yaklaşmaya çalıştım ve sonra bunun kapı değil, koridor olduğunu fark ettim.

Yanlış yöne gidiyordum.

Otuz İki

GRAYSON

Sürdüm. Şimdiye kadar kaç kilometre yol aldığımı bilmiyordum ama sürmeye devam ettim.

Zihnim yarışta gibiydi ve kalbim durmaksızın çarpıyordu.

Ondan çok uzaktaydım.

Çok uzaktaydım.

Jessica'nın yanında olmalıydım. Hayır sikeyim, evdeyken Jessica'yı kollarımın arasına almalıydım.

Çok aptaldım. Çok bencil ve kızgındım. Evden çıktığında kalbim kırılmıştı çünkü bu sefer bunu yapan o değil, bendim. Peşinden koşmak isteyerek orada öylece durmuştum. Arkasından gitsem bile ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Beni terk edecek." Düşünebildiğim tek şey buydu.

Ve şimdi, Tanrım... şimdi beni gerçekten terk edebilirdi ve bunların hepsi benim suçumdu.

Telefonum çaldığında ekranda Stella'nın adı belirdi.

"Grayson? Grayson! Şimdi babam aradı." Kız kardeşimin ağladığını duyabiliyordum. "Jessica. Lütfen bana ondan haber aldığını söyle."

Korku ve öfke yeniden yükselirken, çenemi sıktım. “Yanına gidiyorum.”

“Buraya geldi. Geldiğinde çok üzgündü. Anahtarlara ihtiyacı olduğunu söyledi ve senin... lütfen bana ondan haber aldığını söyle!”

Stella’nın sesindeki saf panik, tuttuğum gözyaşlarının hızla akmaya başlamasına neden oldu.

Telefonu beklemeye aldım, yola odaklanmaya çalışırken gözyaşlarım onları silemeyeceğim kadar hızlı akıyordu. Jessica’yı her anlamda hayal kırıklığına uğratmıştım.

“Ah,” diye duraksadı Stella. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Evet, ben de.”

Kız kardeşim sessizleşti. “Peki ya kavga?”

Her ne kadar bu konuda konuşmak istemesem de kendimi Stella’ya içimi dökerken buldum. Yaşlarımız birbirine çok yakın olmasa da kalplerimiz birbirine oldukça yakındı. Ona Yvonne’ı, babamı, annemi ve Jessica ile olan kavgamı anlattım.

Bu sayede Jessica’yı bir daha göremeyeceğim endişesine çok ama çok kısa bir ara vermiş oldum.

“Canım kardeşim, yaşadıkların için gerçekten üzgünüm ama bunu düzelteceksin ve eve dönüp Jessica’yı kollarına aldığında, bu karmaşanın geri kalanı hakkında ne yapacağımıza karar vereceğiz.”

Haklı olmasını umuyordum ama gerçek şuydu ki oraya gittiğimde ne bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İyi olması için dua ederek otoyolda hızla ilerlemeye devam ettim. Midem düğüm düğümdü ve göğsüm sıkışıyordu.

“Eğer... eğer... eğer... o... konuşamıyorum.”

“Tamam.” Sesindeki yenilgi katlanılamayacak kadar fazlaydı. “Lütfen beni ara.”

“Arayacağım. Yapamam...”

“Biliyorum. Seni seviyorum ve buradayım.”

“Jack’i ara,” dedim. “Ona söyle. Winnie’ye ve ailesine de haber ver.”

Stella hemen, “Tamam,” dedi. “Amelia’ya bir şey anlatmayacağım sadece Alex ya da Josh’ı görmeye gittiğini söyleyeceğim.”

Bunu düşünemeyecek halde aramayı sonlandırdım. Eğer Jessica’ya bir şey olduysa...

Eğer...

Eğer oraya vardığımda ölmüş olursa, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Hayatım asla eskisi gibi olamazdı.

Onu daha önce kaybetmek bir şeydi. Zordu ama gençliğin verdiği umursamazlık yararına olmuştu. Tecrübesizdim. Ancak bu farklıydı. Şu anda ona duyduğum sevginin gençlik veya saflıkla bir alakası yoktu. Bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel şeydi ve boşluğu asla dolmayacaktı.

Gaza biraz daha yüklendim, Jessica’ya ulaşmak için adeta yarış halindeydim. Olay yerine geldiğimde, kalbim duracak gibi oldu.

Arabadan inip eve doğru koşmaya başladım ama bir polis memuru beni yakaladı. “Evlat, oraya giremezsin.”

“Orası benim evim!”

“Tamam ama giremezsin...”

“İçeride bir kız vardı. Kız arkadaşım. Adı Jessica Walker. Bana söyleyebilir misin... o...” Kelimeler ağzımdan zar zor dökülüyor, vücudum adrenalinin etkisiyle titriyordu. “Ben itfaiyeciyim. Bak.” Ona rozetimi verince itfaiye şefine bakıp elini salladı.

Şef bize doğru yöneldi, yüzü is içindeydi. “Bu adam evin sahibi ve aynı zamanda bir itfaiyeci. Onunla konuşabileceğinizi düşündüm.”

Başımı salladım. “Kız. Bir kız buldunuz mu? O... o beni aradı ve... telefon. Lütfen, bana söyleyin.”

“Onu bulduk ve kız hastaneye gönderildi.”

“Yaşıyor muydu?” Ellerim titreyerek sordum.

“Evet, yaşıyordu,” dedi. “Biz olay yerine varmadan önce çıkarılmıştı ama... Ama durumunu bilmiyorum.”

“Hastane nerede? Nasıl... bilmem gerek...”

Polis memuru elini koluma koydu. “Seni oraya götüreceğim.”

Bir zamanlar sevdiğimiz evin bulunduğu yere bakarken derin bir nefes aldım. Bizim için pek çok anıyı barındıran bu yer, artık yanıp kül olmuştu. Ağırlığının altında duramayacağım kadar büyük bir kayıp hissederek dizlerimin üzerine çöktüm. Jessica oradaydı ve ben hiçbir şey yapamamıştım. Hâlâ hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu, buna dayanamıyordum.

Bir el omzumu kavradı. “Hadi, gidelim,” dedi polis memuru. Arabaya binmeme yardım etti ve on dakika boyunca hiç konuşmadan ilerledik. Konuşmadığı için memnundum, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Eğer konuşmaya çalışırsam dağılırdım. Beni bir arada tutan tek şey, Jessica’yı bulmuş olmaları ve iyi olma ihtimalinin varlığıydı.

Stella’ya hastanenin adını mesaj attığımda, bana ailesinin yolda olduğunu söyledi.

İçeri girdiğimizde, polis memuru personele kim olduğumu söyleyip Jessica’nın durumunu sordu. Görevli, Jessica’nın şu an yoğun bakımda olduğundan başka bir bilgiye sahip olmadıklarını ve en yakın akrabasıyla konuşana kadar beklemek zorunda olduğumu açıkladı.

Aileden değildim, bana bilgi veremezlerdi.

Uyanık mıydı veya bilinci açık mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Dayanıyor muydu yoksa bırakıyor muydu? Beni soruyor muydu yoksa gelmemiş olmamı mı umuyordu?

Tanrı'ya, onu yanına almaması, Jessica'nın yaşamasına izin vermesi ve hayatımın geri kalanında yaptıklarımı telafi edebilmek için yalvardım.

Başımı ellerimin arasına aldım ve sadece ağladım. Bunu Jessica'ya yapan ben olduğum için gözyaşı döktüm. Gideceğinden çok emin olduğum için onu uzaklaştırmış, kaçmasına neden olmuşum. Çünkü herkes böyle yapardı. O benim her şeyimdi ve ben de ondan vazgeçmiştim.

Şimdi ise gerçekten gitmiş olabilirdi.

Kendimle nasıl yaşayacaktım? Bir daha ufuk çizgisine bakıp içten içe ölmemeyi nasıl başaracaktım?

Saatler geçti. Saatler geçti ve ne kadar yalvarırsam yalvarayım, hiç kimse bana bir şey söylemedi.

Telefonum çaldı ve ekranda Delia'nın ismi belirdi.

"Gray, hastanedeyiz. Neredesin?"

Benden hemen sonra yola çıkmış olmalıydı. "Dördüncü katayım."

"Tamam," diye soludu.

Birkaç dakika geçtikten sonra kapı açılınca Delia, Winnie ve annesi odaya girdi. Jessica'nın kız kardeşi bana doğru koştu. Kollarını bana doladığında, ikimiz de ağlamaya başladık.

"Kahrolası pisliğin tekiyim," dedim. "Bunu ona ben yaptım."

"Kes şunu. O iyi olacak. İyi olmak zorunda. Kim bir uçak kazasından sağ kurtulup da bir ev yangınında ölür ki?" dedi sanki bu her şeyi kolaylaştıracakmış gibi.

Sonra annesi kızarmış gözleriyle yanıma gelip bana baktı ve onu kendime çektim. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bize Geri Dön

Bayan Walker yanağını okşadı. “Benim kızım bir savaşçı. Vazgeçmeyecek.”

“Bana hiçbir şey söylemiyorlar.”

Başını salladı. “Gidip ne öğrenebileceğime bir bakayım.”

Delia dudağını ısırarak bir ileri bir geri sallanıyordu ve gözleri benim üzerimdeyken, Jess’in annesi ile konuştu. “Bebegi sormayı unutma.”

Ve sonra birkaç saat içinde, ikinci kez kendimi tutamayıp yere yığıldım.

Otaz Üs

GRAYSON

Jessica'nın odasına doğru yürüyüp kapıda durdum, perde çekili olduğu ve onu göremediğim için şükrediyordum.

Hazır değildim. Daha önce yangından çıkan insanlar görmüştüm. Duman soluduktan sonra nefes almakta zorlanan insanları izlemiştim ve lanet olsun ki bunun neye benzediğini biliyordum. Onun için *hiperbarik oksijenasyon* odasında kısa bir seans daha hazırlıyorlardı; hamile olduğu için akciğerlerini tedavi etmenin en güvenli ve hızlı yolu buydu. Çoktan birkaç test yapmışlardı ve nihayet seans öncesinde onu görmemize izin veriyorlardı.

Hemşire arkamda duruyordu. "Dinlenmesini kolaylaştırmak için ağrı kesici verdik, bu yüzden şu anda uyuyor."

Onu acı içinde görmekten korkarak dışarıda durdum. Üç kadar sayıp perdeyi çektim. Gözlerim anında yaşlarla dolmuştu.

Yatakta öylece yatarken çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Kollarında bazı yanıklar vardı ama bu, başına gelebilecek şeyler arasında en kötü olanı değildi.

Testler orta derecede hasar olduğunu gösteriyordu. Sağlık görevlileri ona yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparak hem yanıkları hem de olası karbonmonoksit zehirlenmesini de tedavi ediyorlardı. Hamile olmasından dolayı, her şeyi titizlikle yapıp her ikisini de kontrol etmeleri gerekmişti.

Yan evde oturan itfaiyeci komşumuz, dumanın kokusunu alarak Jessica'yı hızlıca dışarı çıkarmıştı. O adam... Jessica'nın hayatını kurtarmıştı.

Ona ne kadar teşekkür etsem de asla yeterli hissettirmeyecekti.

Yatağının kenarına gidip cansız bir şekilde duran parmaklarını tuttum. Hafifçe hareket etti, her ne kadar gözlerini görmek istesem de onu rahatsız etmemek için sesimi alçak tuttum. Başımı yatağın kenarına yaslayarak, "Çok üzgünüm, Jessica. Seni çok seviyorum ve seni hak etmediğimi biliyorum," dedim. "Seni kendimden uzaklaştırarak her şeyi berbat ettim ve eğer olur da bana geri dönersen, sana dünyaları vereceğim."

Diğer elimi karnına götürüp bebeğin kalp atışlarıyla birlikte sessizce titreşen fetal monitöre baktım. "Sen. Sen de savaşacaksın. Burada kalacaksın ve..." Darmadağın oldum. Kelimeler birdenbire fazla gelmeye başlamıştı. Avucum bebeğimizin üstüne kapandı. Birlikte yaptığımız ve doğmasını her şeyden çok istediğim bebeğimizin.

Onları kaybetmek... İkisini de kaybetmek seçenek bile değildi. Savaşmaları gerekiyordu. İyi olmak zorundalardı. Eğer sevgi birini kurtarmaya yetiyorsa, içimde ikisinin de isteyebileceğinden çok daha fazlası vardı.

"Bir kız kardeşin var. Adı Amelia ve sana ihtiyacı var." Gözlerimi Jessica'nın yüzüne çevirdim. "Onun sana ihtiyacı var ve benim de sana ihtiyacım var. Sana havadan bile daha çok

ihtiyacım var, Jessica. Çok hata yaptım, biliyorum. Lütfen.” Yalvardım. “Lütfen beni affet. Lütfen bunu düzeltmemeye izin ver.”

Kapı eşiğinde biri boğazını temizledi. Oraya baktığımda hemşirenin bana hüzünlü bir şekilde gülümsediğini gördüm. Duygularımı kontrol etmeye çalışarak başımı çevirdim ve derin bir nefes aldım.

“Şimdi onu odaya götürmeliyiz.”

“Evet. Elbette.”

İçeri başka biri girdi. “Merhaba, ben Doktor Ryan, bebeğin durumunu ben takip ediyorum.”

“Ben babasıyım. Bana bir şey söyleyebilir misiniz?”

Gülümsedi. “Oksijen odasındaki ilk seans işe yaradı, bu yüzden tekrar yapacağız. Böyle olması beni umutlandırıyor.”

Hemşire omzumu sıvazlamadan önce yatağın kenarına bir şeyler taktı. “Hazırsınız.”

“Nasil gittiğini size bildirmek için dışarıda olacağız.”

Yine bekleyecektik ve Jessica’nın savaşıp bana geri dönmesini umut etmekten başka şansım yoktu.

Winnie uzanıp elimi tuttu. “Her şey yoluna girecek.”

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım. “Yangın sırasında onu duydum. Dinledim ve ölümüne tanık olacağımı düşünüp durdum. Yanma varmam saatlerimi alırdı ve ona ulaşamıyordum. Onu kurtaramayacaktım, ölecekti ve ona söylediğim son şey *git* olmuştu.”

“Kavga mı ettiniz?”

“Bir şey öğrendim ve şey... pisliğin teki gibi davrandım. Onu incittim.”

“Jessica da kendini suçlu hissediyor, Gray. Yasakları kalktığı ve bunu senden sakladığı için kendini oldukça kötü hissediyordu.”

Tekrar u omasına izin verilmesiyle ilgili o korkunç tartışmayı hatırlamak istemeyerek, "Ayrıca hamile," dedim.

Winnie'nin dudaklarında yumuşak bir g l msemi belirdi. "Biliyorum. Bu bir şeyleri değiştirir mi?"

"Elbette değiştirir."

"Sanırım onun da endişeli olduğu konu buydu."

Jessica'nın daha genç bir versiyonu olan kız kardeşine baktım. "Neden?"

Winnie i  geçirdi ve omuz silkerek elini geri çekti. "İkiniz de aptalsınız. Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum. Son kız arkadaşın hamile kaldı ve seni terk etti. Jessica da hamileydi ve gitmesine izin verilmişti. Çok korkuyordu."

"Ve ben de tam olarak onun korktuğu şeyi yaptım."

İtiraz etmedi. "Delia bana Jess'in kendisine anlattıklarını söyledi ve pek bir şey yoktu. Eminim senin anlatacakların daha farklıdır."

Winnie'ye her şeyi anlattım. Kelimeler ağzımdan dökülme-ye başladığı andan itibaren duramayacak gibilerdi. Ona akşam yemeğini, babamla olan kavgamı, Jessica'yla tartışmamızı ve ardından ondan gelen telefonu anlattım. Ne kadar uzun konuştuğumdan emin değildim ama sesim boğuktu ve bitirdiğimde kendimi kırgın hissediyordum.

Winnie kapıya bakarken, "Bu... sindirilmesi gereken çok fazla şey var," dedi. "Ne demem gerektiğini bilemiyorum ama sen ve Jessica? Siz, insanların hakkında şarkılar yazdığı kişilersiniz. Aşk hik yelerinin var olma nedeni sizsiniz ve *böyle* bir aşkın insanları daha güçlü kıldığına inanmak zorundayım."

"Bunun Jessica'ya ne yaptığına bak. Eğer bebek yaşamazsa ne olacak?"

"O zaman parçaları birlikte toplarsınız."

Çok kolaymış gibi söylüyordu. "Onu kırdım."

“Belki ama kimin kimi kırdığı önemli mi? Gerçekten, Grayson. Fark eder mi?”

Sorusunu düşünürken Winnie’ye baktım. “Bilmiyorum.”

Omzuyla benimkini dürttü. “Birini gerçekten sevdiğinde, bunun bir önemi olmadığına inanmak istiyorum. Skor tutmazsın çünkü sevgi bu değildir. Bebeği kaybederse yıkılır mı? Elbette üzülecektir. İkiniz de üzülersünüz. Ama etrafınızda zaten yeterince suçlama olacak ve buna rağmen ikiniz de birbirinize ihtiyaç duyacaksınız. Jessica için orada olmaya devam et.”

“Gitmesine asla izin vermeyeceğim.”

“Güzel. Jessica uyandığı zaman bunları ona da anlat. Sana inanana kadar söyle. Ve sonra her ihtimale karşı bunları tekrar et.”

Bir saatlik tedavinin ardından seansın iyi geçtiği söylenmişti ama dinlendiği için bizi içeri almıyorlardı. Koridorda volta atarken itfaiye şefinden yazlığa dönmem için bir telefon geldi.

Delia’nın arabasını almıştım ve arabayı durdurduğumda önümdeki manzarayı algılamakta güçlük çekiyordum.

Evin sol tarafı tamamen yok olmuştu, yanmış bir duvar dışında sağlam kalan bir şey yoktu. Her yerde su ve küle dönmüş eşyalar vardı. Ev tamamen yıkılmıştı.

Bir adam, “Grayson Parkerson?” diye seslenince ona doğru döndüm.

“Şef.”

Başını salladı. “Karın nasıl?”

Karım. Bu kelime içimde titreşerek, göğsüme yerleşti. Olması gereken şey buydu. “İyi.”

“Güzel.” Boğazını temizleyip evi işaret etti. “Yangının nede-nini bulduk, görmek isteyebileceğini düşündüm.”

Elektrik kutusuna doğru ilerledik. “Alevlerin yayılmasına neden olan kalorifer kazanıymış. Hem bulunduğu yer hem de eski olması yüzünden bu kadar büyümüş.”

“Buraya hiç gelmemeliydi,” dedim daha çok kendi kendime.

“Alanı mühürleyeceğiz, eğer ihtiyacın olan bir şey varsa şimdi al.”

“İhtiyacım olan tek şey hastanede.”

Ev yanmış olabilirdi. Pek çok harika anının yaşandığı yeri kaybetmiş olabilirdim ama Jessica’yı kaybetmeyecektim.

Başka hiçbir şeyin alevler içinde kalmasına izin vermeyecektim.

Gerçekten önemli olan şeyi, *bizi* kurtarmak için gitmeden önce eve son bir kez daha baktım.

Otuz Dört

JESSICA

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elimi karnıma koydum. Çok yorgundum. Ben... boğuluyor gibiydim. Sanki her şey yüz kilo ağırlığındaydı ve hiçbirini göğsümden kaldıramıyordum.

Grayson'ın savaşımam için bana nasıl yalvardığını ve bebeğe söylediklerini düşünüyordum. Artık biliyordu ve benim ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir şey gerçek hissettirmiyordu, ayrıca kafam bir şeye karar veremeyecek kadar dağınıktı.

Kapı çaldı ve Delia içeri girdi.

"Jess." Gözlerinde yaşlarla bana koştu. "Ah, Jessica!"

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Sanırım. Eğer bir dakika daha orada kalmış olsaydım, çok daha farklı bir durumun içinde olabileceğimizi söylediler."

Burnunu çekip gözlerinin altına sildi. “Yemin ederim dünyadaki en kötü şansa sahipsin, bu yüzden senin için yaptığımız baloncuğu terk edemezsin.”

“Baloncuk kulağa hoş geliyor.”

Elimi tuttu. “Çok endişelendik. Doktor bir süre oksijene bağlı kalman gerektiğini söyledi.”

“Evet, hâlâ takip ediyorlar ama oksijen odasının oldukça faydası oldu. Grayson nerede?”

Kapıya bakıp tekrar bana döndü. “Bekleme odasında. Kendini kaybetmiş durumda, Jess. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Ve ona bebekten bahsettim, çok özür dilerim.”

Elini sıktım. “Sorun değil.”

“Ben sadece... kimseye söylemediğini biliyordum ama doktorların bilmesini istedim.”

Gözlerimden yeni yaşlar süzölmeye başladığında, elimi tekrar karnıma götürdüm. “Doğru olanı yaptın.”

“Öyle mi?”

“Evet. Sen... yaptın...”

Duygularım çok fazla gelince ağlamaya başladım. Delia birkaç peçete alıp bana uzattı. Ben olanları kavramaya çalışırken birlikte ağladık. Neredeyse ölüyordum. Benim için oldukça önemli olan evde çıkan yangında, neredeyse hayatımı kaybedecektim. Her şey çok fazlaydı.

Delia yatağın kenarına geçerek yüzümü sildi.

“Jess... sana bir şey sormam lazım...”

Kapının hemen önünde biri durunca bakışlarım yukarı kayd. Grayson bitkin ve aynı zamanda muhteşem bir halde orada duruyordu. Bizi izliyordu, Delia ayağa kalktı.

“Ben dışarı çıkıyorum. Konuşacak çok şeyiniz var.” Eğilip yanağımdan öptü.

Grayson, Delia’nın geçebilmesi için kenara çekilip bana yaklaşırken biraz gergin görünüyordu. Kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum. “Lütfen gerilme. Ben sadece... çok üzgünüm, Jessica.”

“Ben de.”

Yatağımanın yanına doğru geldi. “Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Tam bir pisliktim. Sana söylediklerimin hiçbiri doğru değildi. Gitmeni istemiyorum. Asla. Ben... ben her şeyi seninle yapmak istiyorum. Seni kaybedeceğim için kızgın ve korkmuştum.”

Her ne kadar kızmak istesem de beceremiyordum. Grayson’ı seviyordum ve olanlardan nefret etmiş olmama rağmen onsuz yaşamının nasıl bir şey olduğunu daha önce tecrübe etmiştim. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordum.

Daha öncesinde dinlemediği kelimeleri söyleyerek, “Gitmeyecektim,” dedim ona. “Mutluydum çünkü tek istediğimin seninle kalmak olduğunu anlamıştım. Bebek için değil, bizim için. Sen ve Amelia için. Önümüzdeki geleceği yaşamak istedim ve...”

“Seni seviyorum.” Ses tonu kararlıydı. “Seni seviyorum ve tekrar çekip gitmeni izlemek istemedim. Seni uzaklaştırmanın, sana gerçekten istediğin hayatı vereceğini düşündüm.”

Başımı iki yana salladım. “İstediğim hayat sensin.”

“O zaman benimle kal, Jess. Bunu telafi etmeme izin ver.”

Başka bir adam olsaydı bu kadar kolay pes etmeyebilirdim ama karşımdaki Grayson’dı. Ruhumun diğer yarısı ona aitti, kalbimi elinde tutan tek adamdı. Kavga etmiştik ama pes etmek yerine onun için, bizim için, savaşıyordum.

“Grayson...” Gözyaşları içinde ona baktım. “Bebek...”

Bir adım öne çıkıp elleriyle yanaklarımı kavradı. “Gitti mi?”

Gözyaşlarım daha sert düşerken parmaklarımı bileğine dola-
dım. “Hayır.” Monitöre baktım. “Hâlâ içimde ama beni uyardı-
lar. Hamileliğin daha başındayım ve travmatik bir şey yaşadım.
Hazırlıklı olmamız gerekiyor.”

Doktorun, riskleri ve olasılıkları açıklamasını dinlemek ina-
nılmaz zordu. Eğer şanslıysak sağlıklı bir bebeğimiz olacaktı.
Ancak kalıcı sorunlar olmadığından emin olmak için bizi haf-
talarca gözlem altında tutacak, ikimize de testler yapacaklardı.

Grayson alnını benimkine yasladığında birlikte derin bir
nefes aldık. “Ne olursa olsun ben buradayım. Seni bırakmaya-
cağım.” Sonra yatağa çıkarak yanıma geldi ve kollarını sıkıca
etrafıma sarıp beni göğsüne yasladı. “Beni bir daha asla kay-
betmeyeceksin, aşkım çünkü bu dünyada kalbime sahip olan
başka kimse yok. Biraz dinlen, bu sırada sana sarılacağım ve
kâbuslarını uzak tutacağım.”

Gözlerimi kapatıp kalp atışlarının sesini dinledim ve aylardır
ilk kez rüyasız bir uyku çektim.

“Seninle tanışmak çok güzel, Grayson,” dedi Doktor Warvel.
Olanları konuşmak için Grayson’ın benimle birlikte seansa gelip
gelmeyeceğini sormuştu.

“Hakkınızda çok şey duydum.”

Gülümsedi. “Umarım hepsi iyi şeylerdir.”

“Tabii ki.”

Homurdandım. “Bir terapistle yalan söyleme.”

Doktor Warvel güldü. “Grayson doğruyu söylüyormuş gibi
davranacağım.”

Sırıtarak, “Gerçek bu,” dedim. “İkimiz de... tüm bu olanlarla
başa çıkmaya çalışıyoruz.”

“Öncelikle,” derken bana baktı. “İyi olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Endişeliydim ve seni şu anda burada görmek bir mucize.”

“Görünüşe göre bu yıl herkesin payına düşen şansını ben kullanıyorum.”

Gülümsemesi sıcaktı. “Altı ay içinde bir uçak kazasından ve bir ev yangınından sağ kurtulan birini tanımadığımı söyleyebilirim.”

“Evet, ben bir anomaliyim*.”

“Dediği doğru,” diye onayladı Grayson. Beş gün önce sakın ve rahat olmam gerektiğine dair çok sıkı talimatlar verilmişti. Daha sonra da taburcu edilmişim.

Doktor Warvel başıyla onayladı. “Ayrıca bugün beraber burada olmanıza sevindiğimi söylemek istiyorum. İkkinizin de nasıl olduğuna dair bir fikir edinmek istiyorum.”

“Ben iyiyim,” dedim. “İyi durumdayım, doktorlar akciğer fonksiyonlarımdan çok memnun ve beyin hasarıyla ilgili herhangi bir sorun yaşamıyorum. Yaşananlardan dolayı tetikleneceğinden endişeleniyordum ama iyileşiyorum. Bebeğimi de kaybetmedim.”

Muhtemelen bu kadar iyi olmamın tek nedeni buydu. Kadın doğum uzmanı nelere dikkat etmem gerektiğini açıklamıştı ve ultrason da dahil olmak üzere hiçbir testimde bir anormalliğe rastlamamışlardı. Eğer bundan sonra bebeğimi kaybedersem bunun yangınla bir ilgisi olmayabilirdi, sadece bir düşük geçirmiş olurum. Ağırdan almamı, kendimi olabildiğince sakın tutmamı ve bir değişiklik olursa onunla irtibata geçmemi istemişti.

“Bu harika.”

* Bir organizmanın veya dokunun yapısında ya da işleyişinde normalden farklı bir bozukluk olduğu anlamına gelen ıbbi bir terimdir.

“Katılıyorum. Bana ağırdan almam ve limitlerimi bilmem gerektiği söylendi.” Grayson’a ters bir bakış attım.

Grayson ağırdan alma olayını abartıyordu. İlk gün çok tatlıydı. Çok şefkatliydi ve istediğim bir şey olursa diye hazırda bekliyordu. İkinci gün, tatlılığı devam etmişti. Amelia da hemşire olma rolünü çok ciddiye alıyordu. Yanımdan ayrılmıyordu, bana erişte yediriyordu ve alarm her çaldığında suyumunu içmemi sağlıyordu.

Üçüncü gün artık o kadar da eğlenceli değildi.

Ayağa kalkmak, yürüyüşe çıkmak istiyordum ama Amelia ve Grayson etrafımdayken yapmama “izin verilen” tek şey, veranda oturmaktı.

Grayson’a yürüyüş yapmak istediğimi söylediğimde, bunun çok yorucu olduğu konusunda ısrar etmişti. Ben mutfakta kendimi rahatlatmak için bir şeyler pişirmeye hazırlanırken neredeyse kendini kaybediyordu.

Dün duş aldığım sırada, banyoda oturup yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorunca artık dayanamamıştım. Kavga etmekten kaçınmak için yorgun numarası yaparak saat altıda uyumuştum.

İki elini de kaldırdı. “Sadece kendine yüklenmediğinden emin olmaya çalışıyorum.”

“Hiçbir şey yapmadığımdan emin oluyorsun.” Doktor Warvel’a döndüm. “Onu seviyorum. Benimle ilgilenmek istemesini seviyorum ama kendi işlerimi halletmekten aciz değilim.”

Kıpırdandı, bu da ikimizden birine öğüt vermek için hazırlandığı anlamına geliyordu ve umarım bu kişi Grayson olurdu. “Jessica,” diye başlayınca inledim. “Bir travma yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Uçak kazasından sonra rahatsız edici kâbuslarla, kekemelikle ve bir dizi başka fiziksel sorunla

uğraştın. Şu anda Grayson ile yaşadığın şey de bunun başka bir versiyonu.”

“Bunu anlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Az önce anlamam gerektiğini söylediniz.”

Gülümsedi. “Ama bu anladığın anlamına gelmiyor. Grayson’ın aşırı korumacı olmasının, kendi travmasıyla başa çıkma şeklinin bir parçası olduğunu söylüyorum.” Gözleri Grayson’a kaydı. “Jessica’ya yangınla ilgili neler yaşadığını anlattın mı?”

Grayson önce bana ardından doktora baktı. “Pek sayılmaz.”

“Neden denemiyorsun?”

“Onun yangına maruz kalmasıyla kıyaslanamaz bile,” dedi.

Doktor Warvel yavaşça başını salladı, beyninin söylenecek en doğru şeyleri araştırdığını görebiliyordum. “Bunun doğru olduğuna eminim ama sen de bu olayı yaşadın. Belki Jessica’nın yaşadığı şekilde değil ama yine de senin de bir versiyonun var, değil mi?”

“Evet. Yangın sırasında orada değildim ama dinledim. Hiçbir şey bilmeden ona gitmek zorunda kaldım. Sonra oraya vardım ve biri bana Jessica’nın hayatta olup olmadığını söyleyene kadar beklemek zorunda kaldım. Evin yandığını görerek öylece durmak ve endişelenmek dışında bir şey yapamıyordum. Ev, tam anlamıyla yanıyordu. Sadece yazlık değil, biz de yanıyorduk. İlişkimiz alevler içindeydi.”

Tanrım, terapistim çok iyiydi. Sadece birkaç soru sormuş ve Grayson’ın içini dökmesini sağlamıştı.

Ona döndüm. “Alevler içinde değildik.”

“Değil miydik? Ben kesinlikle öyle olduğumuzu hissettim. Seni kaybettim, Jessica. Öldüğünü sandım. Dinledim...”

Parmak uçlarım yüzünde gezindi. “Buradayım.”

“Bunu biliyorum ve kendime bunu düşünmeyi bırakmayı söylemeye çalışıyorum ama telefona cevap vermediğinde kalbimin duracağını sandım. Beş dakika boyunca bağıarak anaharlarımı arayıp ayakkabılarımı bulmaya çalıştım. Tüm bu süre boyunca cam kırılma seslerini ve evde patlamaları dinleyerek, tekrar tekrar adını söyledim. Sonra hat kesildi ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu...”

Bunu bilmiyordum. Hastanede kaldığım süre boyunca daha çok durumumu ve bebeği incelemeye odaklanmıştık. İtfaiye şefine olanları anlatmam dışında, yangın hakkında konuşmamıştık. Annem ve kız kardeşim, yangından iki gün sonra Willow Creek’e geri dönmüşlerdi. Delia da ertesi gün beni Grayson ile bırakarak gitmişti.

Stella, Jack ve Amelia ile birlikte gelmişti çünkü Amelia babasının bu kadar uzun süre ortalıkta olmamasından rahatsız olmuştu. Ayrıca Jack ile Stella’yı yangın hakkında konuşurken duymuştu.

Her gün hem zihinsel hem de fiziksel olarak biraz daha iyileşiyordum. Grayson’ım vardı. Hayattaydım. İyiydim.

Fakat o iyi değildi ve ben bunu görememiştim.

“Neden bana söylemedin?” diye sordum. “Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama bana hiçbir şey söylemedin.”

“Sakin ve stresten uzak olman gerekiyordu.”

Başparmağımı her zamankinden daha uzun olan sakalına sürttüm. “Birbirimizden bir şeyler saklayıp bunun ilişkimizi koruyacağına inanıyoruz.”

“Senden saklamaya çalışmıyordum. Açıkçası konuşmaya başlayana kadar fark etmemiştim bile.”

“Doktor Warvel böyle yapıyor. İhtiyacın olduğunu anlamsan bile sana bir şeyler anlattırıyor.”

Doktor Warvel gülümsedi. “Deniyorum ama siz ikiniz zaten benim yerime tüm işi yaptınız. İlişkinizin harika bir temeli var. Birbirinizi birçok çiftin sadece hayal edebileceği şekilde tanıyor-sunuz. Aşkınız yıllar boyunca sanki başından beri birbirinize dönmeyi bekliyormuşsunuz gibi solmamış. Artık buradasınız, evinizin temeli ve duvarları var. Buna güvenin. Yanıp kül olmadı, alevler içinde değil. Sadece birbirinize güvenmeniz ve inşa etmeye devam etmeniz gerekiyor.”

Otuz Beş

GRAYSON

Stella'ya, "Şirketteki payımı satıyorum," dedim.
"Hımm, ne yapıyorsun?"

Jessica desteğini belirtmek için elimi sıktı. Son iki hafta çok yoğun geçmişti. Ailemle yediğim akşam yemeğinin ardından Park Inn'e dönmemiştim. Bir noktada bunun sebebi Jessica'yla ilgilenmem gerektiği içindi. Fakat orayı ateşe vermek istediğim gerçeğini de göz ardı edemezdim. Kundakçılık pek bana göre değildi.

Doktor Warvel ile yaptığımız seanstan sonra Jess ile kendimize odaklanmıştık. Her şeyi konuşmuştuk ve ikimizin de hemfikir olduğu tek şey, artık babam için çalışmamın imkânsız olduğuydu.

Pozisyonumdan vazgeçecek, aile şirketindeki tüm hisselerimi satacaktım. Hayalini kurduğum şeyi yapmamın zamanı gelmişti, Melia Gölü'nü onaracaktım.

"Birkaç yıl önce bir arsa aldım. Üzerinde eski bir otel ya da ona benzer bir şey var. Gölün hemen kenarında yer alıyor. Kendi otelimi açmak için mükemmel bir yer."

Stella sandalyesinde arkasına yaslanıp bana baktı. “Birkaç yıl önce mi?”

“Amelia doğduğu zaman.”

“Vay canına. Yani neredeyse son beş yıldır aşağılık ebeveynlerimizden ayrılıp kendi paramızı kazanabilme ihtimalimizin olduğunu mu söylüyorsun?”

“Stella, sen ayrılmıyorsun.”

“Tabii ki ayrılıyorum. Sen gidiyorsan, ben de peşinden geleceğim.”

“Bu planı hayata geçirmek yıllarımı alacak. Ayrıca kendime bir yatırımcı da bulmam gerekiyor. Jessica ve ben, önümüzdeki hafta Jacob Arrowood ile bir galaya katılmak için New York’a gidiyoruz. Oradayken ona ilgilenip ilgilenmediğini soracağım.”

Stella ayağa kalkıp telefonunu aldı. Ben ne olduğunu anlamadan telefonum ondan gelen bir görüntülü aramayla çaldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Aramaya cevap ver, Gray.” Sonra kardeşlerimin teker teker aramaya katıldığını gördüm. Stella, Jess’e bakıp onu da ekledi. “Sen de Jessica.”

Jessica aramayı cevaplarırken şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Omuz silktim çünkü Stella’nın ne zaman ne yapacağını kimse kestiremezdi.

Oliver sırtarak, “Ne kadar da güzel görünen bir ekip,” dedi.

Alex güldü. “En azından çoğumuz öyleyiz. Grayson konusunda biraz şüphelerim var.”

Josh söze atladı. “En azından senin gibi ergenliğe giriyormuş gibi görünmüyor, Alex.”

Söyledikleri ona bir ortaparmak kazandırdı.

“Merhaba, Jessica.” Alex’in sesi hoşuma gitmeyecek kadar tatlıydı.

“Merhaba, Parkersonlar.”

Jess’e yaklaşıp kolumu omuzlarına doladığımda, Ollie, “Tanrım, Grayson’ın söz konusu o olduğunda ne kadar sahiplenici olduğunu unutmuşum,” dedi.

“Doğru, sanki Jessica daha önce içimizden birine sevgili olma ihtimalimiz varmış gibi baktı.” Alex başını salladı.

Kardeşlerim bizimle dalga geçmeye devam ediyordu ama gerçekten umurumda değildi. Jessica burada, yanımdaydı ve bu yüzden bu konuşmayı yapabilirlerdi. Onların tüm saçmalıklarına katlanacaktım.

“Pekâlâ, pislikler.” Stella boğazını temizledi. “Sizi aradım çünkü kardeş toplantısına ihtiyacımız var. Ayrıca Jessica ile Grayson’ın sonu belli olduğu için Jessica da aileden sayılır. Bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Stella,” diye uyardım.

Devam etti. “Hepimiz babamızın kocaman bir pislik olduğunu biliyoruz ve ondan nefret ediyoruz. Kimse onunla hiçbir şey yapmak istemiyor ama başka seçeneğimiz yokmuş gibi hissediyoruz. Grayson ayrılıyor. Hisselerinden vazgeçiyor ve çoktan bir arazi satın almış.”

Josh kameraya öylece bakarken tüm kardeşlerimden gelen şaşkınlıktan kaynaklı sessizliği yansıtıyor gibiydi.

İlk konuşan Alex oldu. “Bir arazin mi var?”

“İçinde bir gölü olan yaklaşık 200 dönümlük bir arazim var.”

Josh, “Lanet olası bir gölün mü var?” diye sordu.

“Evet, Amelia doğunca satın almıştım.”

Oliver güldü. “Bu harika bir doğum günü hediyesi. Nasıl oluyor da ben sadece boş bir hediye kartı alıyorum?”

“Çünkü sen şımarık veledin tekisin,” diye karşılık verdi Stella. “Odaklanın. Bu Grayson’ın kendi otelini açmasıyla alakalı. Üstelik bunu biz olmadan yapacak.”

“Millet,” diye araya girdim. “Planladığım şey bu değildi ama daha fazla onun etrafında olamam. Benden bu kadar. Onun parasını ya da ona dair hiçbir şeyi istemiyorum.”

“Grayson, hiçbirimiz bunu istemiyoruz.” Bu defa konuşan Josh’tı.

Alex, “Kesinlikle istemiyoruz ama madem kendi otelini açıyorsun, neden bizi de yanında götürmüyorsun?” diye sordu. “Ayrıca, onun parasını almamayı siktir et. Babamın yeterince parası var. Hepimiz kendi hisselerimizi satabiliriz.”

Jessica bana bakarken ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kardeşlerim bunu yapmaya gönüllüydü. Gerçekten babamın şirketini bırakıp benimle yeniden başlamak mı istiyorlardı?

“Bekleyin. Hepiniz çok rahat hayatlarınızı ve iyi para kazandığınız işlerinizi bırakıp çalışıp çalışmayacağını bilmediğimiz bir otel mi açmak istiyorsunuz?”

Hepsi aynı anda konuştu. “Evet.”

Jessica’ya döndüğümde gülümsüyordu. “Hepiniz ortak olabilirsiniz.”

“O zaman hepimiz burada olabiliriz,” dedim.

“Finansmana ya da başka bir yatırımcıya ihtiyacımız olursa, Jacob’ın geleceğini biliyorum.”

Dışarıdan para almak ne kadar harika olursa olsun, kardeşlerimin hepsinin burada olması da bir o kadar mükemmel olurdu. Babam işleri büyütmeye başlamadan önce birlikte Park Inn’i işletmeyi çok seviyorduk.

Ekrana geri döndüm. “Bunun kolay olmayacağını biliyorsunuz. Popüler bir işletmeye karşı rekabet edeceğiz.”

Joshua'nın gülümsemesi genişledi ve sersemlemiş gibi görünüyordu. "Evet, kapandığında ve onu ezip geçenler kendi çocukları olduğunda bunu izlemek çok keyifli olacak."

"Kesinlikle," dedi Alex. "Ayrıca, evi özledim."

Oliver başını salladı. "Birikmiş param var ve bu tekmeden daha iyi bir yatırım."

Güldüm. "Stella?"

"On sekiz yaşımdan beri para biriktiriyorum. Kardeşlerimle birlikte bir otele sahip olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ayrıca hisselerimizin değeri var, Gray. Hem de oldukça fazla."

Görünüşe göre kardeşlerimle birlikte iş kuruyorduk.

Jessica ile birlikte Amelia'nın göl boyunca koşmasını izledik. "Sizce burada bir evim olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır, Maymun. O evi onaracağız ve kendi otelimiz olacak."

"Melia Gölü'ndeki mi?"

"Evet."

"Adını Amelia Inn koyabilir miyiz?"

Güldüm. "Listeye ekleriz."

Son iki hafta tam anlamıyla karmaşaydı. Amelia'ya birlikte olduğumuzu söylemiştik, bunu duyduğunda ağlamaya başlamıştı çünkü çok mutluydu ve Jessica'nın yeni annesi olmasını istiyordu. Her şey yolunda gittiği ve Jess zaten her gece bizde olduğu için benimle yaşamasını istemiştim.

Jess, el ele tutuşmuş yürürken, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sadece... bilmiyorum. Altı ay önce bana, bunun bizim hayatımız olacağını söyleseydin sadece gülerdim."

"Nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Gerçek olamayacak kadar güzel."

Jess başını omzuma yasladı. "Emin değilim. Belki de olması gereken hep buydu, mutluluk sahip olmamız gereken şeydi."

"Bu, tam Doktor Warvel'in söyleyeceği bir şey."

Jessica'nın melodik kahkahası ağaçlarda yankılandı. "Doktor Warvel'in benim üzerimde etkisi olduğunu düşündüğünü kendisine söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Bu arada, Jack ile konuşman nasıldı?"

"Bence iyi geçti. Senin fikrini tartıştık ve sanırım ilgisini çekti."

Bu keyfini yerine getirmişse benziyordu. "Sence şirketini buradan yönetebilir mi?"

Jessica'nın, kendimizi ormanla çevrili tipik bir otelden farklı kılmamıza yardımcı olacak harika bir önerisi vardı. Pilotların ve hosteslerin her yıl şirket tarafından tatile çıkarıldığından bahsetmişti ve buranın onlar için mükemmel bir yer olacağını düşünüyordu. Jack, bizimle rezervasyon yapan gruplara, ormanla bağlanma deneyimi sunarak işini büyütebilecekti. Bu fikrin, hepsinin tekrar gelmesini sağlamasını umuyorduk.

"Hayır demedi."

"Bence bizi diğerlerinden ayıracak olan şey, burada birçok seçenek sunacak olmamız. Eğer sadece tek bir şeye bağlı kalmazsak, bu başlangıçta bize yardımcı olacaktır."

Kullandığı kelime karşısında gülümsedim. "Biz."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Biz dedin."

"Sen ima ettin..."

Suyun kenarında durduğumuzda kollarımı arkadan ona dolayarak elimi karnına yerleştirdim. "Her zaman biziz, aşkım. Her zaman biz olacağız."

Son birkaç ay içinde tüm hayatım altüst olmuştu. Jess'i yeniden bulmuştum, tekrar baba olacaktım. Kendi işimi kuruyordum ve geliştireceğimi hiç düşünmediğim bir arazide inşaat

başlatmıştım. Tüm bunlar, Jessica'nın bana geri dönmesi sayesinde olmuştu.

O bir hediyeydi ve beraberinde umduğumdan daha fazlasını getirmişti.

Boynunun kıvrımını öptüğümde iç çekti. "Evi sevdiğim kadar burayı da seviyorum."

"Ben de seviyorum. Bence güzel bir isme ihtiyacı var."

"Aklında bir şey var mı?"

Başını arkaya yatırdı. "Bilmiyorum. Bizi ve hepimizi nasıl bir araya getirebileceğimi düşünüp duruyorum. Ayrıca hepiniz hisse sahibi olduğunuz için aileni de düşünüyorum."

"Peki, bizim için bulduğun isim ne?"

Jessica yumuşak bir şekilde güldü. "Ateş. Uçak. Uçmak. Çarpışma. Manzara. Dağ. Dönüş."

"Bir tatil yeri için çarpışmanın iyi bir isim olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum."

"Peki ya Firefly?"

Başını omzuma yasladı. "Çocukken yakaladıklarımız gibi mi?"

"Evet, sen yangının içindeydin ve ateşböceği gibi uçuyordun."

"Burası benim yerim değil. Senin."

Onunla tartışmak istiyordum ama şimdilik bu konuyu kapatmak kulağa çok daha mantıklı geliyordu. "Düşünmeye devam et, aşkım. Zamanımız var ama başka bir isim daha bulmamız gerekiyor."

Eli, bebeğin güvenle büyüdüğü yere, benim elime doğru uzandı. "Bunun için de zamanımız var."

"En iyi ihtimalle aylarımız var."

* (İng.): Ateşböceği.

Amelia koşarak yanımıza gelince Jess bir adım öne çıktı ve onun elinde taşıdığı küçük tavşana baktı. Kızım, “Benim olabilir mi?” diye sordu.

Amelia’yı kucağıma aldım. “Zaten bir maymunumuz var, o yüzden başka bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum.”

Altıdudağını büzdü. “Tavşan istiyorum.”

“Hiç sanmıyorum.”

Jessica bana biraz daha yaklaştı, gözlerinde kurnaz parıltılar vardı. “Köpeklerle ilgili bir şey söylediğini sanıyordum?”

Ona ters bir bakış attım. “Seni seviyorum ama onu cesaretlendirme.”

Melia’nın gözleri parladı. “Köpekleri seviyorum.”

“Biliyorum ve beş yaşına geldiğinde bunu konuşacağımızı söylemiştim.”

“Neredeyse beş yaşındayım.”

“Evet, bunu da biliyorum ama başka bir şey almak hakkında konuşabileceğimizi düşünüyordum.” Dikkatini buraya ne için geldiğimize çekmeye çalıştım. “Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

Gözleri büyüdü ve başını salladı.

“Siz ikiniz neyin peşindesiniz?” Jess, Melia’ya baktı çünkü ağzından kaçırma ihtimali olan kişi kesinlikle kızımdı.

“Hiçbir şey,” dedi Melia utangaç bir gülümsemeyle.

“Hımm, sana inanmıyorum.”

Amelia eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı. “Söyleyemem!”

Jess’in gözleri büyüdü. “Yani ortada bir sır var?”

Melia başıyla onayladı.

Jessica sesini alçaltıp ona yaklaştı. “Peki ya babana söylemeyeceğime söz verirsem?”

Amelia’ya sırtıtp başımı salladım. “Bunu yapma.”

“Baba! Ona sen söyle.”

“Tamam. Ona büyük sırrımızı söyleyeceğim.” Dramatik bir şekilde iç çekip Amelia’yı tekrar yere bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Amelia da yanımda diz çöktü.

Arkama uzanıp ceketimin cebinden yüzüğü aldım.

“Aman Tanrım.” Ben yüzüğü kaldırırken, Jessica’nın nefesi kesildi.

“Sanırım bu bir sır değil, soru. Uzun zaman önce bir kızla tanıştım ve kalbimi çaldı. Kalbim olmadan yaşamayı öğrendiğimi sanıyordum ama sonra kalbimi geri getirdiğinde ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Daha sonra fark ettim ki kalbimden çok o kıza ihtiyacım varmış.”

Amelia, “Senden bahsediyor,” diye fısıldadı.

Jessica güldü, fısıltıyla karşılık verirken gözyaşlarını sildi. “Teşekkürler.”

“Seni kaybettiğimi düşündüğümde, canımın bu kadar acımasının mümkün olduğunu düşünmüyordum. Sen benim kalbim ve ruhumsun, bizim kalbimiz ve ruhumuzsun. Amelia ve ben, hep yanımızda olmanı istediğimize karar verdik. Senin de bizim yanımızda olmak istediğini umuyoruz. Hayatımın yarısından fazlasında seni sevdim ve geri kalanını da seni severek geçirmek istiyorum. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım, Jessica. Sana sadece bir sorumuz var.”

İşıl işıl gülümseyen kızıma baktım. “Bizimle evlenir misin?”

Jess dizlerinin üzerine çöktü ve ikimizi de kollarıyla sardı. Gözyaşları o kadar hızlı akıyordu ki arka arkaya sadece tek bir şey söyleyebildi. “Evet. Evet. Evet.”

Otuz Altı

JESSICA

Jacob!" diye bağırarak ona doğru koştum. Kazanın üstünden dört ay geçtiğine inanamıyordum. Şimdi ise burada, New York'ta, yarınki büyük galadan önce akşam yemeği için bir araya gelmiştik.

Kucaklamak için beni kendine çekerken, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Sen de oldukça enerjik görünüyorsun."

Güldü. "Bu lanet gala konusunda oldukça gerginim ve tam olarak bunu yansıtıyorum."

"Eh, hiç belli olmuyor."

Kızıl saçlı muhteşem bir kadın öne doğru çıktığında, "Bu Brenna," dedi Jacob.

Brenna gülüp, "Sanki eski arkadaşlarmışız gibi hissediyorum," dedi ve beni kucaklamak için kollarına çekti.

"Ben de öyle."

Grayson önce Jacob, ardından da Brenna ile el sıkıştı. Hem Jacob ve Brenna'yla vakit geçirmek hem de bahsettiği iş fırsatı hakkında konuşabilmek için bir gün erken gelmiştik.

“Yüzüğün çok güzel,” dedi Brenna.

“Yüzük mü?” Jacob elimi tuttu. “Hiçbir şey söylemedin.”

“Daha iki gün önce teklif etti.”

“Tebrikler. Bu harika bir haber.” Garsona elini kaldırdı. “En iyi şampanyanızdan.”

Konuşmak ve özlem giderebilmemiz için bize mahremiyet sağlayan bir restoranın arka odasındaydık. Jacob bize çocuklardan ve büyüdüğü yere dönmenin nasıl bir şey olduğundan bahsetti. Ben de gülüp ona kendi hayatımdan bahsettim.

“Demek ki böyle bir şey var?” diye sordu Brenna. “Küçük kasabalardaki insanların hepsi orayı terk edip sonra da hayatlarını düzeltmek için geri dönüyorlar, öyle mi?”

Jacob güldü. “Sanırım.”

“Bunca zamandır terapide hastalara yanlış şeyler anlatıyormuşum.”

Grayson kolunu bana doladı, parmakları omzumu okşuyordu. “Hastalara bir uçak kazası geçirmelerini söylemenin çok da iyi bir terapi yöntemi olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır,” diye onayladı Brenna. “Kesinlikle değil. Yine de bu kaza ikisini de doğru tarafa yönlendirmiş gibi görünüyor.”

Jacob ona doğru eğildi, konuştuğunda sesi alçaktı. “Her zaman sana geri dönmemi sağlayacak yönü bulurum.”

Bu odada bir insanı boğmaya yetecek kadar fazla sevgi vardı. Jacob ve ben, uçak düşerken pek çok pişmanlık yaşamıştık. Eğer sağ kurtulamazsa, Brenna'ya nasıl hissettiğini söylemem için bana yalvardığını hatırlıyordum.

Hayata farklı bir gözle bakmamı sağlayan korkunç bir andı.

Şimdi burada, Grayson'la birlikteyken her şey için minnettar olmaktan kendimi alamıyordum. İşler farklı gitseydi, nişanlı ve hamile olmazdım.

Brenna bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hamilelik nasıl gidiyor?"

"Güzel. Bir ultrason kontrolümüz daha var. Eğer bir sıkıntı çıkmazsa, daha da iyi olacağız."

"Yangın yüzünden mi?"

Tekrar gerildiğimi hissederken, "Evet," dedim. "Şu anda bebeğin büyüme hızını takip ediyoruz. Şimdiye kadar yaptıkları testlere göre bir sorun yok ama..." Grayson'ın gözleri beni inceliyordu. Mavi ve yeşilin karışımı olan sıcak bakışları bana güç veriyordu. "Gelecek hafta daha fazla şey öğreneceğiz. Bu yüzden temkinli bir iyimserlik içindeyiz."

"Ne olursa olsun, iyi olacağız," diye beni rahatlatmıştı Grayson.

"İyi olacağız."

"İkiniz de bu durumu gerçekten çok iyi idare ediyorsunuz," dedi Brenna.

Jacob güldü. "Lütfen onlara terapistleri gibi davranma."

"Davranmıyorum. Sadece gerçeği söylüyorum. Pek çok şey atlattınız. Herkesin yaşanılanları iyi idare etmesi hoşuma gidiyor. Bu sadece bir gözlem, terapiyle bir alakası yok."

Jacob onun elini tutup avucunu öptü. "Elbette, tatlım."

"Tam bir *baş belasısın*."

"Ama *senin* başının belasıyım."

Brenna'nın dudaklarından bir inleme çıktı. "Tanrı yardımcım olsun."

Yemekler ve favorim olan yıllanmış şampanya geldi. İçemediğim için pipetle elma suyum yudumlayarak kendimi kandırıyordum.

Yemek sırasında film den, Jacob'ın Kaliforniya ve Pennsylvania'da yaşama planlarından bahsettik. Sonra sohbet onunla konuşmak istediğimiz konuya geldi.

Konu Jacob'la olan arkadaşılığım la ilgili değil de işle ilgili olduğu için tüm konuşmayı Grayson yaptı. "Özetle kardeşlerim ve ben, babamı yok etmek istiyoruz."

"İşte bu ilgimi çekti."

Grayson meseleyi anlatırken bazı bilgileri atlıyordu ama bunun onun için ne kadar önemli olduğunu yeterince açıklamıştı. Onu dinlerken, daha önce hiç bu haline tanık olmadığımı n farkındaydım.

Karşımdaki adam odaya hükmediyordu ve ben tüm detayları bilmeme rağmen her kelimesini dikkatle dinliyordum.

Çok seksiydi.

Jacob, "Yani aslında kapatmak istediğin bir şirketi satın alabilmek için sermaye istiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır ve evet. Şirketin batmasını değil, onu şirketi bırakmaya zorlamak istiyorum. Hisselerimizi bize hediye olarak verdi. Biz de ya bizden satın almasını sağlayacağız ya da başkasına satacağız. Sana, onları alacak kişi olmanı teklif ediyoruz. Hisseler maddi olarak değerli ve onları ilgilenen herhangi birine de satabiliriz. Öte yandan eğer mümkünse alıcının kim olacağını kontrol edebilmek istiyoruz. Ne olursa olsun, babam onları bizden satın almazsa bile hisseleri bir şekilde satmaya kararlıyız."

Jacob arkasına yaslandı. "Kardeşlerimle konuşmam gerek. Oliver ve Devney'nin bir geçmişi var ve işleri zorlaştırmak istemiyorum."

Grayson başını sallayarak kabul etti. "Oliver bunun planının bir parçası olduğunu biliyor. Hoşuna gitmese de yedek bir plana ihtiyacımız olduğunu anlıyor."

“Anlıyorum ama beni biraz korkutan kişi küçük kardeşim.” Hepimiz güldük. “Yine de bir potansiyel olduğunu düşünüyorum. Jessica’ya çok şey borçluyum ve sanırım Sean da kardeşine karşı aynı şeyleri hissediyor. Bir otel zincirine sahip olmak hiçbir zaman planlarımda olmasa da korkunç babaları ve hayatlarımızda neden oldukları cehennemi anlayabiliyorum. Sonuç ne olursa olsun sizi haberdar edeceğim.”

“Ne olursa olsun şirketten ayrılacağız ama eğer satın alan sen olursan, kardeşlerim ve ben yatırımınızı kaybetmemeniz konusunda emin olacağız.”

Jacob başını salladı. “Bunu düşüneceğim.”

Ve bununla birlikte, sohbeti aile ve arkadaşlara geri çevirdik.

New York’taki otelin yatağında uzanırken, “Ne zaman evlenmek istersin?” diye sordum.

“Bu gece.”

Gözlerimi devirdim. “Sen delisin.”

“Öyleyim. Ama istediğim bu.”

Eli sırtımda dolaşırken ona doğru eridiğimi hissedebiliyordum. “Çok beklemek istemiyorum.”

“Bence bunu Amelia’ya bebekten bahsetmeden önce yaparsak onun için daha iyi olur.”

“Onun hayatındaki çoğu şeyi fazla hızlı değiştiriyor olmamızdan endişeleniyorum.”

Grayson hafifçe homurdandı. “Eğer üzgün olduğuna dair herhangi bir belirti gösterseydi, ertelememizi söyledim ama böyle bir şey yok.”

Amelia herkesten daha çok heyecanlıydı. Herkese, Grayson’ın kendisiyle birlikte bana evlenme teklif ettiğini ve benim de onlara evet dediğimi söylüyordu. Okulda bu hikâyeye sayesinde ilgi

odağı olmuştu. Kalbim böyle bir sevginin mümkün olabileceğini bilmiyordu ama Amelia ve Grayson, bana önemsemem gereken çok şey vermişti.

“Yine de onu korumak istiyorum.”

Grayson başımın üstünü öptü. “İşte bu yüzden seninle evlenmek istiyorum. Çünkü sadece beni değil, kızımı da seviyorsun.”

Eğilip gözlerinin içine baktım. “Onu nasıl sevmem? Amelia senin bir parçan.”

“Ciddiyim, Jess. Karım olman için beklemek istemiyorum. Yeni hayatımıza, iki çocuk yetiştiren evli bir çift olarak başlamamızı istiyorum. Bana eski kafalı diyebilirsin ama umurumda değil. Bu benim için oldukça önemli.”

“Benim için de öyle. Hadi, bir tarih belirleyelim.”

“Babamla aramızdaki bu saçmalık başlamadan önce evlenmek istiyorum.”

Yakında, Parkerson kardeşler bildikleri her şeyi bir kenara bırakacak ve birleşeceklerdi. Grayson’ın sadece babası hakkında öğrendikleriyle değil, kardeşlerinin bu kadar fazla şeyden vazgeçiyor olmasıyla da boğuştuğunu biliyordum.

Onların böyle hissettiğini sanmıyordum ama Grayson böyle düşünüyordu.

Oldukça ayrıcalıklı bir hayat yaşamış ve çok başarılı olmuşlardı. Bu, değişmek üzereydi. Maddi olarak zorlanacakları bir döneme adım atacaklardı. Neyse ki işleri olabildiğince kolaylaştırmak için birbirleriyle konuşuyor ve plan yapıyorlardı.

Grayson’ın sahip olduğu arazi çok büyük olduğu için Alex ve Joshua orada kalacaklardı. İnşaat başladığında birinin her zaman orada kalması gerekiyordu. Bununla beraber mahremiyetleri de olacaktı.

Oliver, Stella ile kalacaktı ve bunun oldukça eğlenceli olacağından emindim.

Grayson'a bakmak için yüzüstü döndüm. "Tamam, o zaman fazla zamanımız yok."

"Bu da planımın bir parçası."

"Ah? Bir planın mı var?"

Gülümsemesi büyüyünce o çok sevdiğim gamzesi belirginleşti. "Senin için her zaman planlarım var, aşkım."

"Bildiğim iyi oldu, peki ama düğün?"

"Göl kenarında evlenmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Seninle başka nerede evlenmek isteyeceğimi düşündün?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok ama..." Aslında yazlığı seçeceğini düşünmüştüm. Orası bizim, Jessica ve Grayson -ya da onunla dalga geçerken söylediğim gibi Gressica- olduğumuz yerd. O fikir beni pek heyecanlandırmamıştı ama bu... "Bence mükemmel."

Gölü seviyordum. Bana yeniliği çağırıyordu. Geleceğimiz oradaydı. Orası, yeni hayatımızı kuracağımız yerd.

"Bu yüzden orası kamyonlar ve inşaat tarafından mahvedilmeden önce hemen evlenmeliyiz."

"Kulağa oldukça mantıklı geliyor."

Güldü. "Kabul etmen için her şeyi söyleyebilirim."

Biraz daha yaklaşıp Grayson'ı yavaşça öptüm. "Başka bir şey söylemene gerek yok."

Epilog

GRAYSON

Jack sırtıma vururken, “Sakin ol,” dedi. “Birazdan gelir. Kadınların bu işleri yapması uzun sürüyor.”

“Bunları, kadınlar ve düğünlerle ilgili deneyimlerinden mi biliyorsun?”

Homurdandı. “Hayır ama sağdıcın olduğum için seni rahatlatmam gerekiyordu.”

“Hiçbir işe yaramadı.”

Sağdıcım olarak Jack’i seçmek en mantıklısıydı. Aşırı rekabetçi üç erkek kardeşim vardı ve onlar arasında karar vermek zorunda olmak, havaya uçacağım bir mayın tarlasında gezmek gibiydi. Bu yüzden bundan kaçınmıştım.

Ayrıca Jack kardeşim gibiydi. Kan bağıımız olmadığı halde bu kadar güvendiğim başka kimse yoktu.

“O zaman bir bardak içki al, o seni sakinleştirir.”

Gergin değildim. En azından onun düşündüğü şekilde değildi. Jessica’nın burada olacağından hiç şüphem yoktu. Hissettiğim daha çok endişeyle karışık bir heyecandı. Bunun için

hazırdım. Onu seviyordum ve hayatımıza karı koca olarak başlamak istiyordum.

Jack bana bir bardak viski uzattı ve bardaklarımızı tokuşturmadan önce ondan aldım. “Kardeşliğe.”

Ne zaman kadeh kaldırsak bunu söylerdik. “Kardeşliğe.”

Sıvı boğazımı yakarak aşağıya indi ve içimi ısıttı.

“Amelia, Jess ile mi hazırlandı?”

“Evet, kız olduğunu ve onlarla birlikte olması gerektiğini söyledi.”

Jack güldü. “Düğününüze katılan hemen hemen herkesin, aslında düğünün *sahibi* olması gerçekten epey komik.”

Haksız sayılmazdı. Düğün partimiz dört sağdıç ve dört nedimeden oluşuyordu ki bu da davetlilerin yarısından daha fazlası demekti.

“Samimi bir ortam olmasını istedik.”

Kafasını salladı. “Sana bir şey sorabilir miyim, Gray?”

Döndüğümde, Jack’in etrafındaki normalde kaygısız olan havanın bu sefer farklı olduğunu gördüm. “Ne oldu?”

“Siz nasıl... şey, siz nasıl ilerlemeye karar verdiniz?”

Tamam, işte bu sürpriz olmuştu. “Yeniden denemekten mi bahsediyorsun?”

Başını salladı.

“Bilmiyorum, sanırım hep böyle olması gerekiyordu. Kolay olmadı ama zaten öyle olmaması gerekiyordu.”

“Doğru.”

“Bu birkaç hafta öncesiyle mi ilgili?” Tamamen kendinden geçmiş bir halde geldiği geceyi düşündüm.

“Hayır. O sadece sarhoş olduğum içindi,” derken biraz hızlı cevap vermişti.

“Kimdi o kız?”

Jack omuz silkip başka tarafa baktı. “Kız falan yok.”

“Jack, bir kızdan bahsedip duruyordun.”

• “Kimse değil. O gecenin büyük kısmını hatırlamıyorum bile. Ayrıca ben... önemli bir şey değil.”

“Önemli bir şey değilmiş gibi durmuyor.”

Jack’in tüm tavrı değişti ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. “Bugün sarhoş takılmalardan bahsetmiyoruz, kardeşim. Bugün senin düğünün ve gitme vaktimiz geldi. Jeep’in, gelininle birlikte geldiğini görüyorum.”

Onu zorlamak istiyordum ama karşımdaki Jack’ti ve arkadaşımı, bu konuda ısrar etmenin anlamsız olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. O kız her kimse, belli ki Jack’i çok üzmişti ve Jack bununla yüzleşmeye hazır olana kadar olanları inkâr edecekti.

Josh, Alex ve Oliver, üzerlerinde safır mavisi bir takım elbiseyle yanımıza geldiler. Jack’in ve benim takım elbiselerimiz de aynı renkti. Kıyafetlerimiz arasındaki tek fark, onların kravatları altın rengiyken benimki beyazdı.

Düğün için çok şey yapmasak da bazı geleneklerin yine de olmasını istemiştik.

Stella’nın da arabadan indiğini gördüğümde bana el sallamaya başladı.

Josh, “Ondan uzaklaştırdığımız adamların hiçbirinin suç duyurusunda bulunmamış olması şaşırtıcı,” diye belirtti.

Jack bıkkın bir nefes verdi. “Evet, hiçbir erkek siz aptallara bulaşmak istemez.”

Haklıydı. Stella’nın güzel olduğunu ve hiçbir erkeğin ona layık olmadığını biliyorduk.

“İşte bu yüzden kurtların etrafta dolaşmadığından emin olmak için Gray’i burada bıraktık.”

Gözlerimi devirdim. “Lütfen. Bana göre asıl kurt Stella’nın ta kendisi.”

Oliver başını salladı. "Haklı. Stella dördümüzden de daha korkunç."

"Jack'i de sayarsan beşimiz, o da bizim kardeşimiz gibi."

Jack güldü. "Öyle de denebilir."

Ardından Delia indi, o kızlara bakarken gözlerimi Jack'in üzerinden ayırmadım. Dikkatle onlara bakıyordu. Jess'in, onun Delia'ya karşı bir şeyler hissettiğini söylerken haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Josh boğazını temizledi. "Senin gelinine yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Jess geçiş olmadığını ve burada yürüyeceğini söylemişti?"

Oliver sırtıma vurdu. "Düğününü daha başlamadan berbat etmenin bir yolu. Dikkat etmedin mi?"

"Hayır," diye inledim. "Siz sikik heriflerin buraya gelemeyecek kadar sarhoş olmadığından emin olmakla meşguldüm."

Ben tartışmadan ya da talimatların ne olduğunu düşünemeden, Amelia arabadan atladı ve ona doğru yürümemi istiyormuş gibi ellerini hızla ileri geri hareket ettirdi. Adım atmak için hareket ettiğimde, "Hayır!" korosunu duydum.

"Gördünüz mü, burada beklemem gerekiyor," dedim sanki bu benim planımmış gibi.

Ve sonra... sonra kalbim durdu. Jessica arabadan çıkarken dünya dönmeyi bıraktı.

Güneş arkasında, ağaçların arasından görünüyordu ve etrafına en güzel haleyi yayarak Jessica'yı sanki parlıyormuş gibi gösteriyordu.

Burada kalmam gerektiğini biliyordum ama bacaklarım gitmek istiyordu. Jack'in kolumu tuttuğunu hissedene kadar hareket ettiğimi fark etmemiştim.

Jessica, Amelia'nın elini tuttu.

Önce kız kardeşim bize doğru geldi ve yanıma ulaştığında yanağıma bir öpücük kondurdu. “Seninle gurur duyuyorum.”

Güldüm. “Teşekkürler.”

Ardından, arkamda kalanlara gülümsedi.

Sırada Delia vardı, yanımdan geçerken bana haylazca bir şekilde göz kırptı.

Jessica’nın baş nedimesi Winnie geçerken parmaklarını sallayarak selam verdi.

Annesi sonuncuydu ve yanıma geldiğinde, sarılmak için onu kendime çektim. “Kızıma iyi bak.”

“Her zaman.”

“Biliyor musun,” dedi usulca. “Hep sen ol istemiştim. Sen iyi bir adamsın, Grayson Parkerson.”

“Galiba ne olursa olsun, her zaman biz olacaktık.”

Bayan Walker gülümsedi. “Ben de öyle düşünüyordum.”

Ve sonra sadece Jessica ile Amelia kaldı. İkisi bana doğru ilerlemeye başladı, Amelia taşlardan dikkatle kaçınırken eli selam verir gibi havada sallanıp duruyordu. İkisi de gülümsüyordu ve kalbimin göğüs kafesimden dışarı fırlayacağına yemin edebilirdim. Bir insanın bu kadar sevgi barındırabileceğini hiç düşünmemiştim.

Önce Jess konuştu. “Selam.”

“Tanrım, çok güzelsin.”

İşiliyordu. “Böyle düşünmene sevindim.” Amelia bana bakınca, “Sen de çok güzelsin,” dedim.

“Teşekkürler, baba. Evlenmeye hazır mısın?” diye sordu.

Jessica’ya baktım, gözlerimiz birbirine kitledi ve başımı salladım. “Evet, Maymun. Kesinlikle hazırım.”

Josh bana bir bira uzatırken, “Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim,” dedi.

“Evleneceğim günü mü?”

“Hayır, Jessica’yı seninle evlenmeye ikna edeceğin günü.”

Güldüm. “Doğru bir şey yaptım.”

“Annemi davet ettiğini fark ettim.”

Şu anda Oliver ile dans ediyordu ve sadece birkaç kelime konuşabilmiştik.

“Sonradan pişman olmak istemedim.”

“Anladım. Hayatını mahvetmek üzere olduğumuzu biliyor mu?”

Bildiğinden şüpheliydim. Beşimiz de hisselerimizin satın alınmasını istediğimizde ya da satmakla tehdit ettiğimizde, annem çok acımasız bir farkındalıkla yüzleşecekti. Ona sağlanan yaşam tarzı ortadan kalkacaktı çünkü babam para bulmayı deneyecekti, bu da daha az nafaka anlamına geliyordu.

Muhtemelen satmaya çalışacağı ilk şey de o ev olacaktı.

“Bugün bununla pek ilgilenmiyorum.”

“Biliyorum. Ben sadece... onu davet ettiğine sevindim, o kadar.”

“Yapılması gereken buydu.”

“Evet, hayatımızdaki kadınlar başımızın belası ama onları seviyoruz,” dedi Josh içkisinden uzun bir yudum almadan önce.

“Kadınlar demişken, Stella nereye kaçtı?”

“Bilmiyorum, onunla dans etmek istiyordum.”

“Ben de.”

Etrafa bakınsam da göremedim. “Gidip onu bulayım,” dedim Josh’a.

Ağaçların olduğu tarafa yürümeye başladığımda, Jessica üstü kapalı alandan koşarak yanıma geldi. “Nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir yere. Sadece Stella’yı arıyordum.”

Etrafa bakındı. “Şey, burada değil, dans etmeliyiz.”

“Oturmak istediğini söylemiştin.”

“Söylemiştim. Oturdum. Şimdi iyiyim. Hadi gidelim. Bu şarkıyı seviyorum.”

Kafa karışıklığı içinde boş dans pistine baktım. “Müzik yok ki.”

“Kendi müziğimizi yapabiliriz,” dedi biraz fazla hızlı bir şekilde.

“Jessica, neyden bahsediyorsun?”

Güldü ve sonra ormandan bir ses duydum. Elimi tutarak beni çekiştirdi. “Hadi, bebeğim. Bugün bizim düğünümüz.”

“Yani rol mü yapacaksın? Sanki... hiçbir şey olmamış gibi?” Stella’nın sesi boğuktu ama onun olduğunu biliyordum.

Kısık bir sesle cevap geldi ama kim olduğunu anlayamıyordum.

“Bununla yüzleşmek zorundayız. Biz... biz artık rol yapamıyoruz.” Stella’nın sesinde acı ve çaresizlik vardı.

Kaşlarımı kaldırarak karıma döndüm. “Bu yüzden mi dans etmek istiyorsun?”

Daha çok yenilgiye uğramış gibi çıkan kısık bir nefes verdi. “Bırak da kardeşin bu işi çözsün.”

“Neler olduğunu biliyor musun?”

Jess homurdandı. “Her şeyi biliyorum.”

“O zaman hangi misafirimiz onunla olabi-

Onu öldürecektim.

O sikik herifi gebertecektim.

Dönüp hızla seslerin geldiği yere doğru ilerledim.

“Hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum!” Stella konuştuğunda hızımı artırdım.

Hâlâ mı?

“Hissetmiyorum.” Jack’i oldukça net şekilde duyabiliyordum. “Hissediyorum... *Hissedemem.*”

“Benimle birlikteyken rol yapamazsın, Jack.”

“Yapamayız,” dedi.

Durdukları açıklığa geldiğimde, Jack’in elleri onun kollarındaydı ve Stella da onun gömleğini sıkıca tutmuştu. Paramparça olmuş gibi görünen Jack, kız kardeşime bakıyordu. En yakın arkadaşımı izlerken kalbim teklekti. “Tanrım, Stella, yapamayız.” Ardından, ben daha bir şey söyleyemediğim dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Jessica beni geri çekmeye çalıştı ama gözümü kan bürümüş-rü. Bunu nasıl yapabilirdi? O kızdan hoşlanmadığını tekrar edip durmuştu. *Kızın* Stella olacağını hayal bile edemezdim.

Stella’dan hoşlanmıyor muydu? O zaman Jack’e bunu hatırlatacaktım.

“Çek ellerini kız kardeşimin üzerinden,” derken sesim bana bile yabancı geliyordu.

Birbirlerinden ayrıldılar ama ilk tepki veren Stella’ydı, bana doğru bir adım attı. “Grayson-”

Jack’e döndüm “Nasıl yapabilirsin?”

“Düşündüğün gibi değil,” diye araya girmeye çalıştı Stella.

Ağzımı bir daha açarsam kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Hayatımın en güzel günlerinden birinde olay çıkarmak yerine başımı salladım ve Jack’e bakmaya devam ettim.

Bir adım öne çıktı. “Kızgın olduğunu biliyorum ve anlıyorum da ama şunu bilmen gerek-”

Onu susturmak için elimi kaldırdığımda Jessica bana hüznü bir şekilde gülümsedi. “Hadi, aşkım. Dans etmeye gidelim. Onlar da konuşsunlar,” dedi.

“Konuşmak mı? Ne olduğunu görmedin mi? Onu öptüğünde pek konuşuyor gibi görünmüyorlardı.”

Jessica başını yana eğip bana baktı. “Evet ve bu bizi ilgilendirmez. Kız kardeşin bunu halledebilir.”

Daha önce hissettiğimi sandığım öfke şimdi ikiye katlanmıştı. En yakın arkadaşım ve küçük kız kardeşim... Yakın zamanda aklımdan çıkmayacağına emin olduğum bir görüntüydü. Yalan söylüyorlardı ve Jack'in sarhoşken saçmaladığı onca şeyi düşünmeyi kendime yediremiyordum bile. Eğer Stella'dan hoşlanmıyorsa, bir daha ona dokunmasa iyi ederdi.

Stella öne çıktı. "Karınla git, Gray. Yarın konuşuruz."

En kötü dostuma nefret dolu son bir bakış attım ve Jessica'nın beni çekiştirmesine izin verdim. Buna inanamıyordum.

Jess hiçbir şey söylemedi, sadece dikkatlice yürüyordu ve ben de tökezleyip kendini incitmesin diye kolumu onun etrafına dolamıştım.

Beni kendimden daha iyi tanıyan karım bizi dans pistine götürdü ve Jack'le uğraşmaları için diğer kardeşlerimi toplamama engel olmak için kollarını etrafıma sardı.

Birkaç saniye sonra, "Pekâlâ, bu ilginçti," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Böyle bir şey olmayacak."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Ah, Grayson. Her şeyi kontrol edebileceğini sanan aptal, tatlı adam... Hiç mi bir şey öğrenmedin? Hayatın ne getireceği öngörülemmez ama olması gereken ne ise en sonunda o olur."

"Bizim gibi mi?"

Başını salladı. "Kesinlikle. Şimdi beni öp ve güzel olduğumu söyle."

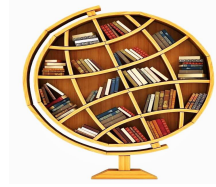
Dediğini yaptım ve gecenin geri kalanını Jack'in cesedini gömmek için en iyi yeri düşünerek geçireceğime yemin ettim.

Jessica ve Grayson'ın hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım siz de onların ikinci şans hikâyesini okurken, benim yazarken aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Sırada Stella ve Jack var.

Sizi, onların hikâyesine hazırlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Beni çok şaşırttılar. Ne okuyacağınız hakkında HİÇBİR fikriniz yok. Tek söyleyeceğim bu. Jack inanılmaz biri. Stella tam bir patlamaya hazır volkan ve yapmaları gereken epey açıklama var...

TEŞEKKÜRLER

Kocama ve çocuklarıma. Hayallerimi gerçekleştirmeye devam edebilmem için çok fazla fedakârlık yaptınız. Yanınızda olsam da günler ve gecelerce yoktum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Yemin ederim. Sizi kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

Okuyucularım. Size ne kadar teşekkür etsem az kalır. Kelimelerimi okuyor olmanız beni hâlâ şaşırtıyor. Sizler, benim kalbimin ve ruhumun bir parçası oldunuz.

Bloggerlar: Kitap dünyası için ne ifade ettiğinizi bildiğinizi sanmıyorum. Bu, para kazandığınız türden bir iş değil. Bunu sevdiğiniz için yapıyorsunuz. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Beta okuyucum Melissa Saneholtz: Tanrım, sana yaşattığım onca cehennem azabından sonra hâlâ benimle nasıl konuştuğun hakkında hiçbir fikrim yok. Ben bile anlamazken zihnimi anlama yeteneğin ve fikirlerin beni şaşırtıyor. Eğer telefon görüşmelerimiz olmasaydı, bu kitabın ne halde olacağını hayal bile edemiyorum. Beynimdeki ağları çözmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Asistanım Christy Peckham: Bir insan kaç kez kovulup sonra da geri dönebilir? Sanırım zamanımız tükeniyor. Cidden sensiz bir hayat düşünemiyorum. Tam bir baş belasıydın ama senin sayende güçlüyüm.

Sommer Stein, bu kapakları bir kez daha mükemmel hale getirdiği ve milyonlarca kez fikrimi değiştirdiğim için kavga etmemize rağmen beni hâlâ sevdiği için teşekkür ederim.

Michele Ficht ve Julia Griffis, her zaman tüm yazım yanlışlarını ve çılgın hataları buldukları için.

Melanie Harlow, Elphaba'mın Glinda'sı ya da Lucy'min Ethel'i olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel ve seninle yazmayı seviyorum. Hayatımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bait, Crew ve Corinne Michaels Books, sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

Menajerim Kimberly Brower, ekibimde olduğun için çok mutluyum. Rehberliğin ve desteğin için teşekkür ederim.

Melissa Erickson, harikasın. Yüzüne bayılıyorum. Beni her zaman çok yüksek olan bu uçurumdan indirdiğin için teşekkür ederim.

Seslendiricilerim Andi Arndt ve Sebastian York, siz en iyisiniz ve sizinle çalışmaktan büyük onur duyuyorum. Hikayelemime hayat veriyorsunuz ve her zaman en büyüğü sesli kitapları yapmayı başarıyorsunuz. Son birkaç yıldır dostluğumuz büyüdü ve kalbinizi çok seviyorum. Her zaman arkamda olduğunuz için teşekkür ederim. Daha nice konserlere ve karda yatıya kalmalara.

Vi, Claire, Chelle, Mandi, Amy, Kristy, Penelope, Kyla, Rachel, Tijan, Alessandra, Laurelin, Devney, Jessica, Carrie Ann, Kennedy, Lauren, Susan, Sarina, Beth, Julia ve Natasha, daha iyi olmak için çabalamamı sağladığınız ve beni koşulsuz sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizden daha iyi yazar olan kız kardeşler yok.